

ĢIMENE DAŽĀDOS DZĪVES POSMOS

KLAUDIO UN PAMELA KONSUEGRAS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2019. GADA 2. CETURKSŅIM

DZĪVES CIKLI

Sestā radišanas diena bija galā. Pirmo piecu dienu laikā pasaule bija no haosa pārvērsta pilnīgā skaistumā. Tumsu bija aizstājusi gaisma. Ūdeņi bija atkāpušies, kā Dievs bija tiem pavēlējis. “Tiktāl nāc, bet tālāk ne, te stās tavi lepnie viļņi” (Īj. 38:11). Sauszeme bija kļuvusi par krāsu un smaržu gleznām. Visu veidu un sugu putni lidinājās, bet zivis un jūras zīdītāji peldēja un taisīja šļakatas savās ūdens mājās. Visu sugu sauszemes dzīvnieki skrēja, lēca vai karājās koku zaros, atkarībā no tā, kā Radītājs viņus bija radījis. Beigās tika radīts cilvēks pēc Dieva paša līdzības, kas bija unikāla būtne visā radībā.

Kad Dievs gatavojās pirmajam septītās dienas sabbatam virs zemes, Viņš paskatījās uz radību un pasludināja to par “ļoti labu” (1Moz 1:31).

Ja vien tās būtu bijušas stāsta beigas – pilnīga pasaule ar pilnīgiem cilvēkiem, kas eksistē mūžīgi. Padomājiet tik: Ādamam un Ievai ir daudz bērnu, tad mazbērni un mazmazbērni, kuru augšanu viņi vēro neskaitāmas paaudzes, no kurām katra vēl vairāk iepriecina pirmo pāri un arī Dievu. Tas ir scenārijs, ko mēs, kas esam dzīvojuši tikai kritušā pasaulē un pazīstam to tikai tādu, tik tikko varam iztēloties.

Un tas ir tāpēc, ka mūsu iztēle ir veidojusies pasaulē, kas ir radikāli atšķirīga no tās, ko Dievs sākumā radīja. Cik ļoti atšķiras šīs divas pasaules – pasaule pirms grēka un pēc tam? Šeit viens piemērs. Kad Ādams un Ieva “vīstošās puķēs un krītošās lapās ieraudzīja pirmās sabrukuma pazīmes, [viņi] apraudāja to dziļāk, nekā cilvēki mūsdienās apraud savus mirušos. Ciešanu iemesls bija trauslo, smalko ziedu nāve, bet, kad varenie koki nometa savas lapas, aina spilgti atgādināja skarbo faktu, ka nāve ir katras dzīvās būtnes daļa.” (“Sentēvi un pravieši”, 62. lpp.) Mums nav šādas reakcijas uz krītošām lapām, jo, tā kā mēs esam dzīvojuši tikai grēka pasaulē, mēs esam pieņēmuši nāvi un ciešanas kā neizbēgamu dzīves cikla daļu.

Par to tad arī ir šī ceturkšņa tēma: dzīves cikli šajā kritušajā pasaulē. Mēs aplūkosim šos ciklus vietā, ko piedzīvojam lielākā daļa no mums, – ģimenē.

Cilvēki Ēdenē tika radīti ģimenē – vispirms vīrs un sieva, tad bērni, kuriem arī bija bērni, un tāda ir mūsu pasaules vēsture līdz pat šodienai. Daudzi no senajiem Bībeles stāstiem, sākot ar Ādamu un Ievu, sentēviem, Dāvida dinastiju, ir norisinājušies ģimenē

un ģimenes attiecību kontekstā. Viscaur Bībelē vienā vai citā veidā ģimenes palīdz veidot notikumu kontekstu. Tas arī nav pārsteidzoši, jo dzīves posmi parasti arī norisinās ģimenes kontekstā.

Neskatoties uz visiem spēkiem, kas darbojas pret ģimeni gan mūsdienās, gan pagātnē (piemēram, daudzsievība Bībeles laikos nepavisam neairoja ģimenes stabilitāti), un neskatoties uz mēģinājumiem no jauna nodefinēt, kas tieši ir ģimene, ģimene kā jēdziens ir izturējies laika pārbaudi. Un tā tam arī jābūt. Ģimenē mēs sākamies, un tā bieži ir vislielākais spēks uz labu vai ļaunu, veidojot mūsu katra dzīvi un nosakot mūsu reakciju uz izaicinājumiem, ko piedzīvojam, dodoties cauri dažādiem dzīves posmiem.

Kā katrs no mums ir atšķirīgs, arī katra ģimene ir atšķirīga. Tādējādi šī ceturkšņa tēma norāda uz principiem, kas balstīti uz Rakstiem, kas (tā ir mūsu cerība un lūgšana) var padarīt ģimenes stiprākas katrā dzīves posmā.

Klaudija un Pamela Konsuegras kalpo kā Ziemeļamerikas divīzijas Ģimenes kalpošanas nodaļas vadītāji. Viņi ir kalpojuši draudzei dažādās jomās vairāk nekā 30 gadu.

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

DZĪVES RITMI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 1, 1Moz 8:22, Ps 90:10, Īj 1:13–19, Apd 9:1–22, Fil 1:6, Rom 8:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Viss savā reizē un savs laiks ik lietai zem debess” (Māc 3:1).

Kēniņš Sālamans ir sarakstījis vienu no skaistākajām dzejām, kāda jebkad sarakstīta: “Viss savā reizē un savs laiks ik lietai zem debess: laiks dzimt un laiks mirt, laiks stādīt un laiks plūkt stādus, laiks nokaut un laiks dziedināt, laiks graut un laiks celt, laiks raudāt un laiks smiet, laiks sērot un laiks diet, laiks akmeņus mest un laiks akmeņus vākt, laiks apskaut un laiks bēgt no skavām, laiks meklēt un laiks zaudēt, laiks glabāt un laiks sviest prom, laiks saplēst un laiks šūt, laiks klusēt un laiks runāt, laiks mīlēt un laiks nīst, laiks karam un laiks mieram” (Māc 3:1–8).

Šie vārdi ietver tik daudz no cilvēka eksistences – mūsu dzīves posmiem, tās ritmiem. Jā, mūsu katra dzīve virzās cauri posmiem, cauri pārmaiņām, un tas notiek no tā brīža, kad mēs piedzimstam. Dažreiz pārmaiņas ir labas, dažreiz – ne tik labas. Šajā nedēļā aplūkosim dzīves posmus un ritmus, īpaši kā tie ietekmē mūs un arī mūsu ģimenes.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. aprīlī.

Iesākumā

Bībele sākas ar iesākumu, tieši tāpēc tā sākas ar vārdiem (patiesībā vienu vārdu ebreju valodā): “Iesākumā...” (1Moz 1:1). Nodaļa īpaši pievēršas, protams, zemes pārveidošanai no “neiztaisīta un tukša” stāvokļa (1Moz 1:2) par pasauli, ko pats Dievs sestajā dienā pasludināja par “ļoti labu” (1Moz 1:31). Īsāk sakot, iesākums šeit ir mūsu pasaules sākums.

Izlasi 1. Mozus grāmatas 1. nodaļu. Lai gan tur notiek ļoti daudz, uzdod sev jautājumu: vai tur ir kāda norāde uz nejaušību, vai arī viss ir darīts ļoti secīgā veidā, katram paredzot īsto laiku un vietu? Ko tava atbilde liecina par Dieva raksturu? _____

E. Vaits rakstīja, ka “kārtība ir Debesu pirmais likums” (“Signs of the Times”, 1908. gada 8. jūnijs), tātad tā ir arī virs zemes. Lai gan grēks ir izjaucis dabīgo pasauli, zināmā mērā tajā vēl joprojām pastāv kārtība, ritms un regularitāte.

Izlasi 1Moz 8:22. Kā šeit ir redzama kārtība? _____

Pat pēc grēkā krišanas gadalaiki nāca un gāja pēc zināmas kārtības. Tādējādi līdz ar spīdekļiem debesīs, tas ir, sauli un mēnesi, kam vajadzēja nošķirt “dienu no nakts, lai tie ir zīmes, kas rāda laiku mijas, dienas un gadus” (1Moz 1:14), gadalaiki ir daļa no dabiskā ritma Dieva radītajā pasaulē. Lai gan mēs tagad varam tikai nedaudz ielūkoties jaunajās debesīs un zemē, tādi panti kā Jes 66:23 norāda, ka arī tur pastāvēs noteikts ritms.

Padomā, kā sabats ar savu regularitāti spēcīgi ietekmē tavu dzīvi, īpaši tavu ģimenes dzīvi, lai arī kāda tā būtu. Kādas ir zināmās priekšrocības ne tikai sabatam, bet arī faktam, ka tas ir tik regulārs? _____

Dzīves ritmi

Zinātnieki runā par tā saucamo diennakts ritmu – tas ir uzskats, ka pastāv zināms bioloģiskais ritms (reizēm to sauc par “ķermeņa pulksteni”), kas regulē mūsu ķermeņa darbību. Citiem vārdiem sakot, noteiktas pakāpes regularitāte pastāv arī cilvēka ķermenī. Tādējādi zināmā mērā ritmi pastāv mums visapkārt un pat mūsos.

Kādi ir paredzami dzīves posmi, kas minēti šajās Rakstu vietās, un kā tie tiešā veidā ir ievīti ģimenes dzīvē?

Māc 3:2 _____

1Moz 21:8, Soģu 13:24 _____

Ps 71:5, Sak 5:18 _____

1Moz 15:15, Soģu 8:32 _____

Ps 90:10 _____

Starp grāmatas abiem vākiem – piedzimšanu un nāvi – mēs visi ejam cauri dažādiem dzīves posmiem, kas katram cilvēkam ir atšķirīgi. Ir bērni, kas nedzīvo ilgi pēc dzimšanas, citi izaug par pieaugušajiem, nodzīvojot līdz sirmam vecumam. Bērni aug un attīstās katrs savā tempā. Daži sāk staigāt vai runāt ātrāk nekā citi. Ir bērni, kas var apmeklēt skolu un izaugt par speciālistiem, bet citi veltīs savu laiku cita veida darbā. Dažiem būs ģimenes, citi nekad neapprecēsies, bet citiem nebūs bērnu.

Uz zemes ir miljardiem cilvēku, un, kaut arī mums ir tik daudz kā kopīga (sk. Apd 17:26), katrs no mums ir personība, un tāpēc mūsu katra dzīve būs atšķirīga.

Vienā ziņā šīs atšķirības ir svarīgas, jo tās padara katru no mums unikālu, kas nozīmē, ka katram no mums ir kaut kas, ko līdzdalīt, kā citiem nav. Īsāk sakot, mūsu atšķirības ļauj mums būt par svētību citiem. Piemēram, gan jauni, gan veci var gūt labumu no tā, ko katrs piedāvā citiem: “Jaunekļu rota – viņu spēks, vecu gods – sirma galva” (Sak 20:29). Lai arī kādā dzīves posmā mēs atrodamies un lai arī kādas būtu mūsu atšķirības, mums visiem ir kaut kas, ko piedāvāt ne tikai Kungam, bet arī cits citam.

Lai arī kādi šodien būtu tavas dzīves apstākļi, ko tu vari darīt, lai kļūtu par svētību kādam citam? Kāpēc nepielikt apzinātas pūles, lai kļūtu par šo svētību, īpaši kādam tavas ģimenes loceklim? _____

Negaidītais

Izlasi Īj 1:13–19, 2:7–9. Kas notika ar Ījabu? Kādā veidā viņa piedzīvojums atspoguļo, kas notiek ar ikkatru cilvēku tādā vai šādā veidā, vienā vai citā laikā? _____

Grieķu filosofs Heraklīts paziņoja, ka “nav nekā, kas pastāvētu ilgstoši, izņemot pārmaiņas”. Tieši tad, kad šķiet, ka viss notiek lieliski, notiek negaidītais. Varbūt tu zaudē darbu vai kāju, uznāk slimība, kas liek palikt gultā vai arī mirt pāragrā nāvē, nodeg māja, notiek autoavārija, vai arī tu nokrīti, pastaigājoties ar suni parkā.

Protams, ne visām pārmaiņām jābūt negatīvām. Varbūt paaugstinājums darbā uzlabo tavu finansiālo stāvokli. Vai varbūt tu satiec kādu, kas grib kļūt par tavu dzīvesdraugu. Šādas pārmaiņas daudzi uzņemtu ar prieku.

Lai vai kā, mēs varam mierīgi dzīvot savu dzīvi, pat ieiet rutīnā, ritmā, kad pēkšņi un negaidīti viss mainās.

Ījabs noteikti negaidīja jauno posmu savā dzīvē. Bībele apraksta viņu kā cilvēku, kas bija “krietns un taisns, bijās Dieva un vairījās ļauna” (Īj 1:1). Mēs zinām arī to, ka viņš bija precējies, viņam bija septiņi dēli un trīs meitas, un viņš bija ļoti bagāts (Īj 1:2, 3). Kad mēs nonākam grāmatas vidū, viņš jau ir pārcietis vismaz sešus lielus zaudējumus: īpašumu, darbaspēku, bērnus, veselību, sievas atbalstu un draugu iedrošinājumu. Viņa pasaule tika apgriezta otrādi, un viņa ģimenes dzīve bija izpostīta.

Lai gan tas, kas bija noticis ar Ījabu, bija diezgan ekstrēms, kurš gan no mums arī nav piedzīvojis kaut ko negaidītu ļoti negatīvā veidā? Dzīve var ritēt samērā mierīgi, kad pēkšņi un bez brīdinājuma viss pilnībā mainās, un mūsu ikdiena – un arī mūsu ģimenes dzīve – varbūt nekad vairs nebūs tāda kā iepriekš.

Tas nav nekas jauns. Ābels visdrīzāk negaidīja, ka viņš tiks nogalināts, un Jāzeps īsti negaidīja, ka viņš tiks pārdots verdzībā uz Ēģipti. Abos stāstos ģimenes locekļi lielā mērā ietekmēja to, kas notiek ar citiem tās locekļiem. Raksti ir pilni ar piemēriem, kad dzīvi un ģimeni lielā mērā pārveido tieši negaidītais.

Kā tava ticība ir palīdzējusi tev pārbaudījumos, kas negaidīti ir pārrāvusi tavu dzīves ritmu?

Pārejas posmi

Fakts ir tāds, ka cilvēki bieži ir ieradumu vadīti radījumi. Mēs patiešām pierodam pie savas rīcības, un, jo vecāki mēs kļūstam, jo grūtāk ir šos veidus izmainīt.

Pārmaiņas nenāk viegli. Cik daudzas sievas gan nav sūdzējušās: “Es esmu centusies mainīt savu vīru, bet...”. Tomēr Dievs darbojas pie tā, lai mūs izmainītu – ja ne tik daudz mūsu katra personību, tad noteikti raksturu. Tieši tas lielā mērā ir glābšanas plāns: Dievs pārveido mūs par jauniem cilvēkiem Viņā.

Kāda liela pārmaiņa notika ar Saulu no Tarsas, un kā tas notika? Apd 8:1, 3; 9:1–22; Gal 1:15–17. _____

“Pilnīgi padodoties Svētā Gara pārliecinošajam spēkam, Sauls saprata savas dzīves kļūdas un atzina Dieva likumu tālu sniedzošās prasības. Viņš, agrākais lepnais farizejs, kurš bija pārliecināts, ka tiks taisnots savu labo darbu dēļ, tagad ar maza bērna pazemību un vienkāršību zemojās Dieva priekšā, atzīdams savu nevērtīgumu un lūdzot pēc krustā sistā un nāvi uzvarējušā Pestītāja nopelna. Sauls ilgojās nonākt pilnīgā saskaņā un sadraudzībā ar Tēvu un Dēlu; un sevišķās alkās pēc piedošanas un pieņemšanas viņš raidīja augšup pie žēlastības troņa dedzīgus lūgumus.

Grēkus nožēlojošā farizeja lūgšanas nebija veltīgas. Dievišķā žēlastība pārveidoja sirds visaugstākās domas un izjūtas; un viņa labākās spējas tika saskaņotas ar Dieva mūžīgajiem nolūkiem. Kristus un Viņa taisnība tam kļuva dārgāka par visu pasauli.” (E. Vaita “Apustuļu darbi”, 119., 120. lpp.)

Pat ja mūsu pašu atgriešanās stāsti ne tuvu nav tik dramatiski kā Saula, mums katram vajadzētu būt savam stāstam, pieredzei par to, kā Kungs ir darbojies mūsu dzīvēs, lai mūs pārveidotu, lai padarītu mūs par tādiem cilvēkiem, kādiem, kā mēs zinām, mums ir jābūt. Jā, process var būt garš, un reizēm mēs domājam, vai vispār kādreiz mainīsimies. Tādos brīžos svarīgi ir pārdomāt un attiecināt uz sevi divus Bībeles pantus.

Izlasi Fil 1:6 un Rom 8:1. Kādus divus lielus apsolījumus mēs atrodam šajos pantos, un kā tie abi kopā iederas kristieša pieredzē? _____

Attiecības

Bībele ir grāmata par attiecībām. Dievs mūs radīja, lai mēs būtu attiecībās ar citiem. Patiešām, tikai nedaudzi dzīvo pilnīgā izolētībā. Nevieni no mums nevar ienākt šajā pasaulē bez citu palīdzības. Pat pēc piedzimšanas mums ir vajadzīgs kāds, kas par mums rūpējas, vismaz līdz noteiktam vecumam, kad mēs beidzot varētu sākt pastāvēt paši par sevi. Un, ja arī mēs to varētu, kurš no mums to gribētu? Lielākajai daļai no mums ir vajadzīga sabiedrība un citu cilvēku sadraudzība, un mēs alkstam pēc tās. Lai gan dzīvnieki, piemēram, suņi, var būt brīnišķīgi draugi, tomēr visdziļākās, nozīmīgākās un dzīvi pārveidojošākās attiecības ir ar citiem cilvēkiem. Tāpēc nav brīnums, ka ģimene un ģimenes attiecības ir tik būtiskas mūsu eksistencei.

Tā kā lielākā daļa no mums bieži vien visu laiku atrodas attiecībās ar citiem, tās var ietekmēt mūsu dzīves ritmu un pārmaiņas. Tas darbojas divos virzienos: citi, esot attiecībās ar mums, ietekmē mūsu dzīvi. Savukārt mēs attiecībās ar citiem varam ietekmēt viņu dzīvi. Vai mēs to aptveram vai ne (un daudzkreiz mēs to neaptveram), šī mijiedarbība var būt vai nu uz labu, vai ļaunu.

Cik tāpēc ir svarīgi, lai mēs būtu proaktīvi visu laiku, lai mūsu neizbēgamā ietekme uz citiem vienmēr būtu uz labu, īpaši attiecībās ar tiem, kas mums ir vistuvākie, parasti mūsu ģimenes locekļi.

Izlasi šos pantus. Ko tie mums iesaka darīt savās attiecībās ar citiem? Rom 15:7; Ef 4:2, 32; 1tes 3:12; Jk 5:16. _____

Daudzējādā ziņā princips ir svarīgs. Ja mēs izturēsimies jauki, laipni un līdzjūtīgi pret citiem, mums būs pozitīva ietekme uz viņiem, pat līdz tādām līmenim, ka varēsim ietekmēt viņu dzīvi ļoti pozitīvā veidā. Kā Jēzus maina cilvēku dzīvi ļoti pozitīvā veidā, tieši tāpat mums ir tā lielā priekštiesība darīt kaut ko līdzīgu arī citiem. Atkal mums vajadzētu atcerēties: mūsu ietekme būs vai nu uz labu, vai ļaunu. Un nekur citur šī ietekme, arī viltīgos nolūkos, netiek vairāk izdarīta kā mūsu ģimenēs.

Izlasi šos Jēzus apgalvojumus: Lk 11:34 un Mk 4:24, 25. Ko tie mums pasaka par to, cik svarīgi ir būt attiecībās ar citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Iedomājies, kādas izmaiņas notika Kristus mācekļu dzīvēs, viņiem pavadot laiku kopā ar Viņu. Viņi pārsvarā bija neizglītoti, vienkārši ļaudis, kas bija pieraduši pie savas jūdu ticības mācībām un tradīcijām, bet tagad Galilejas skolotājs viņus izaicināja. Viņi piedzīvoja greisirdību (Mt 20:20–24) un konfliktus (Jņ 3:25); likās, ka viņiem trūkst ticības (Mk 9:28, 29), un viņi pat atmeta (Mt 26:56) un nodeva Jēzu (Mt 26:69–74). Vienlaikus viņi garīgi auga, un ļaudis varēja redzēt, ka Pēteris ir bijis ar Jēzu (Mt 26:73), un pat sinedrīja locekļi brīnījās, jo noprata, ka Pēteris un Jānis ir “neizglītoti un vienkārši ļaudis”. Tie “saprata, ka viņi bijuši kopā ar Jēzu” (Apd 4:13).

Padomā arī par neticami pozitīvo ietekmi, kādu mēs varētu izplatīt savā ģimenē, ja mēs dzīvotu tā, ka citi mūsu ģimenes locekļi varētu pateikt, ka mēs esam “bijuši ar Jēzu”.

Ko šie Elenas Vaitas vārdi atklāj par mājas ietekmi? “Māja var būt vienkārša, bet tā var vienmēr būt vieta, kur tiek izteikti priecīgi vārdi un darīti laipni darbi, kur pieklājība un mīlestība ir pastāvīgi viesi.” (“Adventistu māja”, 18. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasiet Sak 3:1–8. Ko šie panti pasaka, un kā jūs varat šeit atklāto principu attiecināt uz savu dzīvi un pieredzi?

2. Grupā pārrunājiet kādus no saviem dzīvi pārveidojošajiem piedzīvojumiem, kam esat gājuši cauri, un pārrunājiet mācības, ko esat guvuši, kā arī mācības, ko jums vajadzēja apgūt, bet jūs neapguvāt (ja tādas ir). Ko jūs iemācījāties no šīm mācībām tādu, ko jūs nezinājāt? Pārrunājiet arī, kā šie dzīvi pārveidojošie piedzīvojumi ir ietekmējuši jūsu ģimeni. Kādas mācības jūs esat apguvuši šajās situācijās?

3. Kas tavā dzīvē ir tāds, kas būtu pilnīgi citādāks, ja tavā dzīvē nebūtu Kristus? Ko tam vajadzētu liecināt par Kristus spēku mūs mainīt?

IZVĒLE DIENAS GARUMĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef 1:1–4; Mt 22:35–37; Mt 7:24, 25; Sak 18:24; 1kor 15:33; Sak 2:1–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet, ja jums netik kalpot Kungam, tad izvēlieties šodien, kam kalpot – vai nu dieviem, kam jūsu tēvi kalpoja viņpus upes, vai amoriešu dieviem, kuru zemē jūs mītat; bet es un mans nams – mēs kalposim Kungam” (Joz 24:15).

Vai esat pamanījuši, ka dzīve ir izvēļu pilna? Daudzējādā ziņā tas, ko mēs darām visu dienu, sākot ar brīdi, kad esam pamodušies, līdz pat gulēt iešanai, ir mūsu lēmums. Mums jāizvēlas tik bieži, ka bieži vien pat nedomājam par to. Mēs vienkārši to darām.

Dažkārt izvēlēties ir viegli un pat kļūst par rutīnu, bet citkārt izvēle pārveido dzīvi ar mūžīgām sekām un skar ne vien mūs pašus, bet arī mūsu ģimenes.

Cik tāpēc ir svarīgi, ka mēs pārdomājam savus lēmumus, sevišķi vislielākajos jautājumos, kas var ietekmēt mūs un mūsu ģimenes uz visu atlikušo dzīvi.

Cik daudzi no mums līdz šai dienai nožēlo reizes, kad pieņemts nepareizs lēmums? Cik daudzi no mums līdz pat šai dienai dzīvo ar sekām, ko atstājusi pirms daudziem gadiem izdarīta nepareiza izvēle? Par laimi, ir pieejama piedošana. Ir pieejama glābšana un dziedināšana pat mūsu vissliktākajiem lēmumiem.

Šajā nedēļā mēs ļoti vispārīgā veidā aplūkosim jautājumu par mūsu izvēli – kā mums pieņemt lēmumus un kā šie lēmumi var ietekmēt mūs un mūsu ģimenes.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. aprīlī.

Brīva griba, brīva izvēle

Daži kristieši uzskata, ka Dievs jau pirms cilvēka piedzimšanas ir nolēmis, vai šis cilvēks būs vai nebūs glābts. Tas ir, tie, kas beigās ir pazuduši uz mūžīgiem laikiem, ir pazuduši tāpēc, ka Dievs Savā gudrībā (kā to māca šī teoloģija) ir pieņēmis lēmumu, ka šim cilvēkam ir jāiet bojā. Tas nozīmē, ka, par spīti viņu gribai, šie cilvēki ir atzīti par nederīgiem.

Par laimi, mēs kā septītās dienas adventisti neatbalstām šo teoloģiju. Mēs ticam, ka Dievs ir izvēlējies glābt katru no mums un ka jau pirms pasaules iesākuma mēs bijām izredzēti Viņā, lai mums būtu mūžīgā dzīvība.

Izlasi Ef1:1–4; Tit 1:1. 2 un 2Tim 1:8, 9. Ko šie panti mums stāsta par to, vai esam Dieva izredzēti un kad mēs esam izredzēti? _____

Lai arī cik laba ir šī vēsts, daži cilvēki vienalga ies bojā (Mt 25:41). Un tas ir tāpēc, ka, lai gan Dievs mūs visus ir izredzējis, Viņš ir iedevis cilvēkiem visdārgāko dāvanu, un tā ir brīva izvēle, brīvā griba.

Ko Mt 22:35–37 mums māca par brīvo gribu? _____

Kungs nespiež mums Viņu milēt. Lai mīlestība būtu mīlestība, tai ir jābūt brīvai. Daudzos veidos varētu pierādīt, ka Bibeles ir stāsts par Dievu, kas sniedzas pretī pazudušajiem cilvēkiem un bez piespiešanas cenšas mantot viņu sirdis. Šo realitāti vislabāk varam redzēt Jēzus dzīvē un kalpošanā, kā arī tajā, kā cilvēki, izmantojot savu brīvo gribu, atsaucās Viņam. Daži tika vilkti pie Viņa, bet citi gribēja, lai Viņš ir miris.

Jā, Dievs mūs ir izredzējis glābšanai, bet mums ir jāizdara izvēle un jāpieņem šī glābšana. Nav šaubu, ka no visām izvēlēm, ko mēs izdarām, izvēle kalpot Kungam lielā mērā ir tā, kas atstāj vislielākās sekas uz mums un uz tiem, ko ietekmē mūsu dzīve un lēmumi.

Pareiza izvēle

Mēs visi ļoti labi zinām, cik svarīgi ir mūsu lēmumi. Un mēs visi arī zinām, kā nepareiza izvēle var ļoti negatīvā veidā ietekmēt mūsu un citu cilvēku dzīvi. Jautājums ir: “Kā mācēt izdarīt pareizu izvēli?”

Šie panti sniedz mums dažus vispārīgus soļus, kas var palīdzēt pareizu lēmumu pieņemšanā. Kādi ir šie soļi?

1) 1tes 5:17, Jk 15 _____

2) Jes 1:19, Mt 7:24, 25 _____

3) Ps 119:105, 2Tīm 3:16 _____

4) Sak 3:5, 6; Jes 58:11 _____

5) Sak 15:22, 24:6 _____

Cik būtiski ir tas, ka, pieņemot katru svarīgo lēmumu savā dzīvē, mēs ejam pie Kunga lūgšanā, lai pārliecinātos, ka mūsu izvēle neliks mums kaut kādā veidā pārkāpt Dieva likumu vai arī Viņa Vārda principus. Cik svarīgi, ka mēs uzticamies Dievam, ka mēs nododam savu spriestspēju Viņam, tas ir, mums ir jālūdz, lai mūsu lēmumi pagodinātu Viņu un lai mēs būtu gatavi atstāt visas savas ilgas, ja tās ir pret Viņa plānu mūsu dzīvē. Daudzreiz, kad mums ir jāpieņem lēmumi, lielā mērā var palīdzēt gudri padomdevēji. Visbeidzot, mums var būt liela drošība, zinot, ka Dievs mīl un grib to, kas mums ir vislabākais, un ka tad, ja mēs ticībā un pazemībā nododam savu dzīvi Viņam, mēs varam doties uz priekšu ticībā ar saviem pieņemtajiem lēmumiem.

Kā tu pieņem lēmumus? Kādus garīgus soļus tu sper lielu lēmumu priekšā? _____

Izvēloties draugus

Viena no vissvarīgākajām izvēlēm, ko mēs jebkad varam izdarīt, ir mūsu draugi. Parasti mēs speciāli nemeklējam draugus – draudzība bieži vien rodas dabiski, pavadot laiku kopā ar cilvēkiem, kam patīk tās pašas lietas, kas patīk mums.

Kā dus principus draugu izvēlē mēs atrodam šajos pantos? Sak 12:26; 17:17; 18:24; 22:24, 25.

Sak 18:24 teikts, ja mēs gribam, lai mums ir draugi, mums ir jābūt draudzīgiem. Dažreiz cilvēki paliek vieni, bet viņu īgnums, negatīvā attieksme ir tā, kas citus atgrūž. “Pat vislabākajiem no mums ir nepatīkamas rakstura iezīmes, un, izvēloties draugus, mums vajadzētu izvēlēties tos, kas nenovērsīsies no mums tad, kad viņi uzzinās, ka mēs neesam ideāli. Ir vajadzīga savstarpēja iecietība. Mums vajadzētu mīlēt un cienīt citam citu, neskatoties uz kļūdām un nepilnībām, ko mēs nevaram neredzēt. Jo tāds ir Kristus Gars. Ir jāizkopj pazemība un neuzticēšanās sev, kā arī pacietīgs maigums pret citu kļūdām. Tas iznīcinās visu šauru savtību un padarīs mūs par dāsniem cilvēkiem ar plašu sirdi.” (Elena Vaita “Pastoral Ministry”, 95. lpp.)

Viens no vislabāk zināmajiem draudzības stāstiem ir stāsts par Dāvidu un Jonatānu. Ja Sauls, Israēla pirmais ķēniņš un Jonatāna tēvs, būtu bijis uzticīgs un paklausīgs, viņa valstība varētu pastāvēt vairākas paaudzes un Jonatāns būtu varējis būt viņa troņmantinieks. Kad Sauls parādīja, ka nav sava aicinājuma cienīgs, Dievs par jauno Israēla ķēniņu izvēlējās Dāvidu, tādējādi atņemot Jonatānam to, kas citādi viņam taisnīgi būtu pienācies. Šeit mēs redzam spēcīgu piemēru tam, kā viena ģimenes locekļa (Saula) nepareizā izvēle ietekmēja citu ģimenes locekli (Jonatānu).

Bet Jonatāns nebija dusmīgs vai greizsirdīgs uz Dāvidu. Tā vietā viņš izvēlējās palīdzēt Dāvidam, pasargājot viņu no sava tēva Saula dusmām. “Jonatāna dvēsele saaudās ar Dāvida dvēseli. Jonatāns viņu iemilēja kā savu dzīvību” (1Sam 18:1). Kāds spēcīgs patiesas draudzības paraugs!

“Nepievilieties: ļauna sabiedrība samaitā krietnus tikumus” (1kor 15:33). Kāda ir tava personīgā pieredze ar draugiem, arī tādiem, kas nav gribējuši tev izdarīt pāri, bet beigās vienalga to ir izdarījuši? Kā slikti draugi var kaitēt ģimenes attiecībām? _____

Izvēloties dzīvesbiedru

Ja jau draugi ir jāizvēlas tik uzmanīgi, vēl uzmanīgākiem ir jābūt tad, kad esam nonākuši pie dzīvesdrauga izvēles. Ādams bija ļoti svētīts ar to, ka Dievs izveidoja viņa dzīves partneri pats ar Savām rokām un no viņa paša miesas. Ādama izvēle bija viegla, jo leva bija ne tikai vienīgā sieviete, viņa bija arī ideāla sieviete. Mums pārējiem ir nedaudz grūtāk, jo neviens no mums nav ideāls un mums ir daudz cilvēku, no kuriem izvēlēties.

Tā kā šis lēmums ir tik svarīgs, Dievs nav atstājis mūs bez vadības šajā mūsu dzīves posmā. Bez visiem tiem svarīgajiem soļiem, ko mēs aplūkojam pirmdienas tēmā, ir arī citi svarīgi punkti, kas laulību jautājumā mums ir jāievēro (vairāk par laulību runāsim 6. tēmā). Patiešām, neņemot vērā izvēli kalpot Kungam, dzīvesbiedra jautājums no visām dzīvē izdarītajām izvēlēm gandrīz vienmēr būs ar vistālejošākajām sekām.

Kādas vispārīgas vadlīnijas atrodamas šajos pantos, ko vajadzētu ņemt vērā cilvēkam, kurš meklē īsto partneri laulībā? Ps 37:27, 119:97, 1kor 15:33, Jk 1:23–25. _____

Meklējot īsto cilvēku, ar ko saistīties uz mūžu, vispirms pats esi istā persona. “Visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem, jo tā ir bauslība un pravieši” (Mt 7:12). Kāds varētu atrast dzīvesdraugu ar lielisku potenciālu, kam ir visas īpašības, kādas varētu vēlēties, bet, ja tam, kurš grib labas īpašības otrā, pašam to nav, radīsies problēmas.

Tas nav nekas jauns, un to noteikti var redzēt ne tikai laulībā, bet dzīvē kopumā. Vēstules romiešiem ievadā Pāvils diezgan daudz laika velta, uzrunājot tos, kas nosoda citus par to, ko viņi dara paši. Vai kā Jēzus teica: “Tu redzi gruzīti sava brāļa acī, bet kādēļ baļķi savā acī nepamani” (Mt 7:3).

Cik bieži tu atklāj, ka vēlies citos (piemēram, savā dzīvesdraugā) redzēt tās īpašības, kuru tev pašam trūkst? Padomā par to. _____

Izvēloties virzienu

Kaut kādā brīdī mums ir jāizdara izvēle par to, ko mēs gribam savā dzīvē darīt: jāizvēlas profesija jeb karjera. Ja vien cilvēks nav ļoti turīgs vai nestrādā pilna laika darbu mājās, rūpējoties par saimniecību un ģimeni (šī ir viscēlākā nodarbošanās no visām), daudziem ir jāizvēlas specifiskāks dzīves ceļš, lai nopelnītu iztiku.

Protams, mēs visi dzīvojam noteiktos apstākļos, kas lielā mērā var ierobežot mūsu karjeras iespējas. Bet jebkurā jomā mēs varam pieņemt lēmumus attiecībā uz savu nodarbošanos, lai savu dzīvi bagātinātu ar nozīmi un mērķi, īpaši zinot, ka mums ir glābšana Jēzū Kristū. Īsāk sakot, lai arī ko mēs darām, mēs to varam darīt Dievam par godu.

Kādu kļūdu izdarīja Sālamans, un kā mēs varam būt uzmanīgi, lai nepieļautu ko līdzīgu?

Māc 2:1–11. _____

Nav jābūt bagātam, lai iekristu tajā pašā slazdā, kur iekrita Sālamans. “Jo visu ļaunumu sakne ir alkātība. Pēc naudas tiekdamiēs, dažs ir nomaldījies no ticības un daudzkārt sagādājis sev asas sāpes” (1Tim 6:10). Cilvēks var būt trūcīgs un mīlēt naudu tikpat ļoti, kā to dara kāds, kurš ir bagāts.

Jā, mums ir jānopelna iztika, bet, neskatoties uz to, ko mēs darām vai cik daudz mēs darām, mums nevajadzētu padarīt dzišanos pēc bagātības par elku. Daudzas ģimenes ir arī cietušas no tēviem, kuri, būdami apsēsti ar naudas pelnīšanu, ir atstājuši novārtā savu ģimeni. Cik daudz bērnu vai dzīvesdraugu būtu devuši priekšroku piezemētākam dzīvesveidam, nevis trūcīgām attiecībām ar tēvu? Lielākajā daļā gadījumu cilvēki izvēlētos pirmo, nevis pēdējo.

Jau kopš radīšanas Dievs bija iepļānojis, ka darbs būs mūsu dzīves daļa (1Moz 2:15). Briesmas ir tad, ja mēs padarām darbu par savas dzīves centru, vai arī ja tas kļūst tikai par līdzekli, kā iegūt bagātību. Šī ir kļūda, ko pieļāva Sālamans. Viņš dzīves jēgu meklēja mantiskos projektos, un, lai gan daudzi no tiem deva viņam zināmu gandarījumu, beigās viņš secināja, ka tie ir bijuši bezjēdzīgi.

Kāds reiz jautājis: “Cik daudz cilvēku savas dzīves beigās ir vēlējušies pavadīt vairāk laika birojā un mazāk laika ar savu ģimeni?” Kāda svarīga vēsts ir pateikta šajā apgalvojumā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Viscaur Rakstos mēs sastopamies ar cilvēka brīvās gribas realitāti. Pat nekritušajiem Ādamam un Ievai (1Moz 3) bija brīva griba, un viņi diemžēl izdarīja nepareizu izvēli. Ja nekritušas būtnes savā pilnībā varēja nepareizi izmantot brīvo gribu, cik daudz vairāk tādas būtnes kā mēs varam iegrimt grēkā?

Un mums ir jāatceras, ka brīvā griba ir tieši tāda – brīva, kas nozīmē, ka, neskatoties uz mums izdarīto spiedienu gan no iekšpuses, gan no ārpuses, mums nav jāizvēlas tas, kas ir nepareizs. Pateicoties Dieva spēkam mūsos, mēs ar brīvo gribu, ko Dievs mums ir piešķīris, varam izdarīt pareizus lēmumus. Tādējādi cik svarīgi, ka mēs uzmanīgi izsveram savus lēmumus, īpaši domājot par to, kā šie lēmumi var ietekmēt mūsu ģimenes dzīvi.

Kaina brīvās gribas izvēle nogalināt savu brāli noteikti izpostīja viņa ģimeni. Jāzēpa brāļu brīvās gribas lēmums pārdot viņu verdzībā sagrāva viņu tēva dzīvi. “Viņš tos pazina un teica: ‘Mana dēla svārki! Plēsīgs zvērs viņu ir aprijis! Plosīt saplosīts Jāzēps!’ Un Jēkabs saplēsa savu kreklu, apvilka maisu pār gurniem un sēroja par savu dēlu daudz dienu. Visi viņa dēli un meitas nāca viņu mierināt, bet viņš liedzās mierināties, sacīdams: ‘Sērodams es nokāpšu šeolā pie sava dēla!’ – un viņa tēvs raudāja par viņu” (1Moz 37:33–35).

Viscaur Bībelē, tāpat kā savā dzīvē, mēs varam atrast piemērus tam, kā ģimenes locekļu brīvā izvēle uz labu vai ļaunu ietekmēja citus, piemēram, Koraha, Dātana un Abirama izvēle (4Moz 16:1–32; sk. arī Dan 6:23, 24; 1Moz 18:19).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus brīvās gribas lēmumus tu pieņēmi šodien? Ko tas stāsta par tevi un tavām attiecībām ar Dievu un citiem? Kuri no taviem lēmumiem nav bijuši pārdomāti?
2. Kuri Bībeles varoņi izdarīja nepareizu izvēli, un ko mēs varam mācīties no viņu kļūdām? Kā viņu nepareizie lēmumi negatīvi ietekmēja viņu ģimenes?
3. Nav šaubu: mēs visi nožēlojam savus nepareizos lēmumus. Kāpēc šādos brīžos evaņģēlijs ir tik laba vēsts? Uz kādiem Bībeles apsolījumiem tu esi balstījies nepareizās izvēles radīto ciešanu un vainas apziņas brīžos?
4. Ja kāds cilvēks pie tevis atnāktu un prasītu padomu par laulību, kādu padomu tu viņam dotu un kāpēc? Uz kādiem principiem no Dieva Vārda tu vari norādīt, lai palīdzētu viņam izdarīt pareizo izvēli?

BŪT GATAVAM PĀRMAIŅĀM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1kor 10:1–13, 1Moz 2:24; 1kor 13:4–8; 1Sam 1:27; Ps 71; 1kor 15:24–26.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Kungs dos labu, un mūsu zeme dos savu ražu” (Ps 85:13).

Dzīve ir pārmaiņu pilna. Pārmaiņas notiek visu laiku. Vienīgais, kas nemainās, ir pati pārmaiņu realitāte. Pat fizikas likumi, šķiet, māca, ka pārmaiņas pastāv pašā realitātes pamatvielā.

Pārmaiņas bieži nāk negaidīti. Mēs dzīvojam ierasto ikdienas gaitu, kad pēkšņi un negaidīti viss mainās un mēs pilnībā esam satriekti un samulsināti.

No otras puses, dažreiz mēs varam redzēt, ka pārmaiņas tuvojas. Mēs tiekam iepriekš brīdināti, ir kādas zīmes, norādes, kas ļauj mums prognozēt, ka viss būs citādi. Kad tas notiek, gudri dara tas, kurš, cik vien iespējams, sāk gatavoties uz to, ko viņš redz tuvojamies. Daudzas no šīm pārmaiņām ir lielas: laulība, bērni, vecums, pat nāve.

Un, jā, mēs nedzīvojam izolētībā. Tas nozīmē, ka pārmaiņas, kas ar mums notiek, var ietekmēt mūsu ģimenes un pie tam lielā mērā. Vienlaikus pārmaiņas mūsu ģimenēs var ietekmēt arī katru ģimenes locekli.

Šajā nedēļā aplūkosim dažas no pārmaiņām, ko agri vai vēlū piedzīvo lielākā daļa no mums, un to, kā šīs pārmaiņas ietekmē ģimenes dzīvi.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. aprīlī.

Nesagatavoti

Dieva Vārdam ir raksturīga viena lieta: tas neapslēpj dzīves realitāti. Tieši pretēji, Bībele atklāj cilvēka dzīvi visā tās skarbumā un reizēm ar pilnu sāpju un izmisuma mēru. Izņemot dažas pirmās Bībeles lappuses un dažas lappuses beigās, Dieva Vārds attēlo nožēlojamu cilvēces ainu. Pāvils nepārspilē, kad viņš raksta: "Jo visi ir grēkojuši un visiem trūkst dievišķās godības" (Rm 3:23).

Izlasi 1kor 10:1–13. Kādi brīdinājumi šeit ir izteikti un kādi apsoliījumi? _____

Daudzējādā ziņā daudzas no mūsu dzīves darbībām ir vienkārši tas, kā mēs reaģējam uz pārmaiņām. Mēs pastāvīgi piedzīvojam pārmaiņas. Mūsu kā kristiešu izaicinājums ir stāties tām pretī ticībā, uzticoties Dievam un atklājot šo ticību paklausībā, neskatoties uz kārdinājumu rīkoties citādi.

"Pasaules lielākā vajadzība ir vajadzība pēc vīriem, kurus nevar uzpirkt, ne pārdot, kas dziļi dvēselē ir godīgi un patiesi, vīriem, kas nebaidās saukt grēku tā istajā vārdā, vīriem, kuru sirdsapziņa ir tik uzticīga pienākumam, kā magnēta adata polam, vīriem, kas stāvēs par patiesību, kaut arī debesis sagrūtu." (Elena Vaita "Audzināšana", 57. lpp.) Senajam Israēlam šie vārdi bija tikpat patiesi kā Elenas Vaitas laikos un kā tas ir arī mūsdienās.

Kādas kļūdas, piedzīvojot pārmaiņas, izdarīja cilvēki šajos pantos, un ko mēs varam mācīties no viņu kļūdām?

Apd 5:1–10 _____

1Moz 16:1, 2, 5, 6 _____

Mt 20:20–22 _____

Pārmaiņas notiek, un tās bieži nes sev līdzī kārdinājumus, izaicinājumus un reizēm pat bailes. Tāpēc cik svarīgi ir, lai mēs būtu apvilkuši garīgos ieročus, lai tos izmantotu pareizā veidā. Un atkal, neskatoties uz to, vai pārmaiņas ir negaidītas, vai arī tās ir tikai normāla mūsu dzīves daļa, mums ir jābūt sagatavotiem tam, kas notiks – gan redzamajam, gan neredzamajam.

Sagatavošanās laulībām

Vienas no lielākajām pārmaiņām, kādas piedzīvo cilvēks, notiek apprecoties.

Protams, ne visi apprecas. Galu galā Jēzus, mūsu vislielākais paraugs, kā arī daudzi citi Bībeles varoņi, nekad neaprecējās.

Tomēr daudzi cilvēki precas, un līdz ar to Bībele neklusē par laulību, kas noteikti ir viena no lielākajām pārmaiņām dzīvē. Dievam laulība ir tik svarīga, ka tie paši vārdi, ko Viņš teica Ādamam un Ievai Ēdenē par laulību, ir uzrakstīti vēl trīs citās vietās Rakstos: “Tāpēc vīrs pametīs savu tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un viņi būs viena miesa” (1Moz 2:24, sk. arī Mt 19:5, Mk 10:7, Ef 5:31). Kā vēsta šie panti, ja kāds apprecas, tad vissvarīgākajām attiecībām cilvēka dzīvē vajadzētu būt attiecībām ar laulāto, pat svarīgākām par attiecībām ar vecākiem. Viens no iemesliem, kāpēc laulība starp vīrieti un sievieti Dievam ir tik svarīga, ir tas, ka tā simbolizē attiecības, kas pastāv starp Viņa Dēlu Jēzu un draudzi, Viņa līgavu (Ef 5:32).

Būvējot māju, cilvēkam ir jāapstājas un jāpārdomā tās izmaksas (Lk 14:28–30). Cik daudz vairāk tad dibinot ģimeni! Māju būvē no ķieģeļiem un javas, no koka un dzelzs, vadiem un stikla. Bet ģimene tiek veidota no kaut kā, kam nav noteikti jābūt materiālam.

Kādas rakstura iezīmes ir svarīgas visos dzīves aspektos, bet īpaši tiem, kas gatavojas laulībām? 1kor 13:4–8; Gal 5:22, 23. _____

Gatavoties laulībām vajadzētu sākt ar sevi. Vienlaikus mums ir uzmanīgi jāvēro savs nākamais dzīvesdraugs, lai saprastu, vai otrā pusīte būs labs papildinājums mums. Vai šis cilvēks ir čakls darba darītājs (Sak 24:30–34)? Vai viņam ir problēmas ar savaldību (Sak 22:24)? Vai mums ir kopīga ticība (2kor 6:14, 15)? Ko mana ģimene un draugi saka par manu nākamo dzīvesbiedru (Sak 11:14)? Vai es balstos uz ticību vai tikai uz jūtām (Sak 3:5, 6)? Atbildes uz šiem jautājumiem var nozīmēt laimīgu nākotni vai arī ciešanas mūža garumā.

Padomā par labām laulībām. Kādus principus tu tajās atrodi, ko varētu attiecināt arī uz cita veida savstarpējām attiecībām? _____

Gatavojoties kļūt par vecākiem

Ir tikai dažas lietas, kas var izmainīt mūsu dzīvi vairāk nekā bērna piedzimšana. Nekas ģimenē nevar būt un nekad nebūs kā iepriekš.

“Kā bultas stiprinieka delnā, tā dēli, dzemdēti jaunībā! Svētīts vīrs, kam tādu pilns bultu maks! Viņš nebūs kaunā, kad runās ar naidniekiem savos vārtos” (Ps 127:4, 5).

Vienlaikus bērni neierodas ar lietošanas pamācību, kas pateiktu vecākiem priekšā, kas viņiem jādara, lai pareizi rūpētos par viņiem, un kā risināt šādas vai tādas problēmas. Pat pieredzējušus vecākus reizēm strupceļā noved bērnu rīcība, vārdi vai attieksme.

Lai arī cik svarīgi ir sagatavoties laulībām, ir svarīgi arī, lai tie, kas cer kļūt par vecākiem, būtu sagatavoti šai svinīgajai atbildībai.

Kaut arī šie piedzimšanas stāsti ir unikāli, kādus principus no šiem ziņojumiem var paņemt tie, kas gatavojas kļūt par vecākiem? 1Sam 1:27; Soģ 13:7; Lk 1:6, 13–17, 39–45, 46–55, 76–79. _____

Kāda svinīga atbildība un iespēja bija šiem vecākiem! Trīs no viņiem bija Israēla praviešu un vadītāju vecāki, viens no viņu bērniem būs apsolītā Mesijas priekštecis un viens bērns būs Kristus.

Tomēr, pat ja mūsu bērnu liktenis nav kļūt par Bībeles praviešiem, vecākiem vajadzētu tik un tā būt sagatavotiem šai radikālajai pārmaiņai viņu dzīvē.

“Gatavoties vajadzētu sākt jau pirms bērna piedzimšanas, kas palīdzēs veiksmīgi izcīnīt cīņu pret ļauno. Ja pirms bērna piedzimšanas viņa ir sev izdabājoša, ja viņa ir savtīga, nepacietīga un kaprīza, tādas pašas īpašības atspoguļosies arī viņas bērna raksturā. Tādējādi daudzi bērni piedzimstot mantojumā ir saņēmuši gandrīz neuzvaramas tieksmes uz ļaunu.” (Elena Vaita “Adventistu māja”, 256. lpp.)

Vienalga, vai tie ir bērni, kas ir mūsu aprūpē, vai arī mums ir atbildība pret citiem cilvēkiem, ko mēs varam darīt, lai nestu šīs atbildības pēc iespējas dievbijīgākā veidā? _____

Sagatavošanās vecumdienām

“Mūsu mūžs – septiņdesmit gadu vai, kurš visai stiprs, astoņdesmit gadu, viss šis laiks – pūles un posts, garām ir, un – lidojam prom” (Ps 90:10). Šie vārdi no Psalmu grāmatas atgādina mums par neapturamo laika ritējumu. Gadiem ejot un nākot, mēs sākam redzēt un just izmaiņas savā ķermenī. Mūsu mati kļūst pelēki vai izkrit, mēs kļūstam lēnāki, un sāpes kļūst par mūsu ikdienas pavadoni. Ja esam precējušies un mums ir bērni, mūsu bērniem varbūt jau piedzimuši pašiem savi bērni, un mēs varam priecāties par mazbērniem. Iepriekšējie dzīves posmi mums palīdz sagatavoties nākamajam.

Izlasi Ps 71. Ko šis psalms mums māca ne tikai par to, kā sagatavoties vecumdienām, bet arī par dzīvi kopumā? _____

Ps 71 ir kāda vecāka cilvēka dziesma, kas ir piedzīvojis dzīves radītos izaicinājumus, bet ir priecīgs, jo visā dzīves gājumā viņš ir uzticējies Dievam. Vislabākais veids, kā sagatavoties vecumdienām, ir uzticēties Viņam, kamēr esam vēl jauni. Vispārīgi runājot, šī psalma autors līdzdala trīs svarīgas mācības, ko viņš ir apguvis, dodoties pretī šim dzīves posmam.

1. Izveido dziļas, personīgas attiecības ar Dievu. Jau kopš jaunības dienām (Ps 71:17) Dievs bija viņa stiprais patvērumš (Ps 71:1, 7) un viņa Glābējs (Ps 71:2). Dievs ir klints un cietoksnis (Ps 71:3), viņa cerība un paļāvība (Ps 71:5). Viņš runā par Dieva varenajiem darbiem (Ps 71:16, 17) un Viņa stiprumu un spēku (Ps 71:18), un visām lielajām lietām, ko Viņš ir izdarījis (Ps 71:19). Ikdienas sarunas ar Dievu, pētot Viņa Vārdu un apstājoties, lai pārdomātu visu, ko Viņš ir mūsu labā izdarījis, padziļinās mūsu pieredzi ar Viņu.

2. Attīsti labus ieradumus. Labs uzturs, kustības, ūdens, saules gaismā, atpūta utt. palīdzēs mums baudīt dzīvi ilgāk un labāk. Īpaši ievēro to, kā dziesminieks runā par uzticības (Ps 71:3), slavēšanas (Ps 71:6) un cerības (71:14) ieradumiem.

3. Attīsti dedzību par Dieva misiju. Cilvēks šajā psalmā nedomāja, ka viņš vecumā būs laisks. Pat pensijas gados viņš gribēja turpināt slavēt Dievu (Ps 71:8) un stāstīt par Viņu citiem (Ps 71:15–18).

Jautājums vecākiem brāļiem un māsām: Kādi ir labumi, ko nes vecumdienas? Ko jūs zināt tagad, bet nezina jāt, kad bijāt jaunāki, ko vajadzētu pateikt tiem, kas ir jaunāki? _____

Sagatavošanās nāvei

Ja vien mēs nebūsim vēl dzīvi, Kristum nākot otrreiz, viena pārmaiņa, kas sagaida mūs visus, ir vislielākā no visām: no dzīvības nāvē. Kāda pārmaiņa līdz ar laulību un bērnu piedzimšanu atstāj vēl lielāku ietekmi uz ģimeni, ja ne ģimenes locekļa nāvē?

Izlasi 1kor 15:24–26. Ko šie panti mums māca par nāvi? _____

Nāve daudzreiz, protams, atnāk negaidīti un traģiski. Cik daudzi vīrieši, sievietes, pat bērni pamostas no rīta un, pirms saule ir norietējusi, atkal aizver acis, ne vairs miegā, bet nāvē? Vai arī pamostas no rīta un, pirms saule ir norietējusi, ir zaudējuši ģimenes locekli?

Nav iespējams citādi sagatavoties savai vai sava tuvinieka nāvei, ko jūs neredzat nākam, kā vien pārlicinoties, ka ticībā esat savienoti ar Kungu un aplāti ar Viņa taisnību ik brīdī (sk. Rm 3:22).

No otras puses, ko jūs darītu, ja zinātu, ka jums ir atlicis dzīvot tikai dažus mēnešus? Mēs skaidri nezinām, kad nāve nāks pār mums, bet mēs noteikti varam zināt, kad tuvojamies savas dzīves noslēgumam. Tāpēc cik svarīgi ir sagatavot sevi un savu ģimeni tam, kas ir neizbēgams.

Izlasi 1ķēn 2:1–4, pēdējos vārdus, ko Dāvids izteica savam dēlam Sālamanam. Kādas mācības mēs varam smelties no tā par gatavību vai nu savai, vai ģimenes locekļa nāvei?

Pirmajā brīdī kāds varbūt teiktu: Tas nu gan ir asprātīgi! Dāvids, kas nogalināja Ūriju pēc tam, kad bija pārkāpis laulību un sagādājis bērnu viņa sievai (sk. 2Sam 11), stāsta savam dēlam, lai tas staigā Kunga ceļus. No otras puses, varbūt tieši šī grēka un tā briesmīgo seku dēļ Dāvida vārdi bija tik spēcīgi. Viņš, bez šaubām, mēģināja brīdināt savu dēlu, lai neizdara muļķības, kas bija viņam pašam sagādājušas tik daudz bēdu. Dāvids grūtā veidā bija iemācījies dažas smagas mācības par to, ko maksā grēks, un nav šaubu, ka viņš cerēja aiztaupīt dēlam kaut ko no tām ciešanām, ko pats bija piedzīvojis.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lasot senā Israēla stāstu tuksnesī, varam redzēt kļūdu pēc kļūdas, piedzīvojot lielas pārmaiņas, pat neskatoties uz pārsteidzošajām Dieva mīlestības un varenības atklāsmēm. Pirms Israēlam bija beidzot jāieiet Apsolītajā zemē – un tādējādi jāpiedzīvo arī citas lielas pārmaiņas –, Mozus tam teica šādus vārdus: “Jūs paši redzējāt, ko Kungs darīja Baal-Peoram – Kungs, tavš Dievs, iznīcināja visus vīrus, kas sekoja Baal-Peoram. Bet jūs, kas bijāt pieķērušies Kungam, savam Dievam, vēl šodien visi esat dzīvi! Redziet, es jums mācu likumus un tiesas, ko Kungs, mans Dievs, jums pavēlēja pildīt tajā zemē, kuru jūs ejat iemantot. Turiet un pildiet tos – tā jūs būsiet gudri un saprātīgi to tautu acīs, kas, dzirdot par visiem šiem likumiem, sacīs: tiešām, gudra un saprātīga ir šī lielā tauta! Jo kura gan būtu tā lielā tauta, kurai Dievs tik tuvu kā Kungs, mūsu Dievs, vienmēr, kad mēs viņu piesaucam! Un kura gan būtu tā lielā tauta, kuras likumi un tiesas ir tik taisnīgas kā visa šī bauslība, ko es jums šodien dodu. Tikai piesargies un stipri sargi savu dvēseli, ka neaizmirsti to, ko tavas acis redzējušas, un lai tas paliek tev sirdī visas tavas dzīves dienas, un dari zināmu saviem dēliem un savu dēlu dēliem” (5Moz 4:3–9). Cik svarīgi ir neaizmirst, ko Kungs mūsu labā ir izdarījis. Un labākais veids, kā to neaizmirst, ir stāstīt piedzīvoto citiem un tiem, kas nāk pēc mums. Ievēro arī, cik centrāla loma tajā visā bija ģimenei, jo tai bija jā māca visas šīs lietas saviem bērniem. Un grēks Peorā bija kaut kas tāds, kas varēja būt tikai destruktīvs ģimenes dzīvei. “Noziegums, kas pār Israēlu izsauca Dieva spriedumu, bija izlaidība. Sieviešu nekautrība, ievilinot slazdos dvēseles, nebeidzās pie Baal Peoras.” (Elena Vaita “Adventistu māja”, 326. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet par sagatavošanos, ko esat piedzīvojuši kādā no lielajiem dzīves posmiem – pirms laulības, pirms bērna ienākšanas ģimenē, pirms vecumdienām vai kaut kā cita. Kā šīs pārmaiņas ietekmēja jūsu ģimeni? Ko jūs iemācījāties, kas var palīdzēt citiem, piedzīvojot to pašu?

2. Pārdomājiet Dāvida vārdus Sālamanam, ņemot vērā viņa grēku ar Batšebu, kas meta ēnu pār visu Dāvida valdīšanu un lielā mērā ietekmēja viņa ģimeni uz ļaunu. Kādos veidos mēs visā tajā redzam atklājamies Dieva žēlastības realitāti darbībā?

KAD ESI VIENS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Māc 4:9–12, Fil 4:11–13, 1kor 7:25–34, Mt 19:8, 1Moz 37:34, Jes 54:5.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Kungs Dievs teica: ‘Nav labi būt cilvēkam vienam, es darīšu viņam palīgu, kas būs tam līdzās’” (1Moz 2:18).

Pirms dažiem gadiem ziņās bija nonācis pārsteidzošs, sāpju pilns stāsts. Lai gan nāve jau ir tragēdija pati par sevi, stāstu vēl ļaunāku padarīja fakts, ka atrastā sieviete bija mirusi jau desmit gadu. Desmit gadu! Cilvēki uzdeva jautājumu, un tas bija vietā: Kā tik lielā pilsētā kā šī, ar tik daudziem iedzīvotājiem un komunikācijas līdzekļiem mirusi sieviete, kas nebūt nebija no zemākajiem slāņiem, varēja nozust nepamanīta?

Lai gan šis stāsts ir ekstrēms, tas liecina par realitāti: daudzi cilvēki cieš no vientulības. 2016. gadā “New York Times” bija lasāms raksts ar nosaukumu “Pētnieki stājas pretī vientulības epidēmijai”. Problēma ir reāla.

Jau no iesākuma cilvēki nav domāti būt vieni. Sākot no Ēdenes laikiem, mums lielākā vai mazākā mērā ir bijis jādzīvo kopā ar citiem cilvēkiem. Protams, ienāca grēks, un nekas kopš tiem laikiem nav vairs pareizi. Šonedēļ mēs aplūkosim sabiedrības un vientulības jautājumu dažādos dzīves laikos, ko, iespējams, mēs visi kaut kādā brīdī esam piedzīvojuši. Ja neesat, sauciet sevi par veiksminiekiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. aprīlī.

Sabiedrība

Izlasi Māc 4:9–12. Kāda šeit ir galvenā doma? Par kādu dzīves principu šeit tiek runāts?

Tikai daži no mums spēj dzīvot vieni. Pat ja mēs esam vientuļnieki un mums patīk būt vieniem, agri vai vēlū mēs ne tikai gribēsim kādu sabiedroto, bet mēs pat varam to pieprasīt, īpaši grūtību brīžos. Mēs patiešām esam radīti sadraudzībai, sabiedrībai. Kā ir paveicies tuviem ģimenes locekļiem, kas var cits citu mierināt un atbalstīt, īpaši grūtos brīžos.

Diemžēl mūsu draudzēs, darbavietās un kopienās ir cilvēki, kam nav neviena, pie kā vērsties, ne tikai tad, kad pienāk grūts brīdis, bet pat lai aprunātos dienas beigās. Vientuļības sajūta var uznākt jebkurā brīdī. “Visgrūtākā diena manā dzīvē,” teica kāds neprecēts vīrietis, “ir svētdiena. Pa nedēļu man apkārt ir cilvēki darbavietā. Sabatā es satiekos ar cilvēkiem draudzē. Bet svētdienā es esmu pilnīgi viens.”

Kādus principus mēs varam mācīties no šiem pantiem, īpaši tad, kad piedzīvojam vientuļības brīžus? Jņ 16:32, 33; Fil 4:11–13.

Jā, kā kristiešiem mums ir ne tikai Dieva realitāte, bet arī realitāte būt spējīgiem atrasties sadraudzībā ar Dievu. Mēs patiešām varam gūt mierinājumu no piedzīvotā Dieva tuvuma. Neskatoties uz to, ka Dievs bija tuvu Ādamam Ēdenē, Viņš tomēr teica: “Nav labi būt cilvēkam vienam” (1Moz 2:18). Dievs zināja, ka Ādamam, pat atrodoties pasaulē, ko nebija sabojājis grēks, bija vajadzīga cilvēku sabiedrība. Cik daudz vairāk tad arī mums pārējiem ir vajadzīga sabiedrība!

Ne vienmēr ir viegli zināt, kurš jūtas vientuļš, atsvešinājies, atstumts vai vienkārši kam sāp un ir nepieciešams kāds, ar ko parunāt. Kā tu vari proaktīvi censties būt emocionāli saprotošāks, lai arī kas būtu šie cilvēki?

Neprecēta cilvēka dzīve

Kāda jauna sieviete stāstīja par priekšrocībām, ja neesi precējies: “Divas reizes man bija iespēja doties kalpot misijas laukā, un es atsaucos bez vilcināšanās.” Precētam cilvēkam, kam ir ģimene, būtu vajadzīgs vairāk laika, lai pieņemtu šādu lēmumu, jo tas nav saistīts tikai ar viņu, bet arī ar viņa dzīvesbiedru un bērniem.

Saskaņā ar Pāvilu kādi pozitīvi iemesli ir palikt neprecētam? 1kor 7:25–34. _____

Lielākā daļa cilvēku domā, ka būt precētam ir Dieva griba viņu dzīvē. Vai Viņš nav teicis: “Nav labi cilvēkam vienam būt”? Un tomēr Bībelē ir daudz stāstu par cilvēkiem, kas nebija precējušies, tai skaitā mūsu lielākais paraugs Jēzus Kristus.

Jeremijam bija teikts, lai viņš neprecas (Jer 16:1–3); tas norādīja uz Israēla vēsturisko situāciju. Mēs nezinām, vai šis ierobežojums kādreiz tika noņemts, bet ir skaidrs, ka Jeremija bija liels pravietis, būdams viens.

Arī Ecehiēla ģimenes stāvoklis, šķiet, nebija svarīgs, kaut arī viņa sieva bija pēkšņi mirusi. Viņam pat nebija ļauts to apraudāt, bet bija jāturpina kalpošana, ko Kungs viņam bija uzticējis (Ec 24:15–18). Pravietis Hozeja arī piedzīvoja salauztas laulības attiecības, bet viņš spēja turpināt kalpošanu. Lai gan stāsts mums liekas dīvains, Dievs viņam lika apprecēt prostitūtu, kas pametis Hozeju, aizejot pie cita vīrieša, un Dievs to zināja (Hoz 1–3).

Katrā no šiem piemēriem laulības statuss nebija svarīgs. Dievs bija ieinteresēts cilvēka godīgumā, paklausībā un spējā pateikt to, ko Dievs gribēja. Mums ir jābūt drošiem, ka mūsu dzīvi nenosaka ģimenes stāvoklis. Daudzas balsis mūsdienās saka, ka tad, ja cilvēks nav precējies, viņš nav pilnīgs. Pāvils atbildētu: “Netopiet šim laikam līdzīgi”, bet tā vietā “nododiet sevi pašus – tā ir jūsu apzinīgā kalpošana Dievam – kā dzīvu, svētu un Dievam tīkamu” (Rm 12:1, 2).

Kādos praktiskos veidos tu vari kalpot tiem, kas nav precējušies, – gan draudzes locekļiem, gan cilvēkiem ārpus draudzes? _____

Kad laulība tiek pārtraukta

Ja neskaita fiziskas ciešanas un nāvi, vai grēks visvairāk nav izkropļojis tieši ģimeni? Šķiet, ka frāze “disfunkcionāla ģimene” ir lieka, jo kura ģimene gan kaut kādā mērā nav disfunkcionāla?

Ja neskaita nāvi, viens no vissmagākajiem pārbaudījumiem, ko ģimene var piedzīvot, ir šķiršanās. Cilvēki, kas iet cauri šai šausmīgajai pieredzei, piedzīvo veselu emociju gammu. Iespējams, ka pirmās un visbiežāk sastopamās emocijas ir skumjas, kas, atkarībā no indivīda, ar atšķirīgu intensitāti var ilgt vairākus mēnešus līdz vairākiem gadiem. Daži piedzīvo bailes – bailes no nezināmā, no finansiālas spriedzes un bailes no tā, ka nespēs tikt ar visu galā. Daži piedzīvo depresijas periodu, dusmas un, jā, – vientulību.

Kādus plašākus principus šķiršanās jautājumā mēs varam smelties no šiem pantiem? Mal 2:16; Mt 5:31, 32; 19:8; 1kor 7:11–13.

“Draudzei kā Kristus glābšanas līdzeklim ir jākalpo tās locekļiem visās viņu vajadzībās, lai ikviens būtu aprūpēts un varētu augt kristīgās pieredzes briedumā. Tas īpaši attiecas uz gadījumiem, kad draudzes locekļi ir visu mūžu ietekmējošu lēmumu pieņemšanas priekšā, tādu kā laulība, un piedzīvo tādus smagus pārbaudījumus kā šķiršanās. Ja pāra laulība draud izjukt, vajadzētu pielikt visas pūles gan no partneru, gan no to draudzes vai ģimenes locekļu puses, kas kalpo viņiem, lai panāktu viņu izlīgšanu un saskaņošanu ar dievišķajiem principiem ievainotu attiecību atjaunošanā (Hoz 3:1–3; 1kor 7:10, 11; 13:4–7; Gal 6:1).

Resursi, kas var palīdzēt locekļiem izveidot spēcīgas kristīgas mājas, ir pieejami draudzē vai citās draudzes organizācijās. Šie resursi ietver: (1) programmas saderinātiem pāriem, kas vēlas stāties laulībā, (2) programmas precētiem pāriem, lai sniegtu palīdzību ģimenes jautājumos, un (3) programmas izjukušu ģimeņu un šķirteņu atbalstam.” (The Seventh-day Adventist Church Manual (Nampa, Idaho: Pacific Press Publishing Association, 2016), 161. lpp.)

Kādos praktiskos un neuzbrūkošos veidos tu vari palīdzēt kādam, kas piedzīvo šķiršanos?

Nāve un vientulība

Kāds reiz uzdeva jautājumu: Kāda ir atšķirība starp cilvēkiem un cāļiem nāves jautājumā? Atbilde ir, ka atšķirībā no cāļiem cilvēki zina, ka būs jāmirst. Cāļi to nezina. Tas, ka mēs zinām par nāves tuvošanos, lielā mērā ietekmē to, kā mēs dzīvojam tagad.

Kā mēs zinām, visas attiecības, ieskaitot laulību, agri vai vēlū izbeidzas mūsu vislielākā ienaidnieka – nāves – dēļ, lai arī cik cieša būtu savienība, cik liela mīlestība, cik dziļa sadraudzība vai cik daudz laika būtu pavadīts kopā. Kā cilvēki mēs (atšķirībā no cāļiem) zinām, ka agri vai vēlū pienāks nāve (ja vien Jēzus pirms tam neatgriezīsies), un, kad tas notiks, mūsu attiecības izbeigsies. Tāds ir mūsu liktenis, sākot ar pirmo grēku un līdz pat Jēzus nākšanai.

Bībele mums nestāsta, kurš nomira pirmais – Ādams vai leva –, bet tas droši vien bija ļoti sāpīgi tam, kurš palika dzīvs, īpaši tāpēc, ka nāve nebija paredzēta būt par dzīves daļu. Ja lapas novīšana, kā mēs runājam iepriekš, lika viņiem raudāt, vai varam iedomāties, ko viņi piedzīvoja, kad nomira dzīvesdraugs?

Problēma ir tāda, ka mēs esam tik pieraduši pie nāves, ka uzskatām to kā pašu par sevi saprotamu. Bet sākotnēji tā tas nebija domāts, ka cilvēkiem nāve vispār būtu jāpiedzīvo. Lūk, kāpēc līdz pat mūsdienām mēs cenšamies atrast tai jēgu, ko bieži nespējam.

Ko šie panti mums māca par nāvi un to, kā cilvēki ar to cīnās? Jes 57:1; Atkl 21:4; 1tes 4:17, 18; Mt 5:4; 2Sam 18:33; 1Moz 37:34. _____

Nav šaubu: mēs visi ne tikai apzināties savas nāves neizbēgamību, bet mēs piedzīvojam arī citu cilvēku, savu mīļo, varbūt vistuvāko draugu, nāves realitāti. Tāpēc agri vai vēlū daudzi no mums piedzīvos vientulības posmu, ko būs radījusi kāda cilvēka nāve. Tas ir smagi, tas sāp, un tādos brīžos mēs varam vienkārši paļauties uz Dieva apsolījumiem. Galu galā kas gan vēl mums ir šajā grēka, ciešanu un nāves pasaulē?

Kā tava draudze var palīdzēt tiem, kas cieš vientulību mīlota cilvēka nāves dēļ? _____

Garīgi viens

Kāda jauna sieviete vārdā Natālija bija precējusies septiņus gadus, kad pēc drauga uzaicinājuma viņa sāka apmeklēt evaņģelizācijas semināru septītās dienas adventistu baznīcā. Pārliecināta par to, ko bija uzzinājusi, viņa nodeva savu sirdi Kristum, piedzīvoja jaunpiedzimšanu un, neskatoties uz vīra, vecāku, citu radnieku un pat kaimiņu iebildumiem, Natālija pievienojās septītās dienas adventistu draudzei. Viņa arī pielāgoja savu dzīvesveidu, cik vien iespējams, savai jaunajai ticībai.

Kā jau varam nojaust, viņa piedzīvoja nepatīkamas sekas. Īpaši smagu visu padarīja viņas vīrs, kas uzstāja, un pamatoti, ka “šī nav tā sieviete, ar ko es apprecējos. Tu esi pilnīgi cits cilvēks, un es gribu atpakaļ iepriekšējo”.

Jau gadiem ilgi viņa cīnās, lai varētu dzīvot ticības dzīvi. Lai gan viņa ir precējusies, mēs viņu varētu saukt par “garīgi vienu”.

Kādus iedrošinošus vārdus mēs varam atrast šajos pantos tiem, kas jūtas garīgi vieni?

Jes 54:5, Hoz 2:19, 20; Ps 72:12. _____

Visā pasaulē mūsu draudzē ir šādas “natālijas”. Šie cilvēki, vīrieši un sievietes, ir precējušies, bet apmeklē draudzi vieni vai tikai kopā ar bērniem. Viņi varbūt ir apprecējušies ar cilvēku no citas ticības. Varbūt, kad viņi pievienojās draudzei, dzīvesdraugs to neizdarīja. Vai arī tad, kad apprecējās, abi gāja uz baznīcu, bet viens kaut kāda iemesla dēļ pārstāja to darīt un varbūt pat ir kļuvis naidīgi noskaņots pret ticību. Šie vīrieši un sievietes nāk vieni paši uz draudzi un uz mielastu pēc dievkalpojuma, vai arī piedalās vieni misijas un sabiedriskajās aktivitātēs draudzē. Viņi ir noskumuši, ka nevar finansiāli atbalstīt draudzes kalpošanu tik lielā mērā, kā viņiem gribētos, jo dzīvesdraugs to neatbalsta. Lai gan viņi ir precējušies, viņi garīgi varbūt jūtas kā atraitne vai atraitnis.

Droši vien katrs no mums kādreiz ir saticis draudzē šādus cilvēkus, un viņiem ir vajadzīga mūsu mīlestība un atbalsts.

Ko praktisku mēs kā draudzes ģimene varam darīt, lai palīdzētu garīgi vientuļajiem, kas ir mūsu vidū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Aktīvas darba dzīves vidū Hanohs (Ēnohs—RV, tulk. piez.) pastāvīgi uzturēja sadraudzību ar Dievu. Jo lielāki un neatliekamāki bija viņa darbi, jo pastāvīgākas un nopietnākas bija viņa lūgšanas. Viņš turpināja noslēgties noteiktos laika periodos no visas sabiedrības. Pēc tam, kad viņš kādu laiku bija bijis cilvēkos, darבודamies, lai darītu viņiem labu ar pamācību un paraugu, viņš nošķīrās, pavadīja laiku vientulībā, izslāpis un izsalcis pēc dievišķas atziņas, ko varēja dot tikai Dievs. Šādā veidā satiekoties ar Dievu, Hanohs sāka arvien vairāk un vairāk atspoguļot dievišķo līdzību. Viņa seja atstaroja svēto gaismu, kas pat līdzinājās tai, kas atspīdēja Jēzus sejā. Kad viņš atgriezās pēc šīm dievišķajām sarunām, pat bezdievīgie ar godbijību uzlūkoja Debesu atspulgu viņa sejā.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 52. lpp.) Lai gan Hanoha stāsts ir iedrošinošs un tas ar spēku atklāj tos, kas izvēlas pavadīt laiku vientulībā, daudzi piedzīvo vientulību, ko viņi nevēlas. Viņi negrib būt vieni. Jā, mums var būt vienmēr priecīga sadraudzība ar Kungu, kas ir vienmēr klātesošs, bet reizēm mēs ilgojamies pēc cilvēciskas sabiedrības un sadraudzības. Cik svarīgi ir, lai mēs kā draudze būtu gatavi aizsniegt tos, kas varbūt sēž katru sabatu mums blakus, tomēr piedzīvo grūtu vientulības posmu savā dzīvē. Vienlaikus, ja tu piedzīvo šādu laiku, meklē kādu, kam tu vari uzticēties draudzē (vai kur citur) un pastāsti viņam to. Daudzreiz cilvēki, vienkārši skatoties uz kādu, nevar pateikt, ko viņš piedzīvo. Daži cilvēki ļoti veiksmīgi slēpjas aiz maskas.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tava draudze var mācīties būt iejūtīgāka pret vientuļo vajadzībām jūsu vidū?
2. “Es tā nerunāju trūkuma spiests, jo esmu mācījies iztikt visādos apstākļos” (Fil 4:11). Izlasi šeit rakstīto Pāvila vārdu plašāku kontekstu. Kā mēs varam mācīties attiecināt šos pantus uz sevi? Vienlaikus, kāpēc mums vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem ar to, kā mēs citējam šos pantus kādam, kam patiešām sāp?
3. Grupā parunājiet par laiku, kad jūs esat piedzīvojuši smagu vientulību. Kas jums palīdzēja? Ko jūs iemācījāties, kas varētu palīdzēt citiem?

GUDRĪBAS VĀRDI ĢIMENĒM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Sak 5:3–14; Mt 19:5; 1kor 7:3, 4; Sak 13:22; 14:26; 17:22; 23:13; 31:10–31.

ATMIŅAS PANTS:

“Paļaujies uz Kungu no visas sirds – uz paša sapratni vien nepalaidies! Zinies Viņu visos savos ceļos, un Viņš iztaisnos tavas takas” (Sak 3:5, 6).

Lai arī kādā dzīves posmā mēs šobrīd atrastos, mēs visi, protams, esam sākušies no savas mātes un tēva, neskatoties uz to, kādas attiecības mums ar viņiem ir bijušas pēc mūsu piedzimšanas. No otras puses, dažiem cilvēkiem nekad nav bijusi pašiem sava ģimene, ja neskaita to, kurā viņi paši ir uzauguši.

Lai arī kāda būtu mūsu situācija, lai arī kāda dzīves fāze, Sakāmvērdū grāmata satur norādījumus, dzeju, jautājumus un viedus teicienus. Tā runā par ģimenes attiecībām tiešā veidā, bet arī citi gudrības vārdi var tikt attiecināti uz mājām. Sakāmvērdi patiesībā ir rakstīti kā ģimenes dokuments, kurā vecāks nodod bērnam dievbijīgas dzīves atslēgas. Kā vecāks rakstītu padomu vēstuli dēlam vai meitai, kas dodas uz koledžu, apmetas uz dzīvi atsevišķā mājoklī vai sāk strādāt darbavietā, kas ir tālu no mājām, tieši tāpat tēvs raksta Sakāmvērdus dēlam: “Ieklausies, dēls, sava tēva pamācībās, neatmet, ko māte tev māca” (Sak 1:8). 5. Mozus grāmata norādīja vecākiem, lai viņi līdzdala savu gudrību nākamajām paaudzēm. Tieši to dara Sakāmvērdi. Tēva balsī mēs dzirdam Debesu Tēva balsi, kas aicina mūs mācīties.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. maijā.

Mīlēt īsto sievieti

Uzskaiti problēmas un sekas, kas ir saistītas ar seksuāliem sakariem pirms laulībām vai ar ārļaulības sakariem, kā tie ir attēloti Sak 5:3–14. _____

Dievbijīgs cilvēks rezervē (ja nav precējies) un saglabā (ja ir precējies) savas dziļākās piekāršanās jūtas un seksuālo intimitāti laulībai. Sakāmvārdos īpaši ir uzrunāti vīrieši, bet tā pati doma, kā tā attiecas uz sievieti, ir izteikta Dziesmu dziesmā (salīdzini Dz 4: 12–15). Aizliegtas mīlestības spēcīgo pievilksanas spēku vajadzētu izsvērt, ņemot vērā šausmīgās grēka sekas. Gadījuma rakstura seksuālajiem sakariem trūkst patiesas nodošanās, tāpēc tie nevar nodrošināt patiesu intimitāti. Tiek izšķiesti materiālie, fiziskie un emocionālie resursi. Vissvarīgākais ir tas, ka cilvēkam ir jāatbild Dievam par saviem lēmumiem.

Seksuālā intimitāte, kas ir viena no vislielākajām Dieva dāvanām cilvēkiem, ir tikai laulības attiecību priekštiesība (Mt 19:5; 1kor 7:3; Ebr 13:4). Sakāmvārdos kā simbols baudai un gandarījumam, ko precētajiem pāriem vajadzētu gūt no savas mīlestības, ir izmantots veldzējošs ūdens. Tas ir salīdzināts ar tuksnesi, kas rodas, ja ir neuzticība. Izteiciens “savas jaunības sieva” norāda, ka, pat tad, kad abi kļūst vecāki, viņu abpusējā nodošanās turpinās. Vīrs vēl joprojām ir savas sievas pievilcības savaldzināts (“apskurbis” [Sak 5:19]).

Kritušajā cilvēces stāvoklī seksuāli instinkti var aizvilināt cilvēku prom no dievišķā nodoma attiecībā uz seksualitāti. Tomēr Dievs cilvēkiem ir devis arī spēku, lai domātu un izvēlētos. Šie kārdinājumi, ja tie netiek pastāvīgi apspiesti, var kļūt ļoti spēcīgi. Stingra turēšanās pie dievišķā nodoma par seksualitāti laulības attiecībās var pasargāt no neatļautu seksuālu attiecību izveidošanās. Izvēle palikt visu mūžu uzticīgam Dieva nodomam, ka seksualitāte ir paredzēta laulībai, norāda ne tikai uz piesardzību, bet arī nes līdzīgu bagātīgu atalgojumu.

Ja tu pazīsti kādu, kas cīnās ar seksuāliem kārdinājumiem, kas var iznīcināt laulību, kādu padomu tu varētu dot šim cilvēkam? _____

Aicinājums tēviem

Ievērojiet, ar kādām rakstura īpašībām, kas var atstāt ilgstošas sekas uz bērniem, ir aprakstīti tēvi:

Sak 13:22; 27:23, 24 _____

Sak 14:26 _____

Sak 15:1, 18; 16:32 _____

Sak 15:27 _____

Sak 29:17 _____

Tēvu raksturiem ir tieša ietekme uz bērniem un uz mantojumu, ko viņi tiem nodod. Bērni meklē tēvos atbalstu, mīlestību, vadību un paraugu. Sakāmvārdi cildina šādus tēvus, kas ir uzticami apgādnieki un gudri ģimenes resursu pārvaldnieki. Ir daudz ceļu, kā mantrausis “pats noposta savu namu” (Sak 15:27); tēviem ir jābūt piesardzīgiem, lai saglabātu kā prioritāti ģimeni, nevis darbu. Dievbijīgi tēvi cenšas būt pacietīgi un valda pār savām emocijām. Viņi respektē savu bērnu atkarību no viņiem. Viņi disciplinē savus bērnus, bet ir uzmanīgi, lai neizmantotu ļaunprātīgi savas autoritātes pozīcijas. Vissvarīgākais ir tas, ka nodevušies tēvi grib sekot Dievam, būt Viņa mīlestības un Viņa Vārda mācības pārvaldībā, lai varētu vadīt bērnu kājas pa pareizajiem ceļiem.

Visbeidzot, vissvarīgākā lieta, ko tēvs var darīt savu bērnu labā, ir mīlēt viņu māti. Viņa uzticība un pastāvīgā pieķeršanās viņai vai arī tās trūkums atstāj ietekmi uz bērnu labsajūtu pat tad, kad viņi jau ir pieauguši.

Sakāmvārdos galvenās tēmas ir uzticība Dievam, nodošanās laulībai un ģimenei, kā arī godprātīgums personīgajā un sabiedriskajā dzīvē. Veiksme visā ir atkarīga no individuālā sirds stāvokļa. Grēka pievilcība ir liela – vai tas būtu sekss, slinkums, bagātība vai vara, bet gudrs vīrs un tēvs meklē Dieva palīdzību, lai pastāvīgi izdarītu pareizos lēmumus.

Cik svarīgi šeit izteiktie morāles principi ir ikvienam, arī tiem, kas nav tēvi? Kā tava rīcība, vai tā būtu laba vai ļauna, ietekmē citus, īpaši bērnus? Kur tev vajadzētu būt piesardzīgākam? _____

Rājiens ar mīlestību

Ko Sakām vārdi māca par to, cik svarīga ir bērnu disciplinēšana un norāšana? Sak 10:17; 23:13, 14; 29:1; 29:15. _____

Vecāki reizēm disciplinē savus bērnus, lai liktu viņiem saprast, kāda uzvedība ir sociāli nepieņemama, lai sodītu par nepaklausību vai pat izteiktu savu nepatiku, kad viņi ir apkau-noti. Bet kāds ir Dieva nodoms attiecībā uz šo jauno Viņa ģimenes locekļu disciplinēšanu? Sakām vārdi runā par disciplinēšanu nākotnes cerības kontekstā (Sak 19:18). Dievbijīgi vecāki zina, ka bērniem ir grēcīga daba. Tikai viens spēks var palīdzēt viņiem šajā ceļā, un tas ir Kristus spēks (sk. Elena Vaita “Audzināšana”, 29. lpp.). Kristīgas bērnu audzināšanas, tai skaitā disciplinēšanas, misija ir vadīt bērnus pie Dieva.

Kristū disciplīna tiek uzskatīta ne kā sods, ne arī kā autoritātes izpausme, bet kā glābjoša pamācība. Dieva plāns ir, ka mīloši vecāki, zinādami, cik spēcīgs ir grēks, vadīs savu bērnu kājas pie Kristus. Gādīgi vecāki pamāca laipni un stingri, apvaldot un vadot bērnus dzīves agrīnajos gados, tieši tāpat kā dārzkopis kopj tikko iestādītu koku, līdz parādās paškontrolē un jauniešis sāk uzticēties Dievam un sadarboties ar Dieva plānu, lai tiktu glābts, pieaugtu un nobriestu.

Kāda vēsts vecākiem ir atrodama Sak 13:24; 23:13, 14? _____

Tikai daži panti piemin “rīksti” (“shebet” ebr. val.) bērnu disciplinēšanas kontekstā. Kris-tīgās bērnu audzināšanas literatūrā populārs ir uzskats, ka vecākiem vajadzētu lietot rīksti tā, kā to dara dievišķais Gans, kas vada Savu ganāmpulku (Ps 23:4).

Citur Raksti norāda uz pacietīgu pamācīšanu, nepārtrauktu parauga rādīšanu, labu komunikāciju un tuvām attiecībām, lai ietekmētu bērnus uz pārmaiņām (5Moz 11:18, 19). Bērnam ir jājūt, ka vecāki viņu mīl, lai disciplīna panāktu vēlamo labošanas un glābšanas rezultātu (Sak 13:24).

Kā vecāki var nokārtot attiecības ar bērniem, ja disciplīna nav sasniegusi savu mērķi un bijusi pārāk skarba un pārprasta? _____

Vai dzīve jumta galā ir labāka?

Kā sakāmvārdi grāmata ar humoru runā par dažām no mājas dzīves nepatīkamajām lietām? Sak 21:9, 19; 27:15, 16. Kāda ietekme ir šim humoram? _____

Daudzi sakāmvārdi runā par to, kā mēs izturamies cits pret citu tuvās attiecībās. Tajos doma ir izteikta ar vieglu pieskārienu un spilgtu asprātību, kā, piemēram, par neiejūtīgu draugu, kas “dziesmas dzied skumīgai sirdij” (Sak 25:20) un par ģimenes locekli, kas ceļas agri un “sveic” gulētājus “skaļā balsī” (Sak 27:14). Sievas, lasot pantus par ķildīgām sievām, varētu gribēt pievienot dažus “sakāmvārdus” par vīriem! Viņas varētu atspēkot šos vārdus, sakot, ka šie sakāmvārdi iemūžina pašu problēmu, uzbrūkot tikai sievietēm, lai gan vīri, kas arī ir atbildīgi par mājas gaisotni, ir tikpat spējīgi būt ķildīgi. (Iedomājies, kā bija dzīvot zem viena jumta ar priesteriem Hannu un Kajafu!)

Priecīga sirds palīdz. Humora izjūta ģimenes dzīvē ir laba lieta. Humors ieeļļo dzīves mehānismu, palīdzot mazināt spriedzi un sasprindzinājumu. “Liksma sirds dziedina, sirds-sāpes kaltē kaulus” (Sak 17:22). Sakāmvārdi izmanto paši savu dziedināšanas līdzekli visā grāmatā un dod mums atļauju nedaudz pasmīnēt par uzvedību, kas kaitina un uzbudina. Varbūt tad, kad mēs esam pasmaidījuši (vai piedzīvojuši nelielas sirdssāpes, ja joks ir par mums), mēs esam labāk sagatavoti runāt par ieradumiem un rīcību, kas mūs uzbudina vai kaitina. No otras puses, humoru nevajadzētu izmantot, lai apietu vai mazinātu to jautājumu nozīmi, kam nepieciešama nopietna uzmanība.

Nedaudz paaugstināta temperatūra var būt simptoms hroniskai infekcijai. Strīdi, kašķi un sūdzēšanās var būt signāls, ka kāds no ģimenes locekļiem apspiež dusmas, kas varbūt ir saistītas ar grūtībām kopdzīvē vai komunikāciju attiecībās. Partneris, kurš sūdzas, iespējams, cenšas mazināt otra varu, kontroli un nevēlēšanos runāt. Ja infekcija būs likvidēta, simptomi pazudīs. Ģimenes locekļiem nevajadzētu izvairīties no problēmas vai citam no cita, bet gan balstīties uz Kunga mīlestību un savu ziedošanos citam cita labā un izteikt savas vajadzības un jūtas, nonākt pie savu dusmu cēloņa un to likvidēt.

Kāpēc smieklī mājās ir tik svarīgi? Kā tos var izmantot uz labu, vai arī kā tie var kļūt sabojāti un izmantoti uz ļaunu? Grupā līdzdaliet savu atbildi. _____

Patiesi bagāta sieva

Sakāmvārdu grāmata noslēdzas ar slavas dziesmu sievai ar cēlu raksturu. Nosaki, kādas rakstura īpašības tiek cildinātas! Sak 31:10–31. _____

Aprakstītā sieviete ir īpaša, un tāda ir arī dzeja. Katrs no pantiem, sākot ar Sak 31:10, sākas ar vienu no 22 ebreju alfabēta burtiem. No šāda pagodinājuma vērtīgai sievai mēs varam saprast, ka pat viss nacionālais alfabēts tikko spēj nodrošināt pietiekamu ietvaru, lai viņu pienācīgi cildinātu.

Sakāmvārdu uzsvars uz laba partnera apprecēšanu atspoguļojas rabīna domugraudā: “Vīra mājas ir viņa sieva.” “Krietna sieva vainags savam vīram, kā kaulu puve ir dulbure” (Sak 12:4). Šeit, Sakāmvārdu beigās, vienas sievietes portretā ir iepītas dažādas sievietes prasmes ideālā variantā: apgērba izgatavošana, nekustamā īpašuma pirkšana, lauksaimniecība, mājas un finanšu vadība. Vienlaikus viņa labi rūpējas par savu ģimeni. Viņi viņu mīl un slavē.

Šie vispusīgie talanti nav jāsaģaida katrā sievietē, ne arī tie ir domāti kā mēraukla, pēc kuras vīriem vajadzētu mērīt savas sievas. Drīzāk Sakāmvārdu grāmata, aprakstot šīs spējas un īpašības, izsaka to, kas ir vissvarīgākais un vienādi attiecināms gan uz sievietēm, gan uz vīriešiem: uzticamība, līdzjūtība, izturība, uzticība, laipnība un čaklums. Šādas dzīves noslēpums saskaņā ar Sak 31:30 ir tas, ka viņa “bīstas Dievu” (NKJV).

Sak 31:10 vārds “krietna” jeb “ar cēlu raksturu” (NIV) nozīmē “spēks”, “varenība” vai “bagātība”. Ps 62:10 tas ir tulkots kā “bagātības”, savukārt Jozuas vīrus apraksta kā “varenos spēka-vīrus” (Joz 1:14). Boazs cildina Rutī ar vārdu “varena” sieva (Rut 3:11). Sak 31:10 ir vārdu spēle ar vārdu “bagātība” (NKJV). Patiesa bagātība ir raksturs, godprātīgums un dievbijība. Tas lielā mērā pārsniedz to vērtību, kāda ir dārgiem akmeņiem.

Kādas varonīgas un krietnas sievietes ir ietekmējušas tavu dzīvi? Kā tu paplašinātu dievbijīgas sievietes rakstura īpašību sarakstu, tikumus un spējas? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Sirds kavēšanās Debesīs. "Kristiešiem vajadzētu būt piesardzīgiem, lai viņi čakli uzturētu savu sirdi. Viņiem vajadzētu izkopt mīlestību uz meditāciju un lolot nodošanās garu. Daudzi nelabprāt pavada laiku apcerē, Rakstu pētīšanā un lūgšanā, it kā šādi pavadīts laiks būtu zaudēts. Es vēlētos, kaut jūs visi varētu redzēt šīs lietas tā, kā Dievs tās redz, jo tad jūs padarītu Debesu valstību par svarīgāko. Ja jūs sirdis kavēsies Debesīs, tas dos enerģiju visām jūsu labajām īpašībām un pievienos dzīvīgumu visos jūsu pienākumos. Prāta disciplinēšana, lai pārdomātu Debesu lietas, pievienos dzīvīgumu un nopietnību visām jūsu pūlēm. [...] Mēs esam punduri visās savās garīgajās spējās [...] (Ef 4:13)." (Elenas Vaitas komentārs "The SDA Bible Commentary" 3. sēj., 1157. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daudzi kristieši par noderīgu uzskata atbalsta grupu, lai "sargātu savas sirdis" pret kārdināšanām. Kādos veidos tas varētu vairost lūgšanu, Bībeles izpēti un paļaušanos uz Svēto Garu? Kāpēc dažos gadījumos būtu labi meklēt profesionālu palīdzību, ja kāds patiešām cīnās ar kārdinājumiem, kas vada viņu grēkā, un viņam liekas, ka viņš nespēj apstāties?

2. Grupā skaļi izlasiet savas atbildes uz trešdienas pēdējo jautājumu. Pārrunājiet, kas ir jūsu dažādo atbilžu pamatā. Kā smieklī un humors var tikt izmantoti nepareizi un kļūst kaitējoši, kā tas ir ar daudzām brīnišķīgām lietām, ko Dievs mums ir devis?

3. Kādas rakstura īpašības mūsdienu kultūra cildina sievietē, salīdzinot ar Sak 31. nodaļu? Kā mēs kā indivīdi varam pasargāt sevi no līdzdalības tādā pašā degradējošā attieksmē?

4. Kāda attieksme pret ģimenes dzīvi valda jūsu kultūrā, kas tiešā veidā konfliktē ar Bībelē aprakstītajiem ģimenes dzīves principiem? No otras puses, vai jūsu kultūrā ir arī tādas attieksmes, kas sakrīt ar Bībeles principiem? Ja jā, kādas tās ir un kā tās var tikt izmantotas, lai stiprinātu mūsu ģimenes?

ĶĒNIŠĶĪGĀ MĪLESTĪBAS DZIESMA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dziesmu dziesma; 1Moz 2:7; 1kor 7:3–5; Jņ 17:3; 1Jņ 1:9; Rm 1:24–27; Gal 5:24.

ATMIŅAS PANTS:

“Liec mani kā zīmogu uz savas sirds, kā zīmogu uz sava pleca, jo stipra kā nāve ir mīla, grūta kā kops ir kaisle, tās liesmas kā uguns liesmas, Kunga varenās liesmas!” (Dz 8:6).

Viens no lielajiem dzīves posmiem ir stāšanās laulības attiecībās. Ne visi apprecas, bet tiem, kas apprecas, laulība nes līdzīgu īpašus izaicinājumus un arī īpašas svētības. Starp šīm svētībām ir brīnišķīgā seksualitātes dāvana. Kāda spēcīga mīlestības izpausme pareizā laikā un vietā var būt šī dāvana!

Pretēji populārajam viedoklim Bībele nav pret seksu. Tā ir pret nepareizu šīs cilvēkam dotās Radītāja brīnišķīgās dāvanas izmantošanu.

Sālamana Dziesmu dziesma, viena no mazākajām un, iespējams, arī vismazāk lasītajām Bībeles grāmatām, apraksta attiecības starp jaunu līgavu, Šulamīti, un viņas mīļoto, kas, kā tiek uzskatīts, ir pats ķēniņš Sālamans. Grāmata atklāj cilvēka intimitātes noslēpumus un mīlestības priekus laulībā. Lai gan Dziesmu dziesma bieži tiek aplūkota alegoriski kā simbols Dieva attiecībām ar Saviem ļaudīm vai Kristum un draudzei, tā pirmkārt ir dzeja par mīlestību, kas atrodama ļoti reālās cilvēku attiecībās starp vīrieti un sievieti.

Šajā nedēļā aplūkosim laulību, kā tā ir attēlota šajā Vecās Derības grāmatā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. maijā.

Nedalāma dzīve

*Kā tu raksturotu Bībeles skatījumu uz cilvēka ķermeni, balstoties uz sekojošajiem pantiem?
1Moz 2:7; Ps 63:1; 84:2; 1kor 6:19, 20; 1tes 5:23. _____*

Dažas reliģijas atbalsta duālismu, filosofiju, kas uzskata cilvēka miesu par traucēkli gara dzīvei. Tas ir, ķermenis tiek uzskatīts par sliktu, bet “gars” tiek uzskatīts par labu. Tomēr Rakstos cilvēka ķermenis, tai skaitā tā seksuālā puse, tiek uzskatīta kā neatņemama būtības sastāvdaļa. Dzīve ir “miesa” un “gars” (sk. 1Moz 2:7). Dziesminieks atdod sevi visu kalpošanā Dievam (Ps 63:1, 84:2). Visam cilvēkam kopumā ir jātiek darītam svētam, nošķirtam svētam nolūkam, kā to Dievs ir paredzējis.

Dziesmu dziesmā ir atspoguļots pozitīvs skatījums uz cilvēka miesu seksuālo attiecību kontekstā. Kā šie panti atklāj šo attieksmi? Dz 1:2, 13; 2:6; 5:10–16; 7:1–9. _____

Šajos svētajos pantos cilvēka ķermenis tiek apbrīnots. Laulāto mīlestības fiziskais aspekts nav apkaunojums. Ir atklāti parādīts pilns emociju spektrs.

Daudzās kultūrās bieži vien pastāv spēcīgs tabu attiecībā pret seksu. Laulātajiem pāriem tāpēc bieži vien ir grūti veselīgā veidā runāt par savu intīmo dzīvi. Tāpat arī bērniem bieži vien ir atņemta iespēja uzzināt par seksualitāti kristīgā ģimenē, kur šo informāciju aizstāj ar dievišķām vērtībām. Bībeles atklātība seksualitātes jautājumā aicina Viņa ļaudis justies drošāk šajā jautājumā, lai pret šo svarīgo dzīves aspektu izturētos ar cieņu, jo tā ir tik liela dāvana no Radītāja.

Kā mēs varam pasargāt sevi no kultūras spēkiem vai moralizēšanas, kas vai nu padara seksualitāti par degradējošu dzīvniecisku kaislību, vai arī pārvērš to par kaut ko apkaunojošu, par ko nedrīkst runāt? Kā Bībele parāda mums, ka abas šīs galējības ir nepareizas?

Mīlestības dziesma

Apraksti dažādos mīlestības aspektus, kas atklāti Sālamana dziesmā! Dz 1:2, 13; 2:10–13, 16; 3:11; 4:1–7; 5:16; 6:6; 7:1–9; 8:6, 7.

Dziesmu dziesma parāda, kā draugi pavada kopā laiku, atklāti sarunājas un rūpējas cits par citu. Dziesmu dziesmā divi labi draugi kļūst par laulātajiem draugiem. Sieva saka: “Šis ir mans draugs” (Dz 5:16). Vārds “draugs” nozīmē draudzību un sabiedrību, neuzsverot partneru seksuālās attiecības. Laimīgs ir tas cilvēks, kura dzīvesdraugs ir mīļš draugs.

Visā dzejā intīmie komplimenti un mīlošie žesti norāda uz spēcīgu pievilcību, fizisku un emocionālu prieku, ko vīrietis un sieviete atrod viens otrā. Romantiskas mīlestības dabiskā intimitāte ir Radītāja dāvana, lai palīdzētu partneriem ciešāk savienoties laulībā. Ja partneri ir atvērti dievišķajam darbam viņu sirdīs, viņu cilvēciskā mīlestība tiek “attīrīta un šķīstīta, paaugstināta un padarīta cēlāka”. (Elena Vaita “Adventistu māja”, 99. lpp.)

Šie panti norāda arī uz cēlākajām domām par mīlestību. Kaut arī patiesa mīlestība cilvēka sirdij nav dabiska, tā ir Svētā Gara dāvana (Rm 5:5). Šāda mīlestība saista vīru un sievu ilgtspējīgā savienībā. Tā ir sevi ziedojoša mīlestība, kas tik ļoti ir nepieciešama vecāku un bērnu attiecībās, lai bērnos attīstītu uzticības jūtas. Tā ir sevi atdodoša mīlestība, kas saista ticīgos kopā Kristus miesā. Dziesmu dziesma aicina mūs padarīt šo mīlestību par aktīvu spēku attiecībās ar dzīvesdraugu.

Kā šāda veida intimitāte savā veidā atspoguļo to intimitāti, kāda mums var būt ar Dievu? Kādas paralēles mēs varam saskatīt (piemēram, kopā pavadīts laiks, pilnībā sevi atdot otram, utt.)? Kādas vēl paralēles šeit redzamas?

Mīlošas zināšanas

Daudzi Dziesmu dziesmā ir saskatījuši “atgriešanos Ēdenē”. Lai gan šeit aprakstītais pāris nav pirmais vīrietis un sieviete, dzeja atsauc atmiņā pirmo dārzu. Dieva plāns, lai viņi būtu “viena miesa” (1Moz 2:24, 25), ir attēlots izsmalcinātās metaforās un simbolos.

Kā Dziesmu dziesma attēlo nodošanos savstarpējām attiecībām laulātā pāra intīmajā dzīvē? Dz 4:7–5:1. Kas šeit līdzīgs Pāvila pamācībai 1kor 7:3–5? _____

Sālamans aicina viņu: “Nāc ar mani” (Dz 4:8). Viņa sieva atbild. Vēlāk viņa to aicina: “Lai mans mīļotais nāk savā dārzā un ēd saldus augļus!” (Dz 4:16). Viņš atbild (Dz 5:1). Raksti šeit māca, ka šajā intīmajā brīdī nevar būt nekādas piespiešanas vai manipulēšanas. Šajās attiecībās abi partneri ieiet brīvprātīgi un ar mīlestību. “Mans dārzs” ir “viņa dārzs”.

“Sālamans” un “Šulamīte” ir vārdi, kas ir atvasināti no ebreju “shalom” un nozīmē “miers” vai “pilnība”. Viņu apbrīna ir savstarpēja (Dz 4:1–5, 5:10–16). Uz līdzsvaru viņu attiecībās norāda pat poētiskais stils – rindiņas un panti ir sapāroti. Izteiciens “mīļais – man, un es – viņam”, kas norāda uz derību, atbalso Ēdenes valodu: “Šī ir kauls no mana kaula un miesa no manas miesas” (1Moz 2:23).

Kā laulības savienības apraksts ar vārdu “atzīt” bagātina mūsu izpratni par mūsu attiecībām ar Dievu? 1Moz 4:1, 25; 1Sam 1:19; Lk 1:34; Jņ 17:3; 1kor 8:3. _____

Bībele lieto vārdu “atzīt”, lai runātu par intīmu vīra un sievas savienību. Šajā mīlošajā “atziņā” visapslēptākie mūsu būtības iekšējie dziļumi tiek piedāvāti otram. Ne tikai divas miesas, bet arī divas sirdis savienojas “vienā miesā”. Vārds “atzīt” apraksta arī attiecības starp cilvēkiem un Dievu. Redzīgam kristietim unikālā un maigā laulības “atziņa” kopā ar sadraudzību, nodošanos un bezgalīgu prieku nodrošina dziļu ieskatu viscēlākajā un visvētākajā noslēpumā, kāds vien pastāv, un tā ir Kristus savienība ar draudzi.

Mīlestība īstajā laikā

Izlasi Dz 4:8–5:1. Dz 4:16 un 5:1 ir grāmatas centrs un apraksta tās kulmināciju, kad laulība starp Sālamānu un Šulamīti nonāk augstākajā svētlaimē.

Par ko Sālamāns runā šajos pantos? Dz 4:12, 16; 5:1; 8:8–10. _____

Dziesmu dziesmā mēs atrodam dažus no neapgāzamākajiem pierādījumiem tam, ka Dieva plāns ir, lai cilvēki līdz laulībām nedzīvo dzimumdzīvi. Viena no spēcīgākajām ir atsauksme uz Šulamītes bērnību, kad viņas brāļi domāja, vai viņa būs “mūris” vai “durvis” (Dz 8:8, 9). Citiem vārdiem, vai viņa paliks nevainīga līdz laulībām (mūris), vai arī viņai būs gadījuma rakstura attiecības (durvis). Kā pieaugusi sieviete viņa apstiprina, ka viņa ir saglabājusi nevainību un nāk pie sava vīra šķīsta: “Es esmu mūris” (Dz 8:10). Patiesībā viņš apliecina, ka viņa savā kāzu naktī ir jaunava, sakot, ka viņa ir “aizslēgts dārzs, .. aizslēgts avots, aizzieģelēta aka” (Dz 4:12). No savas pieredzes viņa var dot padomu savām draudzenēm, lai viņas sper soļus mīlestības un laulības virzienā ļoti piesardzīgi. Trīs reizes Dziesmu dziesmā Šulamīte uzrunā sieviešu grupu, atsaucoties uz viņām kā uz “Jeruzālemes meitām”, lai dotu padomu viņām nepamodināt mīlestības kaisli, līdz ir pienācis īstais laiks (Dz 2:7, 3:5, 8:4), tas ir, līdz viņas atrodas drošībā laulības derībā, tāpat kā viņa.

Otro reizi dzejā mīļotais aicina savu līgavu doties viņam līdzī (Dz 2:10, 4:8). Pirms kāzām viņa varēja nepieņemt viņa aicinājumu, bet tagad viņa ir tā, kas aicina viņu uz savu dārzu (Dz 4:16), un viņš priecīgi to pieņem (Dz 5:1). Viņu ne tikai piesaista viņas skaistums; viņa ir nolauņusī vīrieša sirdi (Dz 4:9), viņš ir apreibis no viņas mīlestības (Dz 4:10), un viņš ir pārlaimīgs, ka tā pieder viņam un nevienam citam uz mūžīgiem laikiem: “Mana līgava, mana personīgā, tu esi dārzs, avots, kas visiem citiem aizslēgts” (Dz 4:12, CEV). Savienībā ar šo ideālo sievieti viņam liekas, ka viņš ir sasniedzis Apsolīto zemi: “Medus lāso tev lūpās, līgava, – piens un medus zem tavas mēles, un tavas drēbes smaržo kā Lebanona ciedri” (Dz 4:11).

Kāda laba vēsts šeit atrodama tiem, kas nožēlo savu nepareizo izvēli seksualitātes jautājumā? 1Jņ 1:9; salīdziniet ar Ps 103:12, Jes 55:7, Jņ 8:11. _____

Sargājot Radītāja dāvanu

Dievam bija īpašs nolūks, radot cilvēkus kā vīrieti un sievieti (1Moz 1:26–28). Kamēr katrs atspoguļo Viņa līdzību, pretēju dzimumu savienošana “vienā miesā” laulībā īpašā veidā atspoguļo vienotību dievišķajā Trīsvienībā. Vienotība starp vīrieti un sievieti arī nodrošina jaunas dzīvības sākšanos, kas ir dievišķās līdzības izpausme cilvēkā.

Kāda ir Rakstu attieksme pret seksuālām darbībām, kas nav saskaņā ar Radītāja plānu?
3Moz 20:7–21, Rm 1:24–27, 1kor 6:9–20. _____

Raksti neatzīst neko, kas izmaina vai iznīcina Dieva līdzību cilvēkā. Neatļaujot noteiktas seksuālas darbības, Dievs vada Savus ļaudis pretī pareizajam seksualitātes nolūkam. Kad cilvēka pieredze tiek salīdzināta ar Dieva priekšrakstiem, dvēsele tiek pārliecināta par grēku.

Kāda vadība tiek nodrošināta kristiešiem saistībā ar viņu seksualitāti un ar citu kritušās pasaules iedzīvotāju seksualitāti? Rm 8:1–14; 1kor 6:15–20; 2kor 10:5; Gal 5:24; Kol 3:3–10; 1tes 5:23, 24. _____

Ticīgie gaida atbrīvošanu no grēka samaitātības, Kristum nākot otrreiz. Viņi gaida ticībā, uzskatot sevi par mirušiem grēkam, pateicoties Kristus nāvei pie krusta, un par dzīviem Viņā, pateicoties Viņa augšāmcelšanai. Pateicoties nepārtrauktām lūgšanām, modrībai un Gara spēkam, viņi izturas pret savu grēcīgo dabu kā pret krustā sistu un cenšas paklausīt Kristum savās domās. Viņi atzīst, ka Dievam pieder viņu miesa un seksualitāte, un viņi to izlieto saskaņā ar Viņa dievišķo plānu.

Dievs piedod tiem, kas nožēlo grēkus (1Jņ 1:9). Evaņģēlijs ļauj cilvēkiem, kas kādreiz iesaistījās grēcīgās seksuālās aktivitātēs, būt par daļu no ticīgo kopienas. Tāpēc, ka grēks ir izmainījis cilvēku seksualitāti tik lielā mērā, kāds varbūt nespēs piedzīvot pilnu atjaunošanu šajā cilvēka pieredzes aspektā. Daži, piemēram, var izvēlēties drīzāk dzīvi celibātā, nekā iesaistīties seksuālās attiecībās, kas ir aizliegtas Dieva Vārdā.

Kā mums kā draudzei vajadzētu izturēties, piemēram, pret homoseksuāļiem? Kā viņu pašu attieksmei pret savu seksuālo orientāciju vajadzētu ietekmēt mūsu attieksmi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Laulība ir saņēmusi Kristus svētību, un tā ir jāuzskata par svētu. Patiesai reliģijai nevajadzētu darboties pretī Kunga plāniem. Dievs ir iepriekš nolēmis, ka vīriešiem un sievietēm vajadzētu savienoties svētā laulībā, lai izveidotu ģimenes, kas, kronētas ar godu, būtu simbols Debesu ģimenei. Publiskās kalpošanas sākumā Kristus deva Savu svētību tam, ko viņš bija svētījis Ēdenē. Tāpēc Viņš pasludināja visiem, ka neliēgs Savu klātbūtni kāzu gadījumā un ka laulība, ja tajā savienojas šķīstumā un svētumā, patiesībā un taisnībā, ir viena no vislielākajām svētībām, kāda jebkad var tikt dota cilvēces ģimenei.” (Elena Vaita “Daughters of God”, 180., 181. lpp.)

Kā atklāja Dziesmu dziesma, seksuāla mīlestība var būt brīnišķīga lieta laulībā. Bet ilgtspējīgas attiecības nevar būt balstītas vienkārši uz ārēju skaistumu un fiziskiem priekšiem. Mūsu miesa noveco un sabrūk, un nekāds uzturs, kustības vai plastiskā ķirurģija nespēs mums likt izskatīties mūžīgi jauniem. Sālamana un Šulamītes laulība ir uz visu mūžu, tās ir uzticības pilnas attiecības. Trīs reizes viņi apliecina, ka pieder viens otram (Dz 2:16, 6:3, 7:10). Pirmo reizi tas ir savstarpējas piederības apliecinājums (salīdzini ar Ef 5:21, 33). Otro reizi kārtība ir apgriezta, apstiprinot viņas pakļaušanos (arī Ef 5:22, 23). Trešajā reizē ir izteiktas vīra ilgas pēc sievas (Ef 5:24–32). Tāda mīlestība kā šī nevar tikt noslīcināta (Dz 8:7), tā ir kā zīmogs, ko nevar salauzt (Dz 8:6).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā to, ka Sālamans apraksta savu sievu kā ideālu (Dz 4:1–5, 6:8 un 7:1–9), var salīdzināt ar Ādama izteicienu, kad viņš pirmo reizi ieraudzīja levu? (1Moz 2:23). Kā vīriem tad vajadzētu izturēties pašiem pret savām sievām (Ef 5:28, 29)?

2. Daži Dziesmu dziesmas grāmatā saskata alegoriju attiecībām, kādas pastāv starp Dievu un Viņa ļaudīm vai starp Jēzu un Viņa draudzi. Lai gan ir jābūt piesardzīgiem, lai par daudz nesaskatītu visur alegorijas, kādas attiecību iezīmes starp šiem diviem cilvēkiem var salīdzināt ar mūsu attiecībām ar Dievu? Salīdzini arī ar Jes 54:4, 5; Jer 3:14; 2kor 11:2.

3. Izlasi Sak 31:26, Dz 5:16 un Sak 25:11. Kā ar vārdiem var sasist vai pacelt dzīvesdraugu, un kā var vājināt vai stiprināt laulības attiecības? Izmanto šos pantus tālākai ilustrācijai: Jk 1:26, 3:5–11.

ĢIMENES VIENOTĪBAS ATSLĒGAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 33:12–14, Rut 1:16–18, Jņ 17:21–26, Gal 3:28, Ef 2:11–22, 5:21–6:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Lai visi būtu viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, tā lai arī viņi būtu Mūsos; lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis” (Jņ 17:21).

Ģimenes dzīve aino dažādus dzīves posmus dažādiem ģimenes locekļiem. Tēvam un mātei bērnu ienākšana dzīvē ir galvenā pārmaiņa, kas ilgs visu viņu mūžu. Un atvasēm, protams, no neeksistēšanas nonākt eksistencē arī ir liela pārvērtība. Arī bērni iet cauri dažādiem dzīves posmiem, līdz viņi atstāj mājas un viņiem varbūt piedzimst pašiem savi bērni.

Tomēr vienalga, vai mēs esam vecāki vai bērni ģimenē, mēs visi cīnāmies ar vienu un to pašu, un tā ir mūsu grēcīgā, kritusi daba, kas ģimenes vienotību var padarīt ļoti izaicinošu, lai neteiktu vairāk.

Jā, Jēzus Kristus miesā pie krusta visa cilvēce ir samierināta ar Dievu un cits ar citu (Ef 2:13–16, Ko 1:21–23), bet ikdienas praktiskajā līmenī mums ir jāpieņem sev Kristus žēlastība, kas vienīgā var padarīt ģimenes vienotību par dzīvu pieredzi visiem, kas to meklē ticībā. Tai vajadzētu būt mūsu ikdienas pieredzei. Par laimi, pateicoties Kristus žēlastībai, tas tā arī var būt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. maijā.

Kristus – vienotības centrs

Kādu ilustrāciju Pāvils izmanto, lai aprakstītu jauno vienotību, kas pastāv starp ļaudīm Kristū? Kā Kristus ir izveidojis “vienu” no “diviem”? Ef 2:11–22, sk. arī Gal 3:28. _____

Kristus krusts noņem barjeras, kas šķir cilvēkus citu no cita. Sienas atdala pielūdzējus jūdu templī, vīriešus no sievietēm un jūdus no pagāniem. Aprakstot jūdu un pagāņu vienotību Kristū, Pāvils izmanto valodu, kas vienādi attiecas uz citiem dalījumiem starp tautām, cilvēku grupām, sociālajiem slāņiem un dzimumiem. “Lai šos divus pārradītu Sevī par vienu jaunu cilvēku, tā panākdams mieru” (Ef 2:15) – tā ir labā vēsts, kas palīdz pāriem patiesi iepazīt “vienas miesas” vienotību laulībā. Ticībā Kristum ilgstoši sadalītas ģimenes arī ir iespējams savienot.

Viena lieta ir citēt Bībeles pantus par vienotību Kristū. Pavisam kaut kas cits ir to piedzīvot. Kādas praktiskas izmaiņas Kristus ienes mūsu dzīvē, kas padara mūs spējīgus piedzīvot vienotību, kas mums ir apsoltā? Lasiet, piemēram, Rm 6:4–7, 2kor 5:17, Ef 4:24–32. _____

“Uzzīmējiet lielu apli, kura malas ar daudzām līnijām ir savienotas ar centru. Jo tuvāk līnijas ir centram, jo tuvāk tās ir cita citai. [...] Jo tuvāk mēs nākam Kristum, jo tuvāk mēs būsim cits citam.” (Elena Vaita “Adventistu māja”, 179. lpp.)

“Starp tēvu un dēlu, vīru un sievu .. ir starpnieks Kristus, vienalga, vai viņi to spēj ieraudzīt vai ne. Tikai caur Kristu, caur Viņa vārdu, pateicoties tam, ka mēs Viņam sekojam, mēs varam nodibināt tiešu kontaktu ārpus sevis.” (Dītrihs Bonhēfers “The Cost of Discipleship” (New York: The MacMillan Publishing Co., 1979), 108. lpp.)

Cik tuvu tava ģimene vai draudzes ģimene ir šī apla centram? Kam vēl jānotiek, lai attiecības būtu tādas, kādām tām vajadzētu būt? _____

Kļūstot vienoti, pateicoties Viņa mīlestībai

“Lai Kungs bagātīgi pilda jūs ar mīlestību citam uz citu un uz visiem pārējiem, tāpat kā mēs mīlam jūs” (1tes 3:12).

Jēzus lūdza Tēvu, lai Viņa sekotāji ir “viens, tāpat kā mēs esam viens” (Jņ 17:22). Apkopojiet, ko Jēzus šeit saka, īpaši pievērsoties mīlestības lomai, kas nepieciešama, lai kļūtu kā viens.

Šajā lūgšanā Jēzus domāja par vienotību starp Viņa sekotājiem. Šai vienotībai ir būtiski piedzīvot “agape” mīlestību. “Agape” ir Bībeles vārds, kas apzīmē Dieva mīlestību un ir izmantots šajā lūgšanā un daudzās citās vietās Jaunajā Derībā. Tāda mīlestība ir paša Dieva daba (1Jņ 4:8), un tā identificē Jēzus sekotājus (Jņ 13:35). Dieva mīlestība grēcīgai cilvēka sirdij nav dabiska. Tā ienāk cilvēka dzīvē, Jēzum iemājojot ticīgajā ar Savu Garu (Rm 5:5; 8:9, 11).

“Mans bauslis ir: mīliet cits citu, tāpat kā es jūs esmu mīlējis” (Jņ 15:12). Mācekļi Jānis, kas rakstīja šos vārdus, kādreiz nebija mīlošs, bet bija lepns, varaskārs, kritisks un straujš (Mk 3:17; Lk 9:54, 55; sk. arī “Laikmetu ilgas”, 295. lpp.). Vēlāk dzīvē viņš atcerējās, kā Jēzus bija turpinājis viņu mīlēt, neskatoties uz šīm īpašībām. Jēzus mīlestība pamazām izmainīja Jāni, padarot viņu spējīgu mīlēt citus kristīgā vienotībā. “Mēs mīlam, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis” (1Jņ 4:19), viņš rakstīja, un, “ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt” (1Jņ 4:11).

Izlasi 1kor 13:4–8. Mēģini vārda “mīlestība” vietā ielikt savu vārdu. Kā tas iederas? Lūdz Jēzu ienest šīs mīlestības īpašības ar Savu Garu tavā dzīvē. Kādas pārmaiņas Gars varētu aicināt tevi izdarīt, lai sasniegtu šo kristieša ideālu? _____

Savtība: ģimenes iznīcinātāja

**“Ja tiktu nolikts malā lepnums un savtība, piecās minūtēs izzustu lielākā daļa grūtību.”
(Elena Vaita “Agrīnie raksti”, 119. lpp.)**

Mūsu kā cilvēku daba ir grēka samaitāta. Un varbūt vislielākais paraugs šai samaitātībai ir savtības lāsts. Šķiet, ka mēs piedzimstam savtīgi. Mēs varam redzēt šo realitāti mazos bērnos, kuru pamatvajadzības ir vērstas uz sevi. “Man, man, man...” Ap to laiku, kad mēs sasniedzam pieaugušā vecumu, šī rakstura īpašība var atklāties diezgan nepatīkamos veidos, īpaši mājās.

Protams, Jēzus nāca, lai to mainītu (Ef 4:24). Viņa Vārds mums apsola, ka, pateicoties Viņam, mums nav jābūt šīs iznīcinošās rakstura iezīmes pārvaldībā. Visa Viņa dzīve ir pilnīgs paraugs tam, ko nozīmē dzīvot nesavtīgi. Tik lielā mērā, cik mūsu dzīve līdzināsies Viņa dzīvei (1Jņ 2:6), mēs uzvarēsim tieksmi dzīvot tikai sev.

Izlasi šos pantus. Ko tie mums stāsta par nesavtīgas dzīves dzīvošanu?

Fil 2:3–5 _____

1Jņ 3:16–18 _____

Kā rakstīja Elena Vaita, ja lepnums un savtība tiktu noliktas malā, ļoti ātri varētu tikt atrisinātas daudzas problēmas, pirms tās kļūst mokošas un ieilgušas, visbeidzot pārvēršoties par kaut ko ļoti nejauku. Krusta pakājē, kas ir lielākais nesavtības paraugs visā universā, no šī grēka ir jātiek attīrītiem visiem ģimenes locekļiem, īpaši vecākiem (Sak 16:6), pat ja tas nozīmē pastāvīgu atgriešanos pie krusta un zemošanos lūgšanā, ticībā, ar asarām un padevīgu sirdi.

Cik daudz laika tu pavadi pie krusta, cīnoties pret savtību, lai arī kādos veidos tā atklājas tavā dzīvē? Kā šis pants (Mt 7:16) palīdz tev noteikt, vai tu tur esi pavadījis pietiekami daudz laika? _____

Padevība

Kādu padomu dod Pāvils attiecībā uz pazemību un kalpošanu attiecībās? Ef 5:21. Kā tu domā, kā šāda attieksme palīdz veicināt vienotību draudzē? Kāpēc mājās tā ir tik svarīga? Ef 5:22–6:9. _____

Vārds “padoties” (Ef 5:21) nozīmē nolikt sevi pazemīgi cita cilvēka priekšā, balstoties uz brīvprātīgo izvēli. Šis unikālais princips sākās ar Kristu (Mt 20:26–28; Jņ 13:4, 5; Fil 2:5–8) un raksturo visus tos, kas ir piepildīti ar Viņa Garu (Ef 5:18).

“Kristus bijība” ir tā, kas motivē cilvēkus padoties šādā veidā (Ef 5:21). Savstarpēja ziedošānās bija un vēl joprojām ir revolucionāra kristīga mācība par sabiedriskajām attiecībām. Tā ienes dzīvē garīgo realitāti, ka visi ir viens Kristū. Šajā ziņā nav izņēmumu.

Mājsaimniecības princips. Kristieša padevības pierādījumi ir atrodami ģimenē. Ja šis princips darbojas tur, tas ienesīs dramatiskas izmaiņas draudzē. Ievadījis tēmu par padevības principu, Pāvils nekavējoties pāriet pie tā, kā to ieviest ģimenēs.

Ef 5:22–6:9 runā par trīs dažādiem attiecību pāriem – par visbiežāk sastopamajām, taču visvienlīdzīgākajām attiecībām sabiedrībā. Nolūks nav pastiprināt kādu esošu sabiedrisko kārtību, bet parādīt, kā Kristus ticības kultūra darbojas, ja ir radikāli atšķirīga ticīgo brīvprātīga padošanās cits citam.

Kā tu domā, kāpēc Pāvils parasti vispirms uzrunā tos, kas esošajā kultūrā ir sociāli vājāki – sievas, bērnus un vergus? Uzraksti, kāda raksturojoša frāze ir pievienota katrai no šīm attiecībām!

Ef 5:22 _____

Ef 6:1 _____

Ef 6:5 _____

Tos, kam sabiedrībā ir lielāka vara (vīri, vecāki, kungi), vienmēr uzrunā otros. Katrs no tiem saņem norādījumu, kas ir diezgan neraksturīgs kultūrai. Šie norādījumi noteikti radīja izbrīnu pirmā gadsimta ticīgajos. Tie nolīdzināja zemi ap krustu un atvēra iespēju piedzīvot patiesu vienotību attiecībās.

Izdzīvojot mīlestību, ko solām

Ģimenes saskanīgums un vienotība balstās uz ģimenes locekļu savstarpēju nodošanos, kas sākas ar laulāto ziedošanos un rūpēm citam par citu. Skumji, ka Bībeles vēsture ir pilna ar stāstiem par neizpildītiem solījumiem, lauztu uzticību un nodošanās trūkumu tur, kur visam vajadzēja būt otrādi. Rakstos ir arī aizkustinoši piemēri, kur parasti cilvēki ar Dieva palīdzību ziedošanās draugiem un ģimenēm un turēja savus solījumus.

Aplūkojiet šīs ģimenes un viņu nodošanās līmeni. Kā dažās no šīm ģimenēm varēja tikt stiprināta nodošanās? Uz ko pamudināja nodošanās, kas bija redzama citos?

Vecāku un bērnu attiecības (1Moz 33:12–14, 2Moz 2:1–10) _____

Brāļu un māsu attiecības (1Moz 37:17–28) _____

Ģimenes locekļu attiecības (Rut 1:16–18; 2:11, 12, 20; 3:9–13; 4:10, 13) _____

Laulāto attiecības (Hoz 1:2, 3, 6, 8; 3:1–3) _____

Kad mēs ziedojamies kādam citam cilvēkam, kā tas ir laulības attiecībās vai lēmumā laist pasaulē vai adoptēt bērnu, ir jābūt labprātīgai sevis nodošanai. Likumi var ierobežot negatīvu uzvedību, bet laulībai un ģimenes attiecībām ir vajadzīga mīlestība, lai tās varētu uzplaukt.

Ko Jēzus apsoliņums (Ebr 13:5) nozīmē tev personīgi? Kādu ietekmi tam, ka Viņš ir ziedojis tev, vajadzētu atstāt uz veidu, kā tu ziedoies Viņam, savam dzīvesdraugam, saviem bērniem un ticības biedriem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaita "Svēts loks", 177.–180. lpp., "Liecības draudzei" 6. sēj., 236.–238. lpp.

Pirmais darbs—vienotība. "Kristiešu pirmais darbs ir būt vienotiem ģimenē. [...] Jo ciešāk ģimenes locekļi ir vienoti savās mājās, jo paceļošāka un noderīgāka būs ietekme, ko tēvs, māte, dēli un meitas atstās ārpus mājas." (E. Vaita "Adventistu māja", 37. lpp.)

Ģimenes vienotības noslēpums. "Šķelšanās un nesaskaņu iemesls ģimenēs un draudzē ir atdalīšanās no Kristus. Nākt tuvāk Kristum nozīmē nākt tuvāk cits citam. Patiesas vienotības noslēpums draudzē un ģimenē nav diplomātija, ne arī menedžments vai pārcilvēciskas pūles pārvarēt grūtības— kaut arī tas būs daudz jādara— bet gan vienotība ar Kristu." (179. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet, kādi spēki jūsu sabiedrībā darbojas pret ģimenes vienotību? Kādus praktiskus risinājumus jūs varat piedāvāt ģimenei, kas cīnās pret šīm ietekmēm?

2. Vai jūsu draudzē šobrīd ir kāda ģimene, kas ir izjukusi? Ja jā, ko jūs kā grupa varat darīt, lai palīdzētu katram tās loceklim šajā krīzes brīdī?

3. Pārrunājiet padošanās jautājumu. Kā to vajadzētu saprast kristiešu kontekstā? Kādos veidos šis princips tiek ļaunprātīgi izmantots?

4. Kādus ģimenes vienotības principus varētu attiecināt arī uz vienotības jautājumu draudzē?

BĒRNU AUDZINĀŠANAS LAIKS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 18:11; Jer 31:25; Mt 11:28; Ps 127; Sak 22:6; 1Sam 3:10–14; Fil 3:13.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, balva no Kunga – dēli, alga no Viņa – klēpja augļi” (Ps 127:3).

Bērniņa piedzimšana ir tik bieži sastopams, parasts notikums, ka bieži mēs pilnībā šo brīnumu nenovērtējam. Iedomājieties, kā varēja justies leva, kad viņa turēja mazo Kainu savās rokās. Izmaiņas, ko viņa piedzīvoja savā augošajā ķermenī šo mēnešu laikā, mokošās sāpes dzemdībās, un tad – šis mazais bērniņš, kas bija tik līdzīgs viņiem, tomēr tik neaizsargāts. Kas tā bija par pieredzi Sārai, kas 90 gadu vecumā jau tālu bija pārsniegusi vecumu, kad dzimst bērni, raudzījās sava dēliņa Īzaka sejā. Viņa droši vien smējās katru reizi, kad izrunāja viņa vārdu. Pēc tam, kad Anna bija lūgusi pēc dēla (un mēs nezinām, cik ilgi), viņa turēja Samuēlu rokās un teica: “Par šo zēnu es lūdzu, un Kungs ir piepildījis manu lūgumu, ko viņam izteicu” (1Sam 1:27). Ko savā sirdī domāja Marija, kas vēl bija jauna meitene, kad viņa glāstīja savu dēlu, Dieva Dēlu, gan ar apbrīnu, gan ar bijību.

Tomēr ne visi izjūt priekštiesību un atbildību, kas nāk līdz ar bērna piedzimšanu. Šajā nedēļā mēs pavadīsim laiku, pārdomājot bērnu audzināšanas jautājumu ar visiem tā izai-
cinājumiem, bailēm, gandarījumu un prieku.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. maijā.

Vecāki bez bērniem

Izlasi 1Moz 18:11, 30:1, 1Sam 1:1–8 un Lk 1:7. Kas šiem cilvēkiem ir kopīgs? Kā Dievs atbildēja uz viņu ilggām? _____

Bērni ir svētība. Bet kaut kāda iemesla dēļ Dievs ne visiem piešķir šo svētību. Daži cer un lūdz, lai viņiem būtu ģimene, un Dievs žēlīgi atbild uz viņu lūgumu, reizēm diezgan brīnumainā veidā, kā tas bija Sāras gadījumā. Citi, kas ir tikpat dedzīgi savos lūgumos Dieva troņa priekšā, piedzīvo mokošu klusumu. Katru reizi, kad viņi redz draugus slavējam Dievu par to, ka viņi gaida bērniņu, un redz bērniņus piedzimstam, tas padziļina viņu brūces, raugoties savā tukšajā ligzdā. Pat tādi nevainīgi jautājumi kā “Cik bērnu tev ir?” kalpo kā sāpīgi atgādinājumi par kādu īpašu cilvēku grupu, no kuras tiek izslēgti tie, kam nav bērnu, lai arī kā viņi gribētu pievienoties.

Tiem, kas ir gājuši cauri šādai pieredzei, vajadzētu saprast to, ka Dievs saprot viņu ciešanas. Dziesminieks par Dievu saka: “Manas kļaida dienas tu esi saskaitījis! Jel met manas asaras savā traukā – vai tas nav rakstīts tavā grāmatā?” (Ps 56:8). Pat ja šķiet, ka Viņš klusē, “kā tēvs žēlo savus dēlus, tā Kungs žēlo tos, kas viņa bīstas” (Ps 103:13).

Toties citi pāri dažādu iemeslu dēļ varbūt ir izvēlējušies nelaist pasaulē bērnus. Var jau arī saprast, kāpēc kāds varētu būt izlēmis neienest pasaulē vēl vairāk cilvēku – tādā pasaulē, kādā ir mūsu, pilna ar ciešanām, sāpēm, ļaunumu un iespēju piedzīvot nelaimes. Dažos gadījumos cilvēki izvēlas adoptēt bērnus – tā viņi var uzaudzināt bērnus, kas jau ir šajā pasaulē, bieži vien dodot viņiem daudz labākas dzīves iespēju, nekā viņiem būtu pretējā gadījumā.

Mūsu pasaule ir sarežģīta vieta, un bērnu jautājumā mēs visdrīzāk sastapsim visu veidu cilvēkus visu veidu situācijās. Lai arī kādā situācijā mēs esam paši bērnu jautājumā, mēs varam dzīvot ar pārliedību par Dieva mīlestību uz mums un Viņa ilggām, lai mēs piedzīvotu labas beigas. Vienlaikus atcerēsimies vienmēr būt iejūtīgi pret tiem, kam kaut kādu iemeslu dēļ bērnu nav.

Jēzum nebija pašam Savu bērnu. Kādu mācību mēs varam gūt no šī fakta? _____

Vientuļie vecāki

Vientuļie vecāki ir fenomens, ko piedzīvo mūsu pasaule. Bieži, taču ne vienmēr, šis vientuļais vecāks ir sieviete.

Dažreiz mēs domājam, ka vientuļais vecāks ir tas, kas ir ieguvis bērnu ārļaulības sakaros. Tomēr tas ne vienmēr tā ir. Hagārai lika dzemdēt bērnu Ābrahāmam, un tad viņai lika doties prom kopā ar šo bērnu (1Moz 16:3, 4; 21:17). Batšeba kļuva grūta ietekmīga cilvēka seksuālā uzbrukuma rezultātā (2Sam 11:4, 5). Elija tika sūtīts uz ciemu, ko sauca par Cārfatu, lai palīdzētu vientuļai mātei, kas bija atraitne (1KĒn 17:9). Laikā, kad Jēzus sāka Savu kalpošanu, Jāzeps, Viņa audzītāvs, bija miris, atstādams Mariju kā atraitni un vientuļo māti. “Nāve bija šķīrusi viņu no Jāzeps, kas bija Jēzus piedzimšanas noslēpuma līdzzinātājs. Tagad nebija neviena, kam viņa varētu uzticēt savas cerības un bailes. Pēdējie divi mēneši bija bijuši ļoti smagi.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 145. lpp.)

Būt vientuļajam vecākam, iespējams, ir viens no visizaicinošākajiem darbiem, kāds var būt cilvēkam. Daudzi piedzīvo grūtības, tādas kā finansiālu stabilitāti, attiecības ar otru vecāku vai vienkārši laika trūkumu pašiem sev vai lai pavadītu laiku ar Dievu. Viņi arī cīnās ar jautājumu, vai vēl kādreiz tiks milēti.

Kādus apsoliņumus ikviens, arī vientuļie vecāki, var gūt šajos pantos: Jer 31:25; Mt 11:28; Jer 29:11; Jer 32:27; Sak 3:5, 6; Jes 43:1, 2.

Mūsu kā draudzes atbildība ir palīdzēt vientuļajiem vecākiem. Jēkabs rakstīja: “Tīra un neaptraipīta kalpošana Dieva un Tēva priekšā ir šāda: apraudzīt bāreņus un atraitnes viņu nedienās un sargāt sevi no šīs pasaules nešķīstības” (Jk 1:27). Šeit varētu pievienot “un vientuļos vecākus viņu grūtībās”. Palīdzība, ko mēs varam piedāvāt, var nebūt tikai finansiāla. Mēs varam ļaut viņiem piedzīvot nelielu atelpu, uz brīdi paņēmot pie sevis viņu bērnus, kamēr viņi veic citus pienākumus, atpūšas, lūdz un pēta Dieva Vārdu. Mēs varam kalpot kā mentori viņu bērniem vai palīdzēt salabot kaut ko, kas mājās ir saplīsis. Mēs varam būt Dieva rokas daudzējādā ziņā un palīdzēt vientuļajiem vecākiem.

Nenosodot to, kā viņi ir nonākuši savā situācijā, ko īpašu jūs varat darīt, lai iedrošinātu vientuļos vecākus un palīdzētu tiem?

Vecāku prieks un atbildība

Izlasi Ps 127. Kāda ir galvenā vēsts šajā īsajā psalmā? Kādus svarīgus principus mums vajadzētu paņemt no tā sev un savam dzīvesveidam? _____

Kad jūs vēlaties pagatavot savu iemīļoto ēdienu, jūs ņemat recepti. Ja pievienojat visas nepieciešamās sastāvdaļas un izdarāt visu, kā rakstīts, parasti jūs nonākat pie vēlāmā rezultāta. Tomēr bērnu audzināšana nav kā ēdiena gatavošana. Neviens bērns nav tieši tāds pats kā kāds cits. Pat ja jūs darāt tieši tāpat, kā esat darījuši ar citiem bērniem, viņi var izaugt citādāki. Tas var būt saistīts ar viņu dzimumu, piedzimšanas secību, temperamentu un daudziem citiem iemesliem. Pēc Dieva plāna vecāki vada un māca bērnus mīlēt Viņu un paklausīt Viņam (5Moz 6:4–9, Ps 78:5–7). Dieva norādījums vecākiem ir: “Uzved puisēnu uz viņa ceļa – pat vecs kļuvis, no tā nenoklidīs” (Sak 22:6), nevis vienmēr atrasties bērniem blakus, lai būtu droši, ka viņi nekad nepieņems nevienu nepareizu lēmumu.

Lai gan mēs gribam redzēt, ka mūsu bērni izaug no mīlīgiem, maziem, bezpalīdzīgiem cilvēčiem par neatkarīgiem, veiksmīgiem pieaugušajiem, mūsu augstākā atbildība ir, lai viņi iepazītu Jēzu Kristu, mīlētu un kalpotu Viņam. Kā vecākiem mums ir jāseko savu bērnu garīgās attīstības plānam, kā tas ir atklāts 5Moz 6. nodaļā. Ir četri svarīgi priekšnosacījumi: pazīt “Kungu, mūsu Dievu” (5Moz 6:4), mīlēt Viņu no visas sirds (5Moz 6:5), augstu vērtēt Viņa Vārdu (5Moz 6:6) un dalīties ar saviem bērniem tajā, ko mēs zinām par Viņu (5Moz 6:20–23).

5Moz 6. nodaļa tālāk atklāj divus svarīgus principus – pirmkārt, “māci un runā” principu (5Moz 6:7). Mācīšana attiecas uz formālo izglītību, bet runāšana attiecas uz neformālām pamācībām. Abos gadījumos Bībeles patiesību nodošana notiek vecāku un bērnu attiecībās. Formālā mācīšana var notikt ģimenes svētbrīžu laikā, kad mēs pētām Dieva Vārdu kopā ar viņiem. Neformālā mācīšana rodas spontāni ikdienas dzīves apstākļos un ir pat vēl svarīgāka. Ikdienas notikumi var kļūt efektīvi līdzekļi, lai nodotu Bībeles patiesības (1Moz 18:19). Otrs princips ir “sien un raksti” princips (5Moz 6:8, 9). Garīgajai patiesībai ir jābūt saistītai ar mūsu rīcību (“roka”) un attieksmi (“galva”), bet tai jābūt arī ierakstītai mūsu privātajā (“durvju stenderes”) un sabiedriskajā (“vārti”) dzīvē. Tai ir jāpāriet no mūsu sirdīm uz mūsu mājām un no mājām pasaulē.

Bērnu audzināšana par mācekļiem

Izlasi 1Moz 18:18, 19 un 1Sam 3:10–14. Salīdzini šos divus tēvus. Kāds bija viņu audzināšanas stila rezultāts?

Vecākiem ir atbildība audzināt savus bērnus par mācekļiem, lai viņi kļūtu par Jēzus mācekļiem. Daži vecāki uzskata, ka bērnus var audzināt un mācīt, viņus fiziski sodot – jo vairāk, jo labāk (Sak 22:15; 23:13; 29:15). Šie un citi līdzīgi panti tiek izmantoti nepareizi, lai piespiestu bērnus pilnībā pakļauties, bet bieži tas ir bijis arī iemesls, lai saceltos pret vecākiem un Dievu.

Bībele vecākiem māca valdīt ar laipnību (Ef 6:4, Kol 3:21) un pamācīt bērnus taisnībā (Ps 78:5, Sak 22:6, Jes 38:19, J1 1:3). Kā vecākiem mums vajadzētu gādāt par saviem bērniem (2kor 12:14) un rādīt viņiem paraugu, kam sekot (1Mo 18:19, 2Moz 13:8, Tit 2:2). Mēs esam pamācīti labi pārvaldīt savu mājsaimniecību (1Tim 3:4, 5, 12) un disciplinēt savus bērnus (Sak 29:15, 17), vienlaikus atspoguļojot Dieva mīlestību (Jes 66:13, Ps 103:13, Lk 11:11).

Diemžēl Bībele atklāj arī bērnu audzināšanas stāstus, kas ir aizgājuši greizi. Izākam un Rebekai bija katram savi mīļi Ēsavs un Jēkabs (1Moz 25:28), un vēlāk Jēkabs parādīja tādu pašu attieksmi pret Jāzepu (1Moz 37:3). Ēlis, kaut arī viņš bija reliģiskais vadītājs, nelaboja savus bērnus (1Sam 3:10–14). Samuēls, ko arī uzaudzināja Ēlis, izrādījās arī pats ļoti nepilnīgs tēvs (1Sam 8:1–6). Ķēniņš Dāvids, pārkāpjot laulību un pavēlot izdarīt slepkavību, atstāja mācību saviem bērniem, kas sekoja viņa piemēram. Ķēniņš Manase upurēja savus bērnus dēmoniem (2ķēn 21:1–9), kā to darīja ķēniņš Ahazs (2ķēn 16:2–4).

Par laimi, mēs Bībelē atrodam tomēr arī labas audzināšanas piemērus. Mordohajs bija brīnišķīgs audzītājs Hadasai, ķēniņienei Esterei (Est 2:7), un Iļjabs regulāri lūdza par saviem bērniem (Iļj 1:4, 5). Visos šajos piemēros, gan labajos, gan sliktajos, mēs varam gūt mācības par bērnu audzināšanu.

Ko mēs varam mācīties no bērnu audzināšanas piemēriem, ko atrodam Bībelē? Kādos veidos mēs varam izmantot dažus no šiem principiem savās attiecībās ar tiem, kas nav mūsu bērni?

Cīņa par pazudušo bērnu

Izlasi Sak 22:6. Kā tu saproti šos pantus? Vai tā ir garantija, apsoliņums vai iespējamība?

Reizēm tu kā vecāks dari visu, ko vajadzētu, – pavadi kopā laiku, mācot bērniem pareizās lietas, dzīvo saskaņā ar to, ko tu zini par Dievu, sūti viņus labās skolās, regulāri apmeklē draudzi, iesaisties ar viņiem misijas darbā –, un beigās viņi atstāj ticību, kurā tu esi viņus uzaudzinājis. Sāpes ir mokošas, un nav neviena mirkļa, kad tu neuztrauktos par viņu glābšanu. Iemesls nav obligāti vecāku vaina. Bērniem ir pašiem savs prāts, un viņi ir atbildīgi Dievam par savu rīcību.

Daži ir uztvēruši vārdus “pat vecs kļuvis, no tā nenoklīdīs” kā apsoliņumu, garantiju, ka pareiza audzināšana vienmēr panāks bērnu glābšanu. Bet Sakāmvārdi bieži atklāj mums principus un ne vienmēr beznosacījuma apsoliņumus. Tas, ko mēs varam paņemt no šī panta, ir drošība, ka mācības, kas apgūtas bērnībā, ilgs visu mūžu. Visi bērni sasniedz vecumu, kad viņi vai nu pieņem vecāku mantojumu kā savu, vai arī to atmet. Tiem vecākiem, kas rūpīgi ir snieguši saviem bērniem dievišķas pamācības, ir garantija, ka tas, ko viņi ir mācījuši, vienmēr būs ar bērniem, un, ja bērni aizies prom, sēklas, ko viņi ir sējuši to sirdīs, pastāvīgi sauks viņus mājās. Būt labam vecākam ir mūsu izvēle. Tas, par ko mūsu bērni izaug, ir viņu izvēle.

Kas jādara vecākam, ja viņa bērns noiet no ceļa? Nesiet savus bērnus nopietnā lūgšanā pie Dieva. Ja kāds saprot jūsu sāpi, tad tas ir Dievs, kura bērni, miljardiem bērnu, Viņam, ideālajam vecākam, ir uzgriezuši muguru. Jūs varat atbalstīt noklīdušos ar mīlestību un lūgšanām un būt gatavi būt blakus tiem, kad viņi cīnīsies ar Dievu.

Nekautrējieties lūgt atbalstu un aizlūgšanas, nevainojiet sevi un nepievērsieties tik ļoti pazudušajam, ka aizmirstu pārējo ģimeni. Pazudušais bērns var sašķelt jūsu ģimeni, tāpēc izveidojiet vienotu fronti ar savu dzīvesdraugu un nospraudiet robežas savam bērnam. Atcerieties, ka Dievs mīl jūsu bērnu vairāk nekā jūs paši, raugieties gaišākā nākotnē un pieņemiet, ka Dievs vēl strādā ar jūsu bērnu.

Šādā situācijā ir tikai dabiski vainot sevi. Pat ja jūs esat pieļāvuši kļūdas, kāpēc ir labāk pievērsties nākotnei un Dieva apsoliņumiem? Sk. Fil 3:13.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jums vajadzētu atvēlēt laiku, lai runātos un lūgtu kopā ar saviem mazajiem bērniem, un jums nevajadzētu nekam ļaut pārtraukt brīžus, kad jums ir sadraudzība ar Dievu un ar saviem bērniem. Apmeklētājiem jūs varat teikt: ‘Dievs man ir iedevis darbu, ko darīt, un man nav laika tenkošanai.’ Jums vajadzētu just, ka jums ir darāms darbs laikam un mūžībai. Jūsu pirmais pienākums ir pret saviem bērniem.” (Elena Vaita “Adventistu māja”, 266., 267. lpp.)

“Vecāki, jums vajadzētu sākt savu pirmo disciplīnas mācību, kad bērni ir zīdaiņi jūsu rokās. Māciet viņiem pakļaut savu gribu jums. To var izdarīt ar nosvērtību un stingrību. Vecākiem vajadzētu pilnībā kontrolēt savu garu, un ar maigumu, bet tomēr stingrību virzīt bērnu gribu, līdz viņi pakļaujas viņu vēlmēm. Vecāki nesāk šo darbu laicīgi. Pirmās dusmu lēkmes netiek pakļautas, un bērni izaug ietiepīgi, un tas aug līdz ar viņiem un kļūst stiprāks līdz ar viņiem.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 1. sēj., 218. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko nozīmē būt Dieva “bērnam”? Kā mums ir jāsaprot šis salīdzinājums, un kādu mierinājumu mēs varam no tā gūt?

2. Kāds tēvs drīz pēc savu bērnu piedzimšanas teicis: “Pirmajos gados pēc manu bērnu piedzimšanas es esmu sapratis divas lielas teoloģiskas patiesības. Pirmā ir brīvās gribas realitāte. Otrā – grēcīgās cilvēka dabas realitāte.” Kā bērni varēja iemācīt viņam šīs patiesības?

3. Kad ir īstais laiks palīdzēt veidoties bērna gribai? Kā to vajadzētu darīt? Kā mēs varam veidot savu bērnu gribu saskaņā ar Dieva plānu, ja neesam pakļāvuši sevi Viņa gribai?

4. Pakavējies vairāk pie jautājuma par vientuļajiem vecākiem. Kādos praktiskos veidos tava draudze kopumā var palīdzēt vientuļajiem vecākiem un bērniem, ko viņi vieni paši cenšas izaudzināt?

5. Kā mēs varam iedrošināt vecākus, kuru bērni ir aizgājuši no ticības?

PIEDZĪVOJOT ZAUDĒJUMU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk 5:22–24, 35–43; 1Pēt 5:6, 7; 1Moz 37:17–28; Lk 16:13, Rm 6:16; 1kor 15:26.

ATMIŅAS PANTS:

“Jā, patiesi, es visu iepriekšējo vērtēju kā zaudējumu tā pārākuma dēļ, ko dod Kunga Jēzus Kristus iepazīšana – viņa dēļ viss pārējais man ir zudis un es to uzskatu par mēsliem. Lai tik es iemantoju Kristu” (Fil 3:8).

Brīdī, kad Ādams un Ieva ēda labā un ļaunā atziņas koka augli, viņi piedzīvoja savu pirmo zaudējumu, nevainības zaudējumu. Šo nevainību aizstāja savtība, konflikts, pārmetumi un vēlme kontrolēt un valdīt vienam pār otru.

Drīz pēc krišanas viņi bija liecinieki pirmajam zaudējumam dzīvē, saņemot dzīvnieku ādas, lai apklātu savu kailumu. Aizraidīti no pieejas dzīvības kokam, lai nevarētu ēst un dzīvot mūžīgi, viņi arī zaudēja skaistās mājas dārzā, un pēc dažiem gadiem viņi zaudēja savu dēlu Ābelu, kas mira no brāļa Kaina rokas. Pēc daudziem gadiem viens no viņiem zaudēja dzīvesdraugu, un visbeidzot izdzīvojušais partneris zaudēja pats savu dzīvību. Tik daudz zaudējumu bija jāpiedzīvo kā viena nepareiza lēmuma sekas.

Jā, mēs visi zinām par zaudējumu realitāti un sāpēm, un lielākā daļa no mums izjūt to visdziļāk, kad šis zaudējums skar mūsu ģimeni. Nav nekāds brīnums, jo ģimenē mums ir visciešākās saites, tādēļ šāds zaudējums sit mūs vissmagāk.

Šajā nedēļā, turpinot aplūkot ģimenes dzīvi, mēs uz to paskatīsimies dažādu zaudējumu kontekstā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. jūnijā.

Veselības zaudējums

Mēs dzīvojam tūkstošiem gadu pēc piekļuves dzīvības kokam, un mēs visi to jūtam, īpaši veselības jomā. Ja vien mūs jaunībā nenogalina kāda trauma, agri vai vēlu mēs visi nonākam pie skarbās realitātes par veselības vājināšanos.

Veselības zaudējums ir smags, bet cik daudz sāpīgāks tas ir, kad tas skar ne tikai mūs pašus, bet arī kādu mūsu ģimenes locekli? Cik daudz vecāku, īpaši tie, kam ir bijis slims bērns, ir vēlējušies, kaut saslīmuši būtu viņi paši, nevis bērns? Diemžēl šāda izvēle mums netiek dota.

Kas visos šajos ziņojumos ir kopīgs? Mk 5:22–24, 35–43; Mt 15:22–28; Lk 4:38, 39; Jņ 4:46–54.

Visos šajos gadījumos un, bez šaubām, arī daudzos citos tieši ģimenes loceklis ļoti lūdza Jēzus palīdzību kādam citam ģimenes loceklim.

Nav šaubu, mēs atzīstam, ka mēs ciešam tāpēc, ka dzīvojam kritušā pasaulē. Kad pasaulē ienāca grēks, ienāca ne tikai nāve, bet arī hroniskas sāpes un slimības. Kad mēs piedzīvojam hronisku vai periodisku saslimšanu, mēs varam būt šokēti, dusmīgi, izmisuši un varbūt pat justies tā, it kā mēs sauktu: “Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc tu esi mani pametis? Nedod man glābiņu vaimanas!” (Ps 22:1). Ir labi, ja mēs nesam savus jautājumus, dusmas un sāpes pie Dieva.

Daudzējādā ziņā slimība un ciešanas paliks noslēpums, līdz nāve, Jēzum nākot otrreiz, tiks iznīcināta pilnībā. Vienlaikus Dieva Vārdā mēs atrodam svarīgas patiesības. Lai gan Ījabs izturēja neizsakāmas sāpes, viņš piedzīvoja dziļāku tuvību ar Dievu. Viņš paskaidro: “Tikai dzirdējis biju par tevi, nu manas acis tevi ierauga” (Īj 42:5). Pāvilam bija kāda hroniska saslimšana, un tas, kā viņš ar to tika galā, stāsta mums, ka ciešanas var sagatavot mūs, lai mierinātu citus, tās var dot mums līdzjūtību pret citiem, kas cieš, un tās var padarīt mūs spējīgus kalpot vēl efektīvāk (2kor 1:3–5) – tas ir, ja mēs neļaujam tām sevi salaut.

Lai arī mēs vai mūsu ģimenes locekļi cieš no kādas slimības, uz kādiem apsoliņumiem mēs varam balstīties? Kāpēc tādos brīžos mums ir tik svarīga patiesība, ka Jēzus, mūsu Kungs, cieta pie krusta? Ko Viņš pie krusta mums māca par Dieva mīlestību pat tad, ja piedzīvojam veselības zaudējumu savā ģimenē?

Uzticības zaudējums

Mēs visi esam grēcīgi cilvēki ar funkcionāliem traucējumiem un mēdzam izrādīties neuzticīgi kādam, kas ir uzticējies mums. Un kurš gan nav bijis upuris kādam, kas ir izturējies nodevīgi pret mūsu uzticību! Lai arī cik smags var būt šāds uzticības zaudējums, vienmēr ir daudz slīktāk, ja mēs esam nodevīgi pret kādu ģimenes locekli vai arī viņš ir bijis nodevīgs pret mums.

Reizēm var likties vieglāk atbrīvoties no zaudējuma un bēgt, ja esam izlēmuši, ka nav vērts pūlēties attiecības atjaunot. Protams, nav viegli, ja tas ir ģimenes loceklis, piemēram, dzīvesdraugs. Varētu pat teikt, ka viens no laulības mērķiem ir mācīt mums, kā atjaunot uzticību, kad tā ir zaudēta.

Kā var tikt dziedināta un izglābta uzticība un attiecības, ja uzticība attiecībās ir cietusi?

1Pēt 5:6, 7; 1Jņ 4:18; Jk 5:16; Mt 6:14, 15. _____

Salauzta uzticības atjaunošana ir kā ceļojums – tev jāspēr ik pa vienam solim. Ceļojums sākas ar pāridarījuma sirsniņu atzīšanu un patiesības atzīšanu, lai arī kāds būtu uzbrukums un lai arī kas būtu uzbrucējs.

Ja iemesls attiecību pārrāvumam ir bijusi laulības pārkāpšana, dziedināšana sākas tad, kad nodevīgā puse atzīst savu vainu. Šai atzīšanai ir jābūt kopā ar pilnīgu atklātību no nodevēja puses, kas ir daļa no dziedināšanas procesa. Nekas nevar palikt apslēpts, vai arī, kad tas tiks atklāts (un tas tiks atklāts), tas iznīcinās atjaunoto uzticību. Ja uzticība būs zaudēta otrreiz, tad to dziedināt būs vēl grūtāk nekā pirmajā reizē.

Uzticības atjaunošana prasa laiku un pacietību. Jo nopietnāks ir uzbrukums, jo vairāk laika būs nepieciešams, lai to izlabotu. Pieņemiet faktu, ka reizēm liksies – jūs dodaties divus soļus uz priekšu un trīs atpakaļ. Vienu dienu liksies, ka ir cerība uz nākotni, nākamajā dienā liksies, ka jāskrien prom. Tomēr daudziem ir bijis iespējams atjaunot salauzta attiecības un attīstīt dziļāku, tuvāku, baudāmāku un laimīgāku laulību.

Kādus laulības dziedināšanas principus var izmantot citu salauztu attiecību gadījumos?

Kāda varētu būt situācija, kurā, lai gan ir iespējams piedot, uzticības vairs nav un arī nevar jadzētu būt? _____

Turpinot par uzticības zaudējumu

Cīts veids, kā var tikt zaudēta uzticība, ir vardarbība ģimenē. Lai arī cik tas ir neiedomājami, pētījumi atklāj, ka ģimene ir visvardarbīgākā vieta sabiedrībā. Ģimenes vardarbība skar visu veidu ģimenes, ieskaitot kristiešu mājas. Vardarbība ir jebkāda veida uzbrukums—verbāls, fizisks, emocionāls, seksuāls vai arī aktīva/pasīva ignorēšana. To var darīt viena vai vairākas personas pret kādu citu ģimenes locekli.

Bībele iekļauj ģimenes vardarbības ziņojumus, pat starp Dieva ļaudīm. Kādas ir tavas domas un jūtas, kad tu lasi šos pantus? Kā tu domā, kāpēc šie stāsti ir ierakstīti Bībelē?

1Moz 37:17–28 _____

2Sam 13:1–22 _____

2Kēn 16:3, 17:17, 21:6 _____

Vardarbīga uzvedība ir apzināta cilvēka izvēle īstenot varu un kontroli pār kādu citu. To nevar izskaidrot ar alkoholismu, spriedzi, ilgām piepildīt seksuālas vēlmes, vajadzību labāk kontrolēt dusmas vai jebkādu citu upura uzvedību. Upuri nav atbildīgi par varmākas vardarbīgo rīcību. Varmākas izkropļo un sabojā mīlestību, jo “mīlestība tuvākajam ļaunu nedara” (Rm 13:10). Profesionāla ārstēšana var veicināt izmaiņas varmākas uzvedībā, bet tikai tad, ja cilvēks uzņemas atbildību par savu uzvedību un meklē šādu palīdzību. Tiem, kas būs atvērti šādai Viņa klātbūtnei, Dievs var dot bagātīgi pārpārēm, lai palīdzētu varmākam pārtraukt vardarbību, nožēlot savu attieksmi un uzvedību un to izlīdzināt visos iespējamajos veidos, kā arī iemantot “agape” mīlestības īpašības, kas dziedinās paša sirdi un radīs mīlestību uz citiem (salīdzini ar Ef 3:20).

Centies ielikt sevi kāda cita, kas ir cietis no vardarbības, vietā. Kādus pieņemšanas, mierinājuma un cerības vārdus tu gribētu dzirdēt? Kāpēc ir svarīgi sniegt drošību un gādīgu pieņemšanu, nevis piedāvāt padomu par to, kā labāk sadzīvot ar varmāku? _____

Brīvības zaudējums

Tikai Dievs zina, cik daudzi miljoni cilvēku, pat miljardi, cīnās ar kaut kāda veida atkarību. Līdz pat šai dienai zinātnieki vēl arvien nesaprot, kas tieši to izraisa, pat ja dažos gadījumos viņi patiesībā var redzēt to cilvēka smadzeņu daļu, kur atrodas tieksmes un ilgas.

Diemžēl atrast šo atkarību lokācijas vietu nav tas pats, kas atbrīvot mūs no atkarības.

Atkarība ir grūta visiem, ne tikai atkarīgajam. Ģimenes locekļi – vecāki, bērni – visi lielā mērā cieš, ja kāds ģimenes loceklis atrodas varā, no kuras viņš, šķiet, nespēj atbrīvoties.

Narkotikas, alkohols, tabaka, azartspēles, pornogrāfija, sekss, pat ēdiens – šīs lietas par atkarībām padara to jaunprātīgas lietošanas ieradums un tā progresējošais raksturs. Tev nav iespējams apstāties, pat ja tu zini, ka tas tev kaitē. Baudot izvēles brīvību, tu kļūsti par vergu tam, no kā tu esi atkarīgs, un līdz ar to tu patiesībā zaudē brīvību. Pēterim ir vienkāršs izskaidrojums tam, kas ir atkarība un tās sekas: “Viņi sola tiem brīvību, bet paši ir iznīcības vergi, un tas, kas kādam zaudējis, kļūst tam par vergu” (2Pēt 2:19).

Kas ir tās lietas, kas var ievest cilvēkus atkarībā? Lk 16:13, Rm 6:16, Jk 1:13–15, 1Jņ 2:16.

Grēks un atkarība noteikti nav viens un tas pats. Tu vari izdarīt grēku, no kā neesi atkarīgs, lai gan bieži vien tas var kļūt par atkarību. Cik daudz labāk Dieva spēkā ir apstādināt grēku, pirms tas kļūst par atkarību. Un, protams, vienīgais ilgtspējīgais risinājums grēka un atkarības problēmai ir jaunas sirds iemantošana. “Tie, kas ir Kristū, ir miesu krustā piesituši kopā ar kaislībām un iekārēm” (Gal 5:24). Pāvils arī paskaidro Vēstulē romiešiem, ko nozīmē mirt grēcīgai, atkarīgai dabai, lai mēs varētu dzīvot Kristum (Rm 6:8–13), un tad piebilst: “Lai Kungs Jēzus ir jums tik tuvu, cik drēbes, ko jūs velkat mugurā. Tad jūs necentīsieties apmierināt savas savtīgās ilgas” (Rm 13:14, CEV).

Kurš gan nav personīgi iepazinis cīņu ar atkarībām, vai tās būtu viņu pašu vai kāda cita, varbūt pat ģimenes locekļa, atkarības? Kā tu vari palīdzēt cilvēkiem saprast, ka kristiešiem atzīt vajadzību pēc profesionālas palīdzības nav garīga izgāšanās? _____

Dzīvības zaudējums

Mēs kā cilvēki apzināmies nāves realitāti. Mēs lasām par to, mēs redzam to un varbūt pat esam tuvu tam, lai piedzīvotu to paši.

Izlasi 1kor 15:26. Kā nāve ir aprakstīta, un kāpēc tā ir aprakstīta šādā veidā? _____

Kurš, zaudējis savu cilvēku, nepiedzīvo pats to, cik liels ienaidnieks ir nāve? No otras puses, mirušajiem ir "labi". Ja viņi aizver acis Kungā, tad viņiem liekas, ka viņi tūlīt pat tiek uzmodināti nemirstībai. "Ticīgajam nāve nav nekas liels. [...] Kristietim nāve ir miegs, kļusuma un tumsas brīdis. Dzīvība ir apslēpta Dievā ar Kristus palīdzību un, 'kad parādīsies Kristus, kas ir mūsu dzīvība, mēs arī parādīsimies līdz ar Viņu godībā.'" (Elena Vaita "Laikmetu ilgas", 787. lpp.)

Patiesas sāpes un bēdas, kas seko nāvei, iepazīst dzīvi palikušie, īpaši draugi un ģimenes locekļi. Bēdas ir dabiska, normāla reakcija uz zaudējumu. Tās ir emocionālas ciešanas, ko mēs piedzīvojam, kad kāds, ko mēs mīlam, tiek paņemts prom.

Sēru laiks visiem nav vienāds, bet parasti lielākā daļa cilvēku piedzīvo vairākas pakāpes. Pirmā un visparastākā reakcija uz mīlotā cilvēka nāvi ir šoks un noliegums, pat ja nāve bija gaidāma. Šoks ir emocionāla aizsardzība pret pēkšņu pārslodzi, ko rada zaudējums, un tas var ilgt divus līdz trīs mēnešus. Cilvēks var piedzīvot laiku, kad viņš pastāvīgi ir iegrimis domās par mīloto, pat veicot parastus, ikdienišķus pienākumus. Sarunas bieži ir par zaudējumu un zaudēto cilvēku. Šis periods var ilgt no sešiem mēnešiem līdz gadam.

Izmisuma un depresijas posms ir garš bēdu periods, iespējams, tas ir vissāpīgākais un ilgākais posms cietējam, kura laikā viņš pamazām nonāk pie zaudējuma realitātes. Šī posma laikā cilvēks var piedzīvot pilnu emociju spektru, piemēram, dusmas, vainas apziņu, nožēlu, skumjas, satraukumu. Sēru laika mērķis nav likvidēt visas sāpes vai atmiņas par zaudēto. Pēdējā atveseļošanās posmā parādās atjaunota interese par ikdienas aktivitātēm, un cilvēks var atkal normāli funkcionēt.

Kādas mierinošas domas tu vari atrast šajos pantos? Rm 8:31–39, Atkl 21:4, 1kor 15:52–57.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Daudzi ir cietuši savu atkarību rezultātā. Viņi ir kļuvuši par savu ilgu vergiem un zaudējuši naudu, darbu, veselību un brīvību. Bet Jēzus nāca, lai dotu mums brīvību no grēka un no visām atkarībām, un “ja nu Dēls jūs atbrīvos, jūs patiesi būsiet brīvi” (Jņ 8:36). Jēzus arī apsolīja, ka Viņš vienmēr būs ar mums (Mt 28:20, Jes 43:2), tāpēc mēs šajā karā neesam vieni. Patiesībā mums ir jāatceras, ka tā ir Kunga kauja (1Sam 17:47), un Viņš apsola uzvaru (1Pēt 1:3–9). Mēs varam šodien sākt uzvaras ceļu pār jebkuru atkarību un iegūt brīvību, pēc kā mēs ilgojamies un ko Dievs vēlas mums sniegt. Tas nenozīmē, ka mums nebūs cīņas, un tas nenozīmē, ka reizēm mēs neklūdisimies. Bet labā vēsts ir tā, ka tik ilgi, kamēr tu neatstāsi Kungu, Viņš arī neatstās tevi. Bez tam, nav nekā nepareiza, ja meklē profesionālu palīdzību. Tieši tāpat, kā Kungs var izmantot medicīnas speciālista palīdzību veselības problēmu gadījumā, Viņš var izmantot profesionālu padomdevēju, lai palīdzētu tikt galā arī ar atkarību.

“Kad mūs apņem grūtības un pārbaudījumi, mums vajadzētu tverties pie Dieva un uzticīgi gaidīt palīdzību no Viņa, kas ir spēcīgs, lai izglābtu, un stiprs, lai atbrīvotu. Mums ir jālūdz Dievam pēc svētībām, ja vēlamies tās saņemt. Lūgšana ir pienākums un vajadzība, bet vai mēs neatstājam novārtā slavēšanu? Vai mums nevajadzētu biežāk pateikties Devējam par visām mūsu svētībām? Mums ir jāizkopj pateicība. Mums vajadzētu bieži pārdomāt un skaitīt Dieva žēlastības dāvanas un slavēt un pagodināt Viņa svēto vārdu, pat ja mēs piedzīvojam ciešanas un bēdas.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 2. sēj., 268. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir piedošanas loma, kad ir zaudēta uzticība, un salauztu attiecību dziedināšanā? Mt 6:12–15; 18:21, 22. “Mīlestība .. nepiemin ļaunu” (1kor 13:5).

2. Kādu labumu dod Dieva žēlastību pārdomāšana un skaitīšana, piedzīvojot ciešanas un bēdas?

3. Kādos praktiskos veidos tava draudzes ģimene kopumā var palīdzēt tiem, kas cīnās ar jebkāda veida zaudējumu?

MAZIE BĒDU LAIKI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 7:5; Ef 1:7; Fil 2:4–8; Ef 4:26, 27; Jk 1:19, 20; Kol 3:19; Mt 7:12.

ATMIŅAS PANTS:

“Dusmojoties neapgrēkojieties! Lai saule nenoriet, jums dusmojoties” (Ef 4:26).

Pat vislabākās mājas piedzīvos cīņas laikus, konfliktu laikus. Tas ir tikai viens no dzīves faktiem kritušā pasaulē. Vienkāršas lietas, piemēram, kam jāiznes atkritumi, vai pusaudze ir izpildījusi mājasdarbus un vai dēls ir izpildījis savus pienākumus, ir apgrūtināši, bet tās ir relatīvi mazas problēmas, kas parasti var tikt diezgan viegli atrisinātas. Taču citas lietas draud izjaukt ģimenes dzīvi. Vīramāte, kuras vardarbība un manipulācijas draud iznīcināt sievietes laulību un veselību, tēvs ar garīgu slimību, kas ļaunprātīgi izmanto savus bērnus, dēls, kas atmet visu savu reliģisko audzināšanu, lai nodotos vieglprātīgam dzīvesveidam un gadījuma rakstura sakariem, vai arī meita, kas kļūst atkarīga no kaitīgām vielām.

Jaunajā Derībā mums atkārtoti ir piekodināts mīlēt citam citu (Jņ 13:34, Rm 12:10), dzīvot mierā un saskaņā citam ar citu (Rm 15:5, Ebr 12:14), būt pacietīgiem, laipniem un labsirdīgiem citam pret citu (1kor 13:4), uzskatīt citus augstākus par sevi (Fil 2:3) un nest citam cita nastas (Ef 4:2). Protams, to visu ir vieglāk pateikt, nekā izdarīt, pat ar mūsu pašu ģimenes locekļiem. Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus veidus, kā palīdzēt remdēt mazos bēdu laikus, īpaši ģimēnē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. jūnijā.

Konflikts

Izlasi Mt 7:5 un Sak 19:11. Kādi divi svarīgi principi var palīdzēt mums izvairīties no konflikta ar citiem? _____

Sakāmvārdu autors ir veicis ļoti vērīgu novērojumu: “Kā ūdeni palaist, ir strīdu sākt – pirms ķilda vaļā, aizdari slūžas!” (Sak 17:14). Konflikta, kas reiz ir sācies, var būt ārkārtīgi grūti pārtraukt. Saskaņā ar Rm 14:19 mēs varam novērst konfliktu ar šīm divām lietām: ar dzīšanos pēc miera un pēc tā, lai varētu celt citam citu. Cik daudz svarīgāki ir šie principi, lai ģimene būtu saskaņā?

Reizēm, kad tu atzīsti savu atbildību konfliktā, tas var palīdzēt otrai pusei atmaigt. Atkāpies soli atpakaļ un padomā, vai ciņa vispār ir tā vērtā. Sakāmvārdi apliecina: “Kam saprašana, tas apvalda dusmas, cēls tas, kurš piedod pārkāpumu” (Sak 19:11). Vienlaikus pārdomājiet, kādu pārmaiņu tas ienesīs jūsu dzīvē trijās dienās. Vēl labāk – kāda ietekme tam būs pēc pieciem vai desmit gadiem? Cik daudz laulību, piemēram, ir piedzīvojušas grūtus laikus tādu jautājumu dēļ, kas tagad liekas tik banāli?

Tā vietā, lai jautu konfliktam ilgstoši tevi izsmelt, runājot ar otru cilvēku, dzīvesbiedru, bērnu, draugu, kolēģi, vajadzētu definēt problēmu vai sarunas galveno jautājumu, lai nenovirzītos no tiešās tēmas. Konflikts bieži pasliktinās, ja jautājums, par ko tas ir sācies, pāriet dusmīgos vārdos. Vienlaikus klāt tiek piemesti pagātnes strīdu jautājumi vai pagātnes ievainojumi (tas var būt nāvējoši, īpaši laulībai). Viens veids, kā labāk un maigāk sākt diskusiju, ir apstiprināt jūsu attiecības. Ļaujiet otram cilvēkam zināt, ka jūs dziļi rūpējaties par viņu un par jūsu attiecībām. Kad esat apliecinājuši savas pozitīvās jūtas, jūs varat pāriet pie aktuālā jautājuma. Tomēr uzmanieties, lai nelietotu vārdu “bet”. Ja jūs pasakāt pozitīvu domu, tad tai sekojošais “bet” noliedz to, ko jūs iepriekš teicāt. Kad esat dalījušies savās jūtās, ieklausieties otra cilvēka skatījumā, pārdomājiet, ko otrs ir teicis, un tikai tad ierosiniet risinājumu, kas ņem vērā ikviena vislabākās intereses (Fil 2:4, 5).

Padomā par dažiem konfliktiem, kas tagad šķiet tik muļķīgi un bezjēdzīgi. Ko tu vari mācīties no šiem piedzīvojumiem, kas varētu palīdzēt novērst līdzīgu gadījumu atkārtosanos nākotnē, vismaz no tavas puses? _____

Daži principi laulībai

Laulība līdzīgi sabbatam ir Dieva dāvana cilvēcei, kas tika dota Ēdenē. Kā septītās dienas adventisti mēs zinām, ko ir izdarījis dvēseļu ienaidnieks un ko viņš vēl joprojām dara, lai sabojātu gan sabbatu, gan laulību. Pat vislabākās laulības reizēm piedzīvo konfliktus.

Šie principi var palīdzēt pāriem tikt galā ar šīm problēmām.

Izlasi Ef 1:7. Kāds svarīgs princips šeit ir atrodams, kam vajadzētu būt daļai no jebkuras laulības? _____

Tev ir jāmācās piedot, īpaši tad, kad dzīvesdraugs to nav pelnījis. Ikviens var piedot tam, kas ir pelnījis: to patiesībā nemaz nevar saukt par piedošanu. Patiesa piedošana piedod tiem, kam piedošana nepienākas; kā Kungs piedod mums caur Kristu. Mums ir jādara līdzīgi. Citādi mūsu laulības, ja arī tās izdzīvos (kas ir maz ticams), liksies kā šķīstītava.

Izlasi Rm 3:23. Kāds vēl svarīgs princips šeit ir atrodams? _____

Jums jāpieņem, ka esat apprecējušies ar grēcinieku, ar būtņi, kas ir kaut kādā mērā sabojāta emocionāli, fiziski un garīgi. Pierodiet pie tā. Pieņemiet savu dzīvesdrauga kļūdas. Lūdziet, lai Dievs jums palīdz. Jums varbūt ir jādzīvo ar šī kļūdām, bet jums nav jābūt apsēstiem ar tām. Ja jūs tā darīsiet, tās jūs apēdīs dzīvus. Svētais un pilnīgais Dievs Kristū pieņem mūs tādus, kādi mēs esam: jums, kas neesat ne svēti, ne pilnīgi, ir jādara tas pats ar savu dzīvesdraugu.

Izlasi Fil 2:4–8. Kādu svarīgu principu mēs varam izmantot, kas palīdzēs mums ne tikai laulībā, bet visās iespējamajās sarežģītajās attiecībās? _____

Dusmu loma konfliktā

Kurš gan kādā brīdī nav piedzīvojis dusmas? To grūtāku padara tas, ka dusmas ir vērstas pret ģimenes locekli. Kopā ar atteikšanos piedot dusmas var pārvērsties par indi, kas dos vaļu lielām sāpēm un ciešanām mājās, ģimenē un attiecībās kopumā.

Izlasi Ed 4:26, 27 un Māc 7:9. Kā mēs varam līdzsvarot savu izpratni par dusmām kā par emociju un dusmām kā grēku? Kāda ir atšķirība? _____

Ko Jēkabs pasaka Jk 1:19, 20? Kā mums vajadzētu to attiecināt uz visām reizēm, kad tas iespējams, bet īpaši tad, kad mums ir jārisina problēmas ar ģimenes locekļiem, kuru darbi, attieksme un vārdi padara mūs dusmīgus? _____

Ja tu dusmojies par kaut ko, tad tā vietā, lai ļautu dusmām kā tumšam mākonim lidināties pār tavu dzīvi, pārvērt to par kaut ko pozitīvu. Lūdz par tiem, kas tevi ievaino vai ļaunprātīgi izmanto, piedod viņiem un kļūsti viņiem par svētību. Varbūt sākumā tas nebūs viegli, bet, ja tu pieņemsi lēmumu un turēties pie tā, Dievs parūpēsies par pārējo.

Reizēm dusmu sakne ir mājas, kurās esam uzauguši. Dusmīgi cilvēki bieži nāk no dusmīgām ģimenēm, jo viņi ir mācījušies no ģimenes locekļu parauga un turpina tādu pašu uzvedību, visbeidzot nododot to saviem bērniem. Reizēm dusmas var būt neapmierinātu vajadzību vai greizsirdības rezultāts, kā tas bija Kaina gadījumā, kas noveda pie brāļa slepkavības.

Jums var būt pietiekams iemesls būt dusmīgiem, bet neizmantojiet to kā attaisnojumu, lai tādi paliktu. Nenoliedziet to un necentieties to attaisnot. Tā vietā lūdziet Dievu pēc palīdzības, lai tiktu ar to galā pozitīvā veidā. Apustulis Pāvils dod mums labu padomu: "Neļauj ļaunumam sevi uzvarēt, bet uzvari ļaunu ar labu" (Rm 12:21).

Mums visiem ir lietas, kas mūs padara dusmīgus, pat līdz sāpēm. Un dažos gadījumos šīs dusmas pat ir pamatotas. Jautājums ir, kā mēs varam Dieva spēkā neļaut, lai dusmas padarītu mūs un citus, kas ir ap mums, nelaimīgus? _____

Konflikts, vardarbība, vara un kontrole

Reizēm neatrisināts konflikts un dusmas var attīstīties ļoti negatīvā, destruktīvā dinamikā, pat vardarbīgās attiecībās. Vardarbība var ieņemt neskaitāmas formas – tā var būt fiziska, vārdiska, emocionāla, psiholoģiska, seksuāla utt. Bet jebkura veida vardarbība ir pretēja Dieva valstības galvenajam principam – nesavtīgai mīlestībai.

Kādas svarīgas mācības par attiecībām ir atrodamas 1Jņ 4:7, 8 un Kol 3:19? _____

“Jūs, vīri, mīliet savas sievas un neesiet skarbi pret viņām” (Kol 3:19). Vārds “skarbi” oriģinālajā grieķu valodā attiecas uz to, ka kāds ir dusmīgs vai skarbs pret partneri, radot pastāvīgas sāpes, spēcīgu naidīgumu un nepatikas izpausmes pret otru. Pāvils ļoti skaidri pasaka, ka dzīvesdraugs nedrīkst būt naidīgs vai vardarbīgs. Emocionāla, seksuāla un fiziska vardarbība nav pieņemama uzvedība kristīgam vīram un partnerim. Tā vietā pieņemama ir mīlestība pret dzīvesdraugu. Pāvils arī skaidri atklāj, ka mīlestība ir pacietīga un laipna un ka mīlestība nav skaudīga, tā nelielās, tā nav lepna, tā nav rupja, tā nemeklē savu labumu, to nevar viegli sadusmot, tā netaisa sarakstu ar kļūdām, tā nepriecājas par ļauno, bet priecājas par patiesību. Mīlestība vienmēr aizsargā, vienmēr uzticas, vienmēr cer un ir neatlaidīga. Neviena no mīlestības īpašībām pat no attāluma neatbalsta un neacceptē nekāda veida vardarbību.

Veselīgas attiecības ir tās, kurās abi partneri jūtas pasargāti un droši, kurās dusmas tiek vadītas veselīgā veidā un kurās kalpošana cits citam ir norma. Bieži vardarbības upuri jūtas vainīgi, it kā viņi būtu atbildīgi par to, ka ir izprovocējuši savu pāridarītāju, vai it kā viņi kaut kādā veidā ir pelnījuši vardarbību, ko viņi piedzīvo. Varmākas var būt diezgan kontrolējoši un bieži vien prasmīgi, liekot saviem upuriem justies laimīgiem. Patiesība ir, ka neviens nav pelnījis vardarbību no kāda cita, un varmākas ir atbildīgi par savu izvēli un rīcību. Labā vēsts ir, ka Bībele vardarbības upuriem piedāvā mierinājumu, nevis vainas sajūtu. Dažās situācijās, kurās problēma kļūst nevadāma, nevajadzētu baidīties meklēt palīdzību ārpusē.

Cik žēl, ka dažas kultūras atbalsta vardarbību pret sievietēm. Kāpēc nevienam kristietim nekad nevajadzētu iekrist šāda veida uzvedībā, neskatoties uz to, ko pieļauj kultūra?

Piedošana un miers

“Visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem. Tā ir bauslība un pravieši” (Mt 7:12). Padomā par savu pieredzi gan ģimenē, gan ārpus tās, kur tev ir nepieciešams attiecināt šo principu. Uzraksti, kas tās varētu būt par reizēm, un nosaki, kā tu ticībā to vari izdarīt.

Ebreju vēstules autors dod padomu: “Meklējiet mieru ar visiem un svētumu, bez kura neviens Kungu neredzēs” (Ebr 12:14). Pat tad, ja esam spēruši visus nepieciešamos soļus, daži cilvēki, kas mūs ir ievainojuši, tik un tā neieklausās un nemainās. Varbūt kāds atvainojas, bet citi neatvainojas. Jebkurā gadījumā tas mums nāk par labu, īpaši ja tas ir ģimenes loceklis, ja mēs ejam piedošanas ceļu, par ko runājām iepriekš.

Patiesībā piedošana ir konflikta būtiska risināšanas daļa, īpaši ģimenē. Ja cilvēks grēko pret mums, Dieva ienaidniekam patīk uzcelt sienu starp mums un šo cilvēku, akmeni uz ceļa, kas neļauj mums mīlēt šo cilvēku tā, kā Kristus mūs mīlēja. Piedošana ir izvēle, ko mēs izdarām, lai apietu šo akmeni.

“Mums nav piedots tāpēc, ka mēs piedodam, bet kā mēs piedodam. Visas piedošanas pamats ir atrodams nepelnītā Dieva mīlestībā, bet ar savu attieksmi pret citiem mēs parādām, vai mēs šo mīlestību esam padarījuši par savu. Tāpēc Kristus saka: “Ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tiksiet tiesāti” (Mt 7:2).” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 251. lpp.)

Toties ja mēs esam tie, kas ir vainīgi, mums ir jācenšas atjaunot salauztās attiecības ar otru cilvēku, kas varbūt ietver to, ka mēs dodamies pie šī cilvēka un pastāstām viņam, ka mēs nožēlojam to, ko esam darījuši, un lūdzam viņu piedošanu. Tāpēc Jēzus teica: “Tādēļ, kad tu atnes savu upurdāvanu pie altāra un tur atceries, ka tavam brālim ir kaut kas pret tevi, tad atstāj savu upurdāvanu altāra priekšā, ej un izlīgsti vispirms ar savu brāli un tad pienes savu upurdāvanu” (Mt 5:23, 24). Ir jauki, ja kāds, kas mūs ir ievainojis, atvainojas un lūdz piedošanu. Ir jauki arī tas, ja mēs par otru rūpējamies tādā pašā veidā.

Kā domāšana par to, kas tev ir vajadzīgs, lai saņemtu piedošanu, palīdz tev mācīties piedot citiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Bieži vien vecāki nav vienoti savā ģimenes pārvaldē. Tēvs, kas maz ir kopā ar bērniem, nezina par viņu noskaņojuma īpatnībām un temperamentu, ir skarbs un bargs. Viņš nekontrolē savas emocijas, bet norāda uz bērnu kļūdām dusmās. Bērns to zina, un tā vietā, lai pakļautos, sods piepilda viņu ar dusmām. Māte vienu reizi pieļauj pārkāpumus, par ko nākamajā reizē viņa smagi soda. Bērni nekad nezina, ko sagaidīt, un ir kārdināti pārbaudīt, cik tālu viņi varēs pārkāpt, netiekot sodīti. Tādējādi tiek sētas ļaunas sēklas, kas uzdīgst un nes augļus.” (Elena Vaita “Adventistu māja”, 314., 315. lpp.)

“Mājām ir jābūt visšķīstāko un paceļošāko jūtu centram. Mieru, saskaņu, pieķeršanos un laimi vajadzētu neatlaidīgi izkopt katru dienu, līdz šīs dārgās lietas mājo to sirdīs, kas veido ģimeni. Mīlestības augs ir rūpīgi jākopj, citādi tas mirs. Ir jāizkopj katrs labs princips, ja mēs gribam, lai tas uzplaukst dvēselē. Tas, ko sātans iedēsta sirdī, – skaudība, greizsirdība, ļauni pieņēmumi, ļauna runāšana, nepacietība, aizspriedumi, savtība, alkatība un uzpūtība – ir jāizravē. Ja šīm ļaunajām lietām ļauj palikt dvēselē, tās nesīs augļus, kas samaitās daudzus. Ak, cik daudzi attīsta indīgos augus, kas nogalina dārgos mīlestības augļus un apgāna dvēseli!” (195., 196. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi šo citātu no raksta par laulību. “Mums augstais priesteris nav tāds, kas nevar just līdzīgu mūsu nespēkam, viņš, tāpat kā mēs, ir visādi kārdināts, bet viņš ir bez grēka” (Ebr 4:15). Kā Kristus ielika Sevi mūsu situācijā, lai labāk savienotos ar mums, tieši tāpat mums vajadzētu to pašu darīt ar savu laulības partneri. Mēģiniet uz katru doto situāciju vai krīzi paskatīties ne tikai paši no savas, bet arī no jūsu dzīvesdrauga perspektīvas. Ieraugiet, kā otrs cilvēks izprot situāciju, kā tā ietekmē viņu un kāpēc dzīvesdraugs jūtas tieši tā. Šis princips var atrisināt grūtas situācijas. Kādos veidos mēs varam attiecināt šo principu uz visiem iespējamajiem potenciālajiem konfliktiem ar citiem?

2. Grupā pārrunājiet jautājumu: “Vai dusmas vienmēr ir grēks?” Pamatojiet savas domas.

TICĪGĀS ĢIMENES

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 10:1–28, 34, 35 | 1kor 2:2; 1tes 5:21, 22; Jņ 1:12, 13; 3:7; 1Jņ 5:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Tādēļ.. apņēmības pilni skriesim sacīkstēs, kas mums noliktas. Uzlūkosim mūsu ticības aizsācēju un papildītāju Jēzu, kas viņam sagatavotā prieka dēļ, par kaunu nebēdādams, ir pacietis krustu un nosēdies Dieva tronim pa labai rokai” (Ebr 12:1, 2).

Nav svarīgi, kādā dzīves posmā mēs atrodamies vai kam mēs esam gājuši cauri vai ko piedzīvosim ceļā, mēs dzīvojam noteiktā kultūrā. Mūsu vecāki, mūsu bērni, mūsu mājas, ģimenes un pat draudzes – mūs visus ietekmē kultūra, kurā mēs eksistējam, un vēl pie tam lielā mērā. Lai gan tur darbojās arī citi faktori, sabata nomaiņa uz svētdienu bija spēcīgs piemērs tam, kā tā laika kultūra spēcīgā un negatīvā veidā ietekmēja draudzi. Katru reizi, kad mēs braucam garām kādai baznīcai un redzam informāciju par svētdienas dievkalpojumiem, tas ir kā atgādinājums tam, cik tālu var sniegties kultūras vara.

Kristīgas ģimenes nepārtraukti izaicina kultūras izaicinājumi. Reizēm kultūras ietekmes var būt labas, tomēr lielākajā daļā gadījumu ietekme ir negatīva.

Labā vēsts ir tā, ka evaņģēlija spēks dod mums gaismu, mierinājumu un spēku, lai tiktu galā ar kultūras izaicinājumiem. Šajā nedēļā aplūkosim, kā mēs varam būt “ticīgo ģimenes”, cenšoties kļūt “nevainojami un šķīsti Dieva bērni, būdami neaptraipīti, sakropļotas un samaitātas paaudzes vidū, kur jūs mirdzat kā zvaigznes pasaulē” (Fil 2:15).

Lūdzu, iepazīsties ar šo tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. jūnijā.

Turi to, kas ir labs

Evaņģēlijam aplidojot pasauli, kristieši sastop dažādas kultūras un paradumus, no kuriem daudzi skar ģimeni un cilvēku attiecības. Viens no kristīgo misionāru lielajiem jautājumiem saistās ar to, kā viņiem vajadzētu attiekties pret dažādām kultūras normām daudzās jomās, tai skaitā pret ģimenes attiecībām, ko viņi personīgi varētu uzskatīt par neērtām.

Izlasi Apd 10:1–28, 34, 35. Ko mēs šeit varam mācīties par vajadzību uzvarēt pašiem savas barjeras un aizspriedumus, kad sastopamies ar citām kultūrām? _____

Kristus nomira par katra cilvēka grēkiem visā pasaulē. Daudzi vienkārši vēl nezina šo lielo patiesību. Nest šo vēsti kopā ar aicinājumu atsaukties ir kristiešu evaņģēliskā misija. Tā kā Dievs neparāda nekādu partejiskumu, kristieši ir aicināti pret ikvienu izturēties ar cieņu un godīgi, dodot iespēju satvert labo vēsti.

Pie kādiem secinājumiem nonāca agrīnie kristiešu misionāri attiecībā uz evaņģēlija atklāšanu citām kultūrām? Kādu principu mēs varam paņemt no šiem pantiem? Apd 15:19, 20, 28, 29; 1kor 2:2; 1tes 5:21, 22. _____

Lai gan visas kultūras atspoguļo cilvēka kritušo stāvokli, tām var būt arī tādi uzskati, kas ir saskaņā ar Rakstiem un kas pat ir noderīgi evaņģēlija izplatīšanai. Viens no piemēriem ir vērtība, kas tiek piešķirta tuvām attiecībām ģimenē un sabiedrībā daudzās pasaules daļās. Kristieši var atbalstīt un nostiprināt to, kas ir labs un saskaņā ar Bībeles principiem.

Vienlaikus Dieva patiesību nevajadzētu pakļaut kompromisiem. Skumji, bet baznīcas vēsture parāda, ka kompromiss un pielāgošanās kultūrām ir radījuši pseidokristīgu ticības sajaukumu, kas tiek nostādīts kā patiesā kristietība. Sātans pasludina sevi par šīs pasaules dievu un priecīgs izplata sajukumu, bet Jēzus ir izglābis šo pasauli, un Viņa Gars vada Viņa sekotājus visā patiesībā (1ņ 16:13).

Cik daudz no tavas ticības ir kultūras veidojums un cik daudz – Bībeles patiesība? Kā tu vari iemācīties atšķirt šos divus? Esiet gatavi pārrunāt šos jautājumus grupā. _____

Kultūras ietekme uz ģimeni

“Par viņu es zinu, ka viņš pavēlēs saviem dēliem un savam namam pēc viņa, un tie sargās Kunga ceļu un darīs tiesu un taisnību tādēļ, lai Kungs dotu Ābrahāmam to, ko viņam solījis” (1Moz 18:19).

Lai gan ģimenes var būt dažādas, tās veido sabiedrību. Tādējādi daudzas noteiktas dažādu sabiedrību kultūras iezīmes ir tiešā veidā saistītas ar ģimeni. Piemēram, kādā senā kultūrā tika uzskatīts, ka vīrieša pienākums ir ēst savu mirušo vecāku liķus. Citā kultūrā vīrietim, kas gribēja līgavu, vajadzēja atnest viņas tēvam pūru ar pretinieku cilts galvām. Pat mūsdienās priekšstati par bērniem, draudzēšanos, šķiršanos, laulību, vecākiem un tā tālāk lielā mērā atšķiras. Izplatot labo vēsti atšķirīgās kultūrās, kristiešiem jāiemācās pret tām attiekties tā, lai neizraisītu nevajadzīgas problēmas, tajā pašā laikā nepakļaujot kompromisam savu ticību. Protams, mums ir arī ļoti skaidri jāapzinās, kādas kultūras ietekmes vērojamas mūsu ģimenēs.

Kā kultūra ir ietekmējusi ģimenes dzīvi šajos gadījumos? Kādus principus mēs varam mācīties no tiem?

1Moz 16:1–3 _____

1Moz 35:1–4 _____

Ezras 10 _____

1ķēn 11:1 _____

Neviens no mums nedzīvo vakuumā; mūs visus un arī mūsu ģimenes ietekmē kultūra, kurā mēs dzīvojam. Mūsu kā kristiešu atbildība ir pastāvēt savā kultūrā vislabākajā veidā, kā vien mēs varam, turoties pie tā, kas ir saskaņā ar mūsu ticību, cik vien iespējams izvairoties no tā, kas ar to konfliktē.

Kādas lietas tavā konkrētajā kultūrā ir noderīgas ģimenes dzīvei un ir saskaņā ar Biblii, un kādas nav? Kā tu vari vislabāk pielāgot savu ticību kultūrai, nepakļaujot kompromisam tās būtiskās patiesības? _____

Uzturot ģimenes pārmaiņu laikos

Pārmaiņas ir neizbēgams, satraucošs notikums ģimenēs, neskatoties uz to, kādā kultūrā tās dzīvo. Dažas izmaiņas ir saistītas ar paredzamiem pārejas posmiem dzīves ciklā. Bieži pārmaiņas ir neparedzamas, tādas kā nāve, katastrofas, karš, slimība, ģimenes pārcelšanās vai neveiksmes karjerā. Daudzas ģimenes piedzīvo ekonomiskas un sociālas izmaiņas savās kopienās un valstīs. Citas izmaiņas ir tiešā veidā saistītas ar kultūru.

Zemāk minēti piemēri lielām, pat traumatiskām izmaiņām, ko piedzīvo cilvēki. Iedomājies sevi viņu vietā! Kā šīs izmaiņas ietekmēja viņu ģimenes dzīvi? Kāds būtu tavs mehānisms, lai palīdzētu tikt ar to galā? Kā tu varētu reaģēt citādi?

Ābrahāms, Sāra un Lats (1Moz 12:1–5) _____

Hadasa (Est 2:7–9) _____

Daniels, Hananja, Mišāēls un Azarja (Dan 1. nodaļa) _____

Pārmaiņas sev līdzī nes zaudējuma piedzīvojumu un trauksmi par neziņu, kas sagaida nākotnē. Atkarībā no ģimenes spējas pielāgoties izmaiņām šie piedzīvojumi var motivēt cilvēkus uz jauniem izaugsmes līmeņiem un likt novērtēt garīgas lietas, vai arī tās var izraisīt stresu un trauksmi. Sātans izmanto pārrāvumus, ko nes izmaiņas, cerot izraisīt neuzticību Dievam un šaubas par Viņu. Dieva Vārda apsolījumi, ģimene un draugi, kā arī pārliecība, ka viņu dzīve ir Dieva rokās, ir palīdzējuši daudziem ticības varoņiem tikt veiksmīgi galā ar svarīgām dzīves pārmaiņām.

Ja jūs zināt kādu (vai varbūt ģimeni), kas piedzīvo traumatiskas izmaiņas, dariet kaut ko praktiskā ziņā, lai sniegtu viņiem palīdzību un iedrošinājumu. _____

Pretī pirmās paaudzes ticībai

Kāda ticības krīze attīstījās Israēlā pēc tam, kad nomira Jozua un viņa vienaudži?

Soģ 2:7–13. _____

Pētījumi par baznīcas un tamlīdzīgu organizāciju vērtību un ticības apliecības nodošanu nākamajām paaudzēm parāda, ka dibinātājiem ir ļoti augsta nodošanās savai ticības apliecībai. Viņi bija pirmie, kas ir aizstāvējuši tās vērtības. Vienas vai divu paaudžu laikā daudzi zaudē no redzesloka principus, kas ir vērtību pamatā. Viņi paliek organizācijā, bet bieži vien ieraduma pēc. Nākamajās paaudzēs ieradumi kļūst par tradīcijām. Dibinātāju dedzības vairs nav.

Saka, ka Dievam nav mazbērnu, ir tikai bērni. Kā tu domā, ko tas nozīmē? Sk. arī Jņ 1:12, 13; 3:7; 1Jņ 5:1. _____

Daudzas kristietības paaudzes bieži sastopama vērtību nodošanas metode ir bijusi tāda, ka vecākie vienkārši pastāsta jauniešiem, kam viņi tic. Tomēr tas, ka cilvēks uzzina, kam tic viņa vecāki vai kam tic baznīca, nav personīga ticība. Būt kristietim nozīmē vairāk nekā piederēt organizācijai ar vēsturi un dogmām. Patiesa ticība nav kaut kas ģenētisks, tā nav kaut kas tāds, kas tiek dabiski nodots no paaudzes paaudzei. Ikvienam ir jāiepazīst Kristus pašam. Draudzei kopumā un īpaši vecākiem ir jādara viss, ko viņi spēj, lai radītu vidi, kas mudinātu jaunos cilvēkus izdarīt pareizo izvēli, tajā pašā laikā jāņem vērā, ka katrs cilvēks tiek glābts vai iet bojā individuāli.

Džo, kas bija ateists, pievienojās adventistu draudzei kā pieaugušais pēc spēcīga atgriešanās piedzīvojuma. Viņš apprecējās ar adventistu sievieti un viņiem bija daži bērni, ko viņi, protams, audzināja ticībā. Kādu dienu, domādams par bērnu garīgo stāvokli, viņš teica: "Ak, ja tikai maniem bērniem būtu tādi piedzīvojumi, kādi ir man!" Ko tu viņam teiktu, ja būtu klāt, kad viņš to saka? _____

21. gadsimta skrējēji

Populārajā Bībeles pārfrāzējumā “The Message” Jūdžins Petersons vienmēr, kad Bībelē ir vārds “evanģēlijs”, izmanto vārdu “vēsts”. Labā vēsts par Jēzu patiešām ir “vēsts”, kas pasaulei vajadzīga arī mūsdienās. Kristīgās ģimenes ir aicinātas piedzīvot to kopā un līdzdalīt visām kultūrām, kurās vien viņi dzīvo.

Kā tu varētu apkopot “vēsti”, izmantojot šos pantus? Mt 28:5–7; Jņ 3:16; Rm 1:16, 17; 1kor 2:2; 2kor 5:18–21. _____

Pirmā vēsts, ar ko mācekļi devās uz visām debespusēm, bija Jēzus augšāmcelšanās. Kristiešu ģimenes mūsdienās pievienojas garajai skrējēju rindai, pasludinot: “Viņš ir augšāmcelies”, kā Viņš tām ir uzticējies (Mt 28:7). Viņa augšāmcelšanās realitāte padara ticamu visu, ko Jēzus teica par Sevi, par Dievu un par Viņa mīlestību uz grēciniekiem, par piedošanu un par mūžīgās dzīvības garantiju ticībā Viņam.

Dedzība par evanģēliju. Raksti ļauj ieskatīties, cik tālejoša ir evanģēlija ietekme uz Jēzus agrīnajiem sekotājiem. Viņi atvēra savas mājas Bībeles izpētei, viņi lūdza un ēda kopā, viņiem bija kopīga nauda un resursi, viņi rūpējās cits par citu. Vēsti pieņēma veselas saimes. Vai viņi pēkšņi bija cilvēki bez vainām? Nē. Vai starp viņiem bija konflikti un nesaskaņas? Jā. Un tomēr šie Kristus sekotāji atšķīrās no neticīgajiem. Viņi atzina savu vajadzību pēc Dieva un citam pēc cita. Viņi par prioritāti bija nolikuši vienotību un saskaņu mājās un draudzē, mēģinot piepildīt Jēzus lūgšanu Ķetzemanē (Jņ 17:20–23). Viņi drosmīgi liecināja cits citam un neticīgajiem, pat riskējot ar dzīvību ticības dēļ.

Tā tam jābūt arī mums. Pat mūsdienu laikmetā, kas ir tik noslēgts pret dievišķām lietām, cilvēki, kas ir sajūsmināti par kaut ko, vēl joprojām tiek uzklausi. Gars ilgojas piepildīt cilvēku sirdis ar sajūsmu par evanģēliju. Kad labā vēsts patiešām kļūs laba mūsu sirdīs, cik laba tā ir Vārdā, dalīšanās būs spontāna un neapstādināma.

Kādas izmaiņas varētu būt vajadzīgas tavā ģimenē, lai tā kļūtu par labāku vēsts, ko tā ir aicināta līdzdalīt, nesēju? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļa “Bābeles galmā” (479.–490. lpp.), grāmatā “Evaņģēlija kalpi” nodaļa “Brīdinājuma vārdi” (324., 329. lpp.), “Dieva cilvēki netiek cienīti” (330., 331. lpp.), grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļa “Prieks Kungā” (115.–126. lpp.)

Dieva cilvēki netiek cienīti. “Kristus reliģija paaugstina tās saņēmēju augstākā domu un rīcības līmenī, lai gan vienlaikus tā atklāj visu cilvēces ģimeni kā Dieva mīlestības saņēmēju, kas atpirkta ar Viņa Dēla upuri. Pie Jēzus kājām satiekas bagātais un nabagais, izglītotais un neizglītotais, nedomājot par savu sabiedrisko stāvokli un pasaulīgu pārākumu. Raugoties uz Viņu, ko ir piesituši krustā mūsu grēki, visas laicīgās atšķirības pazīmes tiek aizmirstas. Viņa pašreizējā dzīve, viszēlīgums, bezgalīga līdzjūtība no Viņa puses, kas tika paaugstināts Debesīs, liek nokaunēties cilvēka lepnumam, pašapziņai un sociālajam stāvoklim. Šķīsta, nesabojāta reliģija atklāj Debesīs dzimušus principus, savedot kopā visus, ko patiesība ir darījusi svētu. Visi satiekas kā asinīm atpirktas dvēseles, vienādi atkarīgas no Viņa, kas tās ir atpircis Dievam.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 330. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz svētdienas pētījumu.
2. Kādus principus mēs varam atrast Elenas Vaitas augstāk minētajā citātā, kas, ja tie tiks ieviesti, lielā mērā izmainīs mūsu ģimenes?
3. Cik veiksmīgi jūsu vietējā draudze ir audzinājusi jaunākās paaudzes ticīgos? Kā jūs kā grupa varat palīdzēt draudzei šajā svarīgajā uzdevumā?
4. Kādi ir izaicinājumi, mēģinot nodot ticību nākamajām paaudzēm?
5. Kādos veidos kultūra, kurā jūs dzīvojat, ietekmē ģimenes dzīvi uz labu, un kādos veidos tā ietekmē to uz ļaunu?

KO VIŅI REDZĒJA TAVĀ NAMĀ?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 38, 39; 1kor 7:12–15; 1Pēt 3:1, 2; Ebr 6:12, 13:17; 3Jņ 11; Jes 58:6, 7, 10, 12.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķa priesteru saime, svēta tauta, tā īpašums, kas jūs no tumsas ir aicinājis savā brīnumainajā gaismā, lai jūs sludinātu viņa izcilos darbus” (1Pēt 2:9).

Varbūt mēs esam sasnieguši stāvokli, kad, pateicoties Kungam, mūsu dzīve noris labi (vismaz šobrīd): mums ir jauka ģimene, veselība un arī finansiālais stāvoklis. Vai varbūt nav? Vai varbūt tavās mājās šobrīd ir sāpes, nemiers? Jebkurā gadījumā, ja kāds ierastos pie tevis uz mājām, līdzīgi sūtņiem no Bābeles, kas apmeklēja ķēniņu Hizkiju, kādu atbildi tu varētu sniegt uz jautājumu, ko praviētis Jesaja vēlāk uzdeva ķēniņam: “Ko tie redzēja tavā namā?”

Ko apmeklētāji redzēja tavā namā? Ko redzēja Debesu eņģeļi? Kāds gars izplatās mūsu mājvietās? Vai kāds var “sasmaržot” lūgšanu smaržu? Vai tur valda laipnība, dāsnums, mīlestība, vai arī spriedze, dusmas, aizvainojums, rūgtums un nesaskaņas? Vai kāds, kas pie mums ienāk, aizies prom, domādams, ka Jēzus ir šajā mājā?

Šie ir svarīgi jautājumi, ko mēs varam uzdot sev par to, kādas mājas mēs esam izveidojuši. Šajā nedēļā aplūkosim dažus jautājumus, kas var padarīt mājas dzīvi brīnišķīgu, neskatoties uz neizbēgamo spriedzi un cīņām, ko piedzīvo ģimenes mūsdienās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. jūnijā.

Mācīšanās no ķēniņa kļūdas

Izlasi ziņojumu par Hizkijas dziedināšanu un Bābeles sūtņu apmeklējumu. 2Lk 32:25, 31; Jes 38; 39.

Raksti norāda, ka vēstnešiem interesēja ķēniņa Hizkijas neparastā atveseļošanās. Tomēr šķiet, ka Hizkija nestāsta par savu atveseļošanās piedzīvojumu. Viņš neuzvēra lietas, kas būtu varējušas atvērt sirdis šiem taujājošajiem vēstnešiem par patiesā Dieva atziņu. Pretstats starp viņa pateicību 38. nodaļā par to, ka viņš ir dziedināts, un viņa klusēšanu par to 39. nodaļā ir pārsteidzošs.

“Dievs atstāja viņu vienu, lai pārbaudītu.” Šī valsts vizīte bija visnozīmīgākais notikums. Tomēr nekur nav ziņots par to, ka Hizkija būtu meklējis īpašu vadību, lūdzot, lai pravieši vai priesteri aizlūdz. Dievs arī neiejaucās. Būdam viens un nekonsultēdamies ar garīgajiem padomdevējiem, Hizkija acimredzot aizmirs par Dieva darbu savā un savas tautas dzīvē. Vēsturnieka nolūks 2Lk 32:31 varēja būt parādīt, cik viegli Dieva svētība var tikt uzskatīta kā pati par sevi saprotama un cik ātri Viņa žēlastības saņēmēji var kļūt pašpietiekami.

Zemāk ir minētas dažas mācības par uzticību mājas dzīvē, ko var gūt no Hizkijas pieredzes. Kādas tu vēl vari atcerēties?

Katrs apmeklējums kristiešu mājās ir iespēja cilvēkiem satikt Kristus sekotājus. Ciemiņi paši diez vai uzsāks atklātu sarunu par garīgiem jautājumiem. Kristiešiem ir jāatrod veidi, kas ir iejūtīgi un situācijai atbilstoši, lai sniegtu labo vēsti.

Kristieši nav aicināti izrādīt savu materiālo labklājību vai sasniegumus, kaut arī viņi to visu atzīst kā svētības no Dieva. Viņi ir aicināti “Viņa brīnumainajā gaismā, lai .. sludinātu Viņa izcilos darbus” (1Pēt 2:9), vai arī izmantot Hizkijas piedzīvojumu kā simbolu, lai paziņotu, ka viņi mirst, bet Kristus viņus ir dziedinājis. Viņi bija miruši grēkam, un Kristus viņus ir augšāmcēlis un ievēdis Debesu vietās (Ef 2:4–6).

Kādos veidos tu vari izmantot savas mājas, lai liecinātu citiem? Kā tu varētu saviem ciemiņiem spēcīgāk līdzdalīt savu ticību Kristum?

Ģimene pirmajā vietā

Mūsu pirmie evaņģēlija līdzdalīšanas centieni skar cilvēkus, kas dzīvo mūsu mājās. Nav svarīgāka misijas lauka par šo.

Kādus secinājumus mēs varam gūt no Jņ 1:40–42 par to, kā līdzdalīt ticību mājās? Sk. arī 5Moz 6:6, 7; Rut 1:14–18. _____

Entuziasma pilns ziņojums. Andrejs darīja vairāk, nevis tikai ziņoja. Viņš noorganizēja savam brālim Sīmanim tikšanos ar Jēzu. Entuziasma pilns ziņojums par Jēzu un iepazīšanās ar Viņu kā personu – kāda vienkārša evaņģēlija līdzdalīšanas formula mūsu radniekiem! Pēc iepazīstināšanas Andrejs pagāja nost. Kopš tā brīža Jēzum un Pēterim bija pašiem savstarpējas attiecības.

Palīdzot bērniem nonākt pie ticības. Bērni, kas dzīvo mūsu mājās, bieži vien var netikt uzskatīti kā evaņģēlija līdzdalīšanas centienu mērķis. Vecāki kļūdaini uzskata, ka bērni vienkārši pārņem ģimenes garīgumu. To nevajadzētu uzskatīt kā pašu par sevi saprotamu. Lai gan bērni un jaunieši mācās no parauga, ko viņi redz, patiesība ir arī tā, ka šiem Kunga ģimenes jaunākajiem locekļiem ir nepieciešama individuāla uzmanība un iespēja personīgi iepazīties ar Viņu. 5Moz 6. nodaļa šajā jautājumā ir nepiekāpīga: ir jāvelta uzmanība visefektīvākajai reliģiskajai audzināšanai. Mājās vajadzētu izkopt regulārus personīgus garīgus ieradumus un ģimenes svētbrīžus. Bērnu un jauniešu labā vajadzētu pielikt nopietnas pūles.

Ko mēs varam mācīties no Naomijas evaņģelizācijas centieniem? Rut 1:8–22. _____

Rute bija redzējusi Naomiju dzīves skarbākajos brīžos – kad viņa centās piespiest savu vedeklu doties prom un kad viņa dusmās un depresijā sāka lādēties uz Dievu, uzskaitot savus zaudējumus (Rut 1:15, 20, 21). Nekas nevar būt daiļrunīgāks par Rutes liecību, lai parādītu, ka jaunieši var satikt Dievu un nodoties Viņam, pat ja ar Viņu iepazīstina nepilnīgs vecāks.

Kā ģimenes nosaukšana par vissvarīgāko misijas lauku ietekmē attieksmi pret cilvēkiem, kas dzīvo kopā ar tevi? Sastādiet kopā sarakstu, ko jūsu ģimene var darīt, lai vadītu neizglābtos radniekus pie Kristus? _____

Miers, kas uzvar

Kādu padomu Jaunā Derība dod pāriem, kurus šķir reliģija? 1kor 7:12–15; 1Pēt 3:1, 2. _____

Svētība, ko dod kristīgs partneris. Pāvils 1. korintiešiem runā par atgriezto bažām, ka palikt laulībā ar neticīgu dzīvesbiedru varētu būt Dievam nepatīkami un samaitāt gan viņus pašus, gan bērnus. Tā nav, saka Pāvils. Laulības svētais stāvoklis un tās intīmā dzīve ir jāturpina pēc partnera atgriešanās. Viena kristīga partnera klātbūtne “dara svētu” otru partneri un bērnus. Vārds “darīt svētu” ir jāsaprot tādā ziņā, ka neticīgi dzīvesdraugi nonāk saskarsmē ar žēlastības svētībām, pateicoties tam, ka viņi dzīvo ar kristīgu partneri.

Lai arī cik tas var būt sirdi plosošs, neticīgais partneris var pieņemt lēmumu izbeigt laulību. Kaut arī sekas būs nopietnas, Dieva žēlsirdīgais vārds, kas vienmēr paaugstina cilvēka izvēles brīvību, ir: “Lai viņš tā dara.” Ticīgais vairs nav saistīts (1kor 7:15).

Aicināti dzīvot mierā. Dieva Vārds skaidri parāda, ka, neskatoties uz izaicinājumiem, kādi ir garīgi dalītās mājās, ir iespējams atrast ceļu, lai Kristus miers tur varētu valdīt. Cerība ir saglabāt laulību neskartu, lai sniegtu pierādījumus evaņģēlija uzvarai grūtību vidū un lai veicinātu neticīgā partnera mieru, ar kuru ticīgais ir viena miesa.

Kādi var būt ierobežojumi dzīvesdrauga atbildībai pret neticīgo partneri? _____

Mīloša laipnība, nešaubīga uzticība, pazemīga kalpošana un pievilcīga liecība no ticīgā puses rada vislielāko iespējamību, lai mantotu neticīgo dzīvesdraugu. Pakļaušanās kristīgā laulībā rodas no godbijības pret Kristu (salīdzini ar Ef 5:21). Kad dzīvesdraugs ar kristīgu padevību savienojas ar neticīgu partneri, pirmā uzticība vienmēr ir Kristum. Uzticība Dieva prasībām cilvēka dzīvē neprasa, lai partneris pacieš ļaunprātīgu izmantošanu no vardarbīgā partnera puses.

Vai kāds mūsu draudzē cīnās ar neticīgu dzīvesdraugu? Ja jā, kādos praktiskos veidos tu, iespējams, varētu palīdzēt? _____

Ģimenes dzīve domāta, lai dalītos

Izpēti, kā šajos pantos Jaunā Derība izmanto vārdus “sekot” vai “atdarināt” (NIV). Ko tie mums stāsta par to, kāds ir process, lai cilvēks kļūtu un izaugtu par kristieti? Kā tu domā, kā tie norāda uz saistību starp paraugu un liecināšanu? 1kor 4:16, Ef 5:1, 1tes 1:6, Ebr 6:12, 13:7, 3Jņ 11.

Jaunās Derības uzsvars uz atdarināšanu norāda uz to, cik svarīga loma mācīšanās procesā ir paraugam. Cilvēki sliecas kļūt līdzīgi tam, uz ko viņi skatās. Šis princips attiecas uz attiecībām kopumā un īpaši uz mājām, kur atdarināšana ir bieži sastopama. Bērni atdarina savus vecākus, brāļus un māsas, laulātie bieži atdarina cits citu. Šī doma ir svarīga norāde, kā pāri un ģimenes var nest kristīgu liecību citiem pāriem un ģimenēm.

Sociālās ietekmes spēks. Mēs liecinām ar savu ģimeni, ja nodrošinām citiem iespējas mūs novērot un dalīties kaut kādā veidā ģimenes dzīves pieredzē. Daudziem vienkārši nav labas laulības vai ģimenes parauga. Mūsu mājās viņi var redzēt, kā Jēzus gars visu izmaina. “Sociālā ietekme,” rakstīja Elena Vaita, “ir brīnišķīgs spēks. Mēs varam to izmantot kā instrumentu, lai palīdzētu tiem, kas ir ap mums.” (“Kristus dziedinošā kalpošana”, 354. lpp.)

Kad laulātie aicina citus pārus uz maltīti, sadraudzību vai Bībeles izpēti, vai arī piedalās laulības bagātināšanas programmās, pārējiem būs paraugs, uz ko tiekties. Savstarpējais atbalsts, komunikācija, konfliktu risināšana un atšķirību pieņemšana liecina par ģimenes dzīvi Kristū.

No kā mums tomēr vienmēr ir jāuzmanās šajā kontekstā? Jer 17:9, Jņ 2:25, Rom 3:23.

Sekojiēt ticīgajiem, kas seko Kristum. Visi cilvēciski paraugi ir ar trūkumiem, tomēr, runājot par kristīgas ģimenes liecību, runa nav par absolūtas pilnības paraugu. Jaunās Derības norāde uz atdarināšanu ir aicinājums sekot ticīgajiem, kas seko Kristum. Doma ir tāda, ka cilvēki ieraudzīs dzīvē ticību kristiešos, kas ir tikpat cilvēciski un kļūdaini kā viņi paši.

Ko tu varētu darīt, lai tavas mājas kļūtu par labāku kristīgās liecināšanas paraugu? _____

Lipīgas draudzības centri

Salīdziniet Bībeles norādes par viesmīlību ar to, kas patiesībā notika atsevišķu Bībeles ģimeņu mājās. Jes 58:6, 7, 10–12; Rm 12:13; 1Pēt 4:9. Ievēro viesmīlības rakstura īpašību, kas šeit atklāta:

Ābrahāms un Sāra (1Moz 18:1–8) _____

Rebeka un viņas ģimene (1Moz 24:15–20; 31–33) _____

Zakhajs (Lk 19:1–9) _____

Viesmīlība apmierina otra cilvēka pamatvajadzības pēc atpūtas, ēdiena un sadraudzības. Tā ir taustāma sevi atdodošas mīlestības izpausme. Jēzus pievienoja viesmīlībai teoloģisku nozīmi, mācot, ka izsalkušo paēdināšana un izslāpušo padzirdīšana ir kalpošanas darbi, kas darīti Viņam (Mt 25:34–40). Savu māju izmantošana kalpošanai var būt plaša spektra, sākot ar vienkāršu kaimiņu uzaicināšanu uz mielastu līdz pat tādai viesmīlībai kā istabas piedāvāšana vardarbības upurim. Tā var ietvert vienkāršu draudzīgumu, kā arī iespēju kopīgi lūgt vai vadīt Bībeles stundas. Patiesa viesmīlība nāk no tādas sirds, kuru ir skārusi Dieva mīlestība un vēlme izteikt mīlestību vārdos un darbos.

Ģimenes reizēm sūdzas, ka tām trūkst iespēju, laika un/vai enerģijas, lai būtu viesmīlīgas. Citi jūtas neveikli, neprasmīgi un pārāk nedroši, lai izietu ārpus tā, kas ir pazīstams, un kļūtu par draugiem neticīgajiem. Daži vēlas izvairīties no dzīves grūtībām, kas varētu rasties no attiecību uzsākšanas ar svešiem cilvēkiem. Daudzas mūsdienu ģimenes jauc viesmīlību un izklaidēšanu.

Kādos veidos tava ģimenes dzīve atspoguļo tavu garīgo stāvokli? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita grāmatā “Adventistu māja” nodaļa “Spēcīga kristīga liecība” (35.–39. lpp.), “Attieksme pret neticīgu dzīvesdraugu” (348.–352. lpp.); grāmatā “Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļa “Mājas kalpošana” (349.–355. lpp.); grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļa “Sūtņi no Bābeles” (340.–348. lpp.).

Kristīgas mājas nozīme evaņģēlizācijā. “Daudz spēcīgāka par jebkuru svētrunu, kas var tikt sludināta, ir patiesu māju ietekme uz cilvēku sirdīm un dzīvēm. [...] Mūsu ietekmes loks var likties šaurs, mūsu prasmes nelielas, mūsu iespēju maz, mūsu spējas ierobežotas; tomēr mums pieder brīnišķīgas iespējas, pateicoties uzticīgai mūsu pašu māju ietekmes izmantošanai.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 352, 355. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pajautājiet katram grupā, vai mājas ietekme bija tā, kas palīdzēja viņiem izlemt kļūt par kristiešiem. Pārrunājiet, kas bija tas, kas radīja šādu ietekmi. Ko jūs kā grupa varat mācīties no šīs pieredzes?

2. Kādos praktiskos veidos jūs kā grupa varat kalpot ģimenei, kurā ir neticīgs dzīvesdraugs?

3. Grupā pārrunājiet dažas no ģimenes dzīves grūtībām, kas pretdarbojas ticībai. Sastādiet sarakstu ar grūtībām, tad pretī sarakstiet iespējamus risinājumus.

4. Kristiešu privātā dzīve ir līdzeklis, kā liecināt bērniem, neticīgiem dzīvesdraugiem, citiem radniekiem un viesiem. Kaut gan ticības līdzdalīšana mājās var vienmēr nebūt tik pilnīga, kā mums gribētos, un tā varbūt nenonāks līdz radnieku un apmeklētāju atgriešanai, nepilnīgi ģimenes locekļi cenšas norādīt uz ceļu pie pilnīga Glābēja. Pateicoties dāsni viesmīlībai, kas izteikta Glābēja vārdā, viņi žēlastības valstībā ienes visus tos, kas dzīvo viņu sniedzamības robežās. Padomā par savu māju ietekmi uz tiem, kas nāk ciemos. Ko tu varētu darīt, lai tavas mājas kļūtu par labāku liecību visiem, kas ienāk pa tās durvīm?

SIRŽU PĀRMAIŅA GALA LAIKĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mal 4:5,6; Mt 11:14, 15; 17:10; 1ķēn 16:29–17:24; 1ķēn 18:20–45; Mt 3:2.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, es jums sūtu pravieti Eliju, pirms nāk Kunga diena, liela un bijājama! Viņš vērsīs tēvu sirdis pie dēliem un dēlu sirdis pie tēviem – lai es nenāku un nesitu zemi ar nīcības lāstu!” (Mal 4:5, 6).

Cilvēka dzīvei ir noteikti posmi. Dažreiz tie ir labi, citreiz ne. Reizēm ģimenes ir saskaņīgas un spēcīgas, reizēm tās ir trauslas un pat izkaisītas.

Lai arī kurā posmā, lai kurā fāzē un stāvoklī mēs vai mūsu ģimene šobrīd atrastos, mēs varam dzīvot Dieva apsolījumu gaismā, un mums tas ir jādara, pieķeroties tiem no visas savas sirds un dvēseles, jo beigās tie var būt mūsu vienīgā cerība. Bet kas tā ir par lielisku cerību! Dieva Vārds satur apsolījumus, ko mēs varam pieprasīt sev, saviem mīļajiem, savai ģimenei un draudzei, lai arī kādā posmā mēs vai mūsu ģimene atrodamies.

Šī ceturkšņa pēdējā nedēļā mēs aplūkosim dažus Bībeles stāstus, apsolījumus un piedzīvojumus dažādos kontekstos. To darot, mēs mēģināsim gūt mācības sev, lai arī kāda būtu mūsu situācija. Jo visdrīzāk tev ir cīņas, bailes un satraukumi, lai arī kas tu būtu, lai arī kur tu būtu un lai arī kādā dzīves fāzē tu atrastos. Par laimi, mēs pielūdzam Dievu, kas ne tikai zina, ko mēs piedzīvojam, bet arī stāv pāri tam visam – par to mēs varam būt droši.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. jūnijā.

Pravietojums par siržu pievēršanos

Salīdzini paredzējumu par Elijas nākšanu ar to, kā Jaunā Derība atsaucas uz šo notikumu.

Mal. 4:5, 6; Mt 11:14, 15; 17:10; Mk 6:15; Lk 1:17. _____

Maleahijas dienās Dieva aicinājums tautai “Atgriezieties pie Manis, un Es atgriezīšos pie jums” tika uzņemts ar augstprātīgu pretjautājumu: “Kā tad lai mēs atgriežamies?” (Mal 3:7, NKJV). Satrauktais pravietis paziņoja, ka tiks dota vēl viena atmodas iespēja. Atsaucot atmiņā siržu pārmaiņas reformu, kas iesākās ar Eliju (1ķēn 18:37), Maleahija vēlreiz paredzēja viņa nākšanu, lai vērstu “tēvu sirdis pie dēliem un dēlu sirdis pie tēviem – lai Es nenāku un nesitu zemi ar nīcības lāstu” (Mal 4:6).

Saskaņā ar jūdu tradīciju Elija pats personīgi parādīsies kā Mesijas vēstnesis (salīdzini ar Mt 17:10, Mk 6:15). Tomēr Jaunā Derība kā šī pravietojuma papildījumu atklāj Jāni Kristītāju (Mt 11:14, 15; Lk 1:17).

Kā tu domā, ko nozīmē frāze “vērsīs sirdis”? _____

Šo pantu ir iespējams attiecināt vairākos veidos: Tas attiecas uz Israēla tautas salīdzināšanu ar Kungu. Dievs kā Tēvs (Jes 63:16) ir novērsies no Savām dusmām pret Saviem bērniem (Mih 7:18, 19) un aicina viņus atgriezties pie Viņa (Jes 44:22, Mal 3:7). Tas attiecas uz pēdējo paaudžu savienošanos ar uzticīgajiem senčiem, pateicoties derības atjaunošanai. Vecajā Derībā atkārtoti ir izteikts pravietiskais aicinājums Dieva ļaudīm sekot sentēvu ticībai. Tas, vai zeme arī turpmāk būs svētīta mājvieta, tiešā veidā bija saistīts ar uzticību derībai (5Moz 4:29–31). Tas attiecas uz ģimenes attiecību atjaunošanu un atdzimšanu. Vecāku un bērnu attiecības ir praktiska izpausme derības uzticamībai. Šeit arī pienākuma izpilde pret vecākiem un bērniem ir saistīta ar pastāvīgu zemes mantošanu un Dieva svētību (Sak 2:21).

Kāda ir saistība starp atjaunotām attiecībām ar Dievu un atjaunotām attiecībām mūsu ģimenēs? Kāpēc attiecībām ar Dievu ir jābūt pirms pārējām attiecībām? _____

Ģimenes atkalapvienošanās

Baāla pielūgsmes ieviešana Israēlā, ko īstenoja Īzebele, ķēniņa Āhaba sieva sidoniete, paātrināja tautas morālo lejupslīdi. Dieva mācības, kas paaugstināja laulību, ģimeni un seksualitāti, aizēnoja tāda rīcība kā asinsgrēks, prostitūcija un citas seksuālas perversijas. Šajā konfliktā par pielūgsmi iesaistījās Elija, pat kura vārds norāja Baālu – “Jehova ir mans Dievs”.

Kāds Elijas piedzīvojums liek domāt, ka viņš pievērsa ticību pagānus un ienesa ģimenēs jaunu dzīvību? 1ķēn 16:29–17:24; salīdzini Lk 4:25, 26. _____

Pēc tam, kad Elija bija pasludinājis sausuma lāstu pār zemi, viņš bija aizdomās turētais cilvēks. Dievs deva viņam patvērumu necilā vietā – trūcīgas atraitnes mājvietā Cārfatā, Sidonijā, netālu no Īzebeles dzimtās pilsētas. Elija devās pie atraitnes ar nežēlīgu pārbaudi, izlietojot viņas pēdējo iekuru, eļļu un miltus, lai tiktu pabarots un uzticētos Dieva aizgādībai nākotnē. Viņas ticība kļuva leģendāra. Jēzus pats viņu vēlāk cildināja (Lk 4:26). Redzot, ka eļļa un ēdiens pietiek daudzām dienām, sieviete sāka vairāk saprast par Jehovu. Tad notika traģēdija – saslima un nomira viņas vienīgais dēls. Izsakot savas bēdas Elijam, viņa atspoguļo ap sevi esošo pazīstamo reliģiju, kas tagad bija pārņēmusi Israēlu, – ka par cilvēka grēku ir jāmaksā ar bērna upuri (1ķēn 17:18; salīdzini ar Jer 19:5, Mih 6:7).

Kā dēla atgriešana ietekmēja fenīkiešu atraitnes garīgo pieredzi (1ķēn 17:24)? Ko mēs varam mācīties no viņas teiktā? _____

Mātes atbilde atklāj Elijas vēsts ietekmi. Kad Dieva spēkā ir atjaunota dzīvība un ģimene ir atkal kopā, sirdī rodas ticība Dievam un Viņa Vārdam. Mūsdienās daudzi piekrit sludinātajām doktrīnām, bet viņi ir remdeni savā garīgajā pieredzē. Tomēr, kad Dieva Vārda patiesības tiek piedzīvotas personīgajā dzīvē un ģimenes attiecībās notiek atmoda un atjaunošana, sirdī rodas daudz spēcīgāka pārlicība.

Uz kādu ģimenes atkalapvienošanas tu joprojām gaidi? Uz kādiem Dieva apsolījumiem tu balsties, kas dod tev cerību, ka šāda atkalapvienošanās var notikt? _____

Siržu atgriešana pie altāra

Izlasi 1ķēn 18:20–45. Uzraksti, par ko ir visa šī epizode. Lai gan konteksts ir pilnīgi atšķirīgs, kā šajā stāstā redzami principi attiecas uz ģimenes dzīvi? _____

Uz Karmela kalna Elija ilgojās pēc derības atjaunošanas no savas tautas puses, pēc atgriešanās pie tēvu ticības, kas atnestu dziedināšanu viņu dzīvēs, mājās un visā zemē.

Vakara upura laiks. Pēc pagāņu priesteru neveiksmīgās upurēšanas pienāca Elijas kārtā. Viņš bija nesteidzīgs. Vakara stunda liek pievērst uzmanību Dieva glābšanas plānam, kas atklāts svētnīcas kalpošanā (salīdzini 2Moz 29:41). Aicinājums “Nāciet pie manis” (1ķēn 18:30) atgādina Glābēja izteikto aicinājumu grēciniekiem (salīdzini ar Mt 11:28). Vecāki, kam sāv bērnu ietiepība, var būt droši, ka Dievs viņus mīl tikpat noteikti, kā Viņš mīlēja israēliešus. Dievs nemītīgi strādā, lai pievērstu Sev ietiepīgos.

Elijas aicināšana pie altāra mūsdienās ir tas pats, kas Jēzus un Viņa glābjošās žēlastības paaugstināšana ģimenēs. Ģimenes svētbrīži ir iespēja runāt ar Viņu lūgšanā, stāstīt cits citam par Viņu, saņemt no jauna Viņa glābšanas dāvanu un savās sirdīs atvēlēt laiku, lai pārdomātu Viņa mācības.

Atsauksnās, ko Elija prasīja, norādītu uz to, ka Dievs ir aizvedis viņus atpakaļ pie Sevis. 1ķēn 18:37 teikts: “Lai šī tauta zina.. Tu esi iemantojis viņu sirdis.” Mēs nevaram pievērst savas sirdis Dievam, mēs varam tikai atsaukties Viņa žēlastībai, un to Viņš mums sniedz bagātīgi.

Visu aprijošā uguns krita nevis uz vainīgajiem, bet uz upuri, norādot uz Jēzu, kas “mūsu dēļ padarīts par grēku, lai mēs Viņā taptu par Dieva taisnību” (2kor 5:21). No cilvēku lūpām izlauzās grēku atzišana un slava. Viltus pravieši tika nogalināti, jo viņi neatsaucās Dieva aicinājumam. Tad atspirdzinošais lietus pārtrauca lāstu, kas bija uzlikts zemei.

Kādā stāvoklī ir jūsu ģimenes “altāris”? Kādos īpašos veidos tu vari “atjaunot altāri” savās mājās, ja to patiešām ir nepieciešams atjaunot? _____

Siržu atgriešana pie Jordānas

Gan Gabriēla paredzējums (Lk 1:17), gan Jēzus teiktais (Mt 11:14, 17:12, 13), gan evaņģēliju autori apstiprina, ka Jānis Kristītājs bija “vēstnesis”, kas sagatavos ceļu Kungam (Mt 11:10, Mk 1:2, Lk 7:27; salīdzini ar Mal 3:1).

levēro Jāņa vēsts galvenos aspektus. Kādā ziņā viņa vēsts bija tāda, kas “atgriež sirdis”?

Mt 3:2, 8; 14:4; Mk 1:4; Lk 3:3, 8, 9, 11, 13, 14. _____

Līdzīgi zemkopim, kas uzar cietu zemi, lai sagatavotu to sēklas uzņemšanai, Jānis atmasvoja grēku un aicināja grēciniekus to nožēlot. Cilvēka daba ir tāda, ka bez pašpārbaudes un sava patiesā stāvokļa apzināšanās viņš neizjūt vajadzību pēc kaut kā labāka. Viņa vēsts pievērsa cilvēkus Dieva prasību svētumam un viņu vajadzībai pēc Viņa pilnīgās taisnības. Patiesu nožēlu vienmēr raksturo pazemība un Dieva meklēšana pēc palīdzības, lai izmainītu cilvēka uzvedību. Atklājot seklo, uz sevi vērsto liekulību no to puses, kas sauca Ābrahāmu par savu tēvu, Jānis centās atklāt viņu tēvu ticības dziļāko nozīmi.

Kā Jāņa Kristītāja vēsts sagatavoja ceļu Jēzum? Jņ 1:35–37, 3:27–30. _____

Jānim bija parādīts, ka Jēzus ir Dieva Jērs. Iepazīstinājās ar Jēzu šādā veidā (Jņ 1:29, 36), viņš burtiski atgriezta cilvēkus pie Dieva. Andrejs un vēl viens Jāņa māceklis, arī vārdā Jānis, evaņģēlija autors, kas pierakstīja tās dienas notikumus, atstāja Kristītāju un kļuva par Jēzus mācekli. Elijas vēsts ne tikai norāda uz vajadzību nožēlot. Tā norāda uz To, kas glābj no grēka, rada sajūsmu par Viņu un iepazīstina ļaudis ar Viņu.

Ja Jānis Kristītājs ienāktu jūsu mājās, kā jūs domājat, ko viņš jums teiktu? _____

Siržu pārmaiņa pēdējās dienās

Kaut kādā ziņā mēs kā adventisti redzam sevi Jāņa Kristītāja lomā. Aicinājumam uz reformu un nožēlu vajadzēja sagatavot ceļu Jēzus pirmajai nākšanai; mēs uzskatām, ka kā kustība sagatavojam ceļu Kristus otrajai nākšanai.

Lūdz un lasi Lk 1:17. Kā šie vārdi izsaka mūsu vēsti? _____

Debesu Tēvs ir atgriezis Savu bērnu sirdis atpakaļ pie Sevis un ir pievērsis tās citu citai, pateicoties Kristus krustam. Elijas vēsts aicina ģimenes ticēt šai pārsteidzoši labajai vēstij (2kor 5:18–21; salīdzini ar Ef 2:11–18) un būt ļaudīm, kas ir piepildīti ar Viņa žēlastību, Viņa Garam radot viņos mīlestības augļu ražu.

Pasaulei ir ļoti nepieciešams redzēt nesavtīgas rūpes, ilgtspējīgu nodošanos un nelokāmu uzticību Dievam. Kristīgas ģimenes Dieva žēlastībā var būt tās, kas to atklāj. Tomēr mums ir jāatceras, ka vēsts, kas mums ir pasaulei, ir domāta arī mums.

Kamēr mūsu vidū, īpaši mūsu ģimenēs, neatklāsies evaņģēlija, vienotības, mīlestības, pašuzpurēšanās principi, mēs nespēsīm līdzdalīt šo vēsti citiem. Ar daiļrunīgām svētrunām, loģiku un Bībeles skaidrojumiem nepietiek: pasaulei ir jāredz mūsos, īpaši mūsu ģimenēs, nožēla, izmainītas sirdis, mīlestība un nodošanās, par ko mēs sludinām. Tieši tāpat kā Jānim Kristītājam bija spēks, kas izmainīja dzīves un padarīja viņa sludināšanu efektīvu, Dieva žēlastībā arī ar mums var notikt tas pats – tieši tik lielā mērā, cik mēs esam labprātīgi sadarboties.

Pateicoties Jēzum, mēs esam daļa no Debesu ģimenes (Ef 3:15). Tāpēc vienalga, vai mēs esam liela vai maza ģimene, mēs esam aicināti liecināt par Dievu, kam, kā mēs apliecinām, mēs kalpojam, un nekas nevar padarīt mūsu liecību efektīvāku kā parādīšana pasaulei, kas var būt ģimene evaņģēlija spēkā, neskatoties uz tās lielumu.

Ko tu vari darīt īpašā veidā, lai parādītu saviem vistuvākajiem cilvēkiem, ka tu mīli viņus un rūpējies par tiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļa “Uz Karmela kalna” (143.–154. lpp.); grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļa “Saucēja balss tuksnesī” (97.–108. lpp.)

“Mūsu vēstij ir jābūt tikpat tiešai, kāda bija Jāņa vēsts. Viņš norāja ķēniņus par viņu nekrietnību. Neskatoties uz briesmām, kādās atradās viņa dzīve, viņš nekad neļāva patiesībai uz viņa lūpām kļūt vājākai. Mūsu darbs šajā laikmetā ir jāveic tikpat uzticīgi.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary” 4. sēj., 1184. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet Elijas vēsts aktualitāti jūsu vietējā draudzē. Ko jūs varat darīt, lai palīdzētu savai draudzei saprast vēsti un tās lomu, palīdzot to izplatīt?

2. Lūdziet tos, kas ir gatavi, līdzdalīt grupā savu personīgo pieredzi ar sirds izmaiņu. Kādas pārmaiņas ir notikušas? Kādu izmaiņu šī pieredze ir ienesusi viņu dzīvē un viņu ģimenes dzīvē?

3. Ja mēs redzam sevi Jāņa Kristītāja lomā, ko mums vajadzētu gaidīt, kas notiks ar mums? Kādu vēsti ietver šī atbilde?

4. Grupā izstrādājiet “Ģimenes dzīves principu deklarāciju”, kas apkopo to, kas Bībeles izpratnē ir ģimene. Kādi kritēriji varētu palīdzēt izveidot šādus principus? Ko jūs šajā ceturksnī iemācījāties, kas var palīdzēt jums īstenot šos principus? Esiet gatavi līdzdalīt izstrādāto koncepciju visai draudzei.

5. Kādus apsolījumus jūs kā vecāki varat pieprasīt saviem bērniem, kas šobrīd ir aizgājuši no Kunga?

SATURS

l p p .

Dzīves ritmi _____	5
Izvēle dienas garumā _____	12
Būt gatavam pārmaiņām _____	19
Kad esi viens _____	26
Gudrības vārdi ģimenēm _____	33
Ķēnišķīgā mīlestības dziesma _____	40
Ģimenes vienotības atslēgas _____	47
Bērnu audzināšanas laiks _____	54
Piedzīvojot zaudējumu _____	61
Mazie bēdu laiki _____	68
Ticīgās ģimenes _____	75
Ko viņi redzēja tavā namā? _____	82
Siržu pārmaiņa gala laikā _____	89